LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Kerstin Gier

BĂRBAȚI ȘI ALTE CATASTROFE

Kerstin Gier

BĂRBAȚI ȘI ALTE CATASTROFE

La cei 26 de ani ai ei, Judith e destul de nemulțumită: prietenul ei letargic, Holger, o neglijează, fiind mult prea interesat de emisiunile sportive și de alte femei. De studierea germanisticii și de munca la birou e sătulă, iar bărbații care ar putea-o consola sunt adevărate catastrofe. Dar nici prietenelor ei nu le merge mai bine. Susanna a agățat un tip plictisitor, cu obiceiuri culinare neobișnuite, dar care, ce-i drept, nu câștigă rău deloc. Katja se lasă mințită de la obraz și înșelată de prietenul ei, în vreme ce Bille e îndrăgostită de un lăudăros fără pereche.

Judith e hotărâtă: trebuie să-și găsească un nou prieten! Dar toate întâlnirile ei par sortite eșecului... până când, la o prezentare de modă, cade în brațele unui tânăr atrăgător – o fi acesta bărbatul visurilor ei?

Povestea necazurilor sentimentale ale celor patru prietene e amuzantă, spumoasă și plină de surprize până la final.

Kerstin Gier a debutat în 1996 cu titlul *Bărbați și alte catastrofe,* care a fost ecranizat, având-o în rolul principal pe actrița Heike Makatsch. Romanul din anul 2005, *Ein unmoralisches Sonderangebot* (O ofertă specială indecentă), avea să fie distins cu premiul *Deutsch*, care încoronează cel mai bun roman de dragoste în limba [illegible] *fede Lösung ein Problem* (Pentru orice soluție, există o problemă - în curs de apariție la Editura ALLFA), a devenit în scurtă vreme un bestseller, criticii rezervându-i o primire entuziastă.

ISBN 978-973-724-234-1

www.all.ro

MÄNNER UND ANDERE KATASTROPHEN
Kerstin Gier
Copyright © 1996 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co.KG, Bergisch Gladbach

BĂRBAȚI ȘI ALTE CATASTROFE
Kerstin Gier
Copyright © 2010, Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

The distribution of this book outside Romania, without the written permision of **ALLFA**; is strictly prohibited.
Copyright © 2010 by **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIER, KERSTIN
Bărbați și alte catastrofe / Kerstin Gier; trad.: Ioana Dinulescu. – București: ALLFA, 2010
ISBN 978-973-724-234-1

I. Dinulescu, Ioana (trad.)

821.112.2-31=135.1

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Departamentul distribuție: Tel.: 021 402 26 30
021 402 26 33

Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Marilena Iovu
Copertă: Alexandru Novac

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Kerstin Gier

BĂRBAȚI ȘI ALTE CATASTROFE

Traducere din limba germană
Ioana Dinulescu

EDITURA
ALLFA

Pentru Bernhard

Acțiunea și personajele acestui roman sunt rodul purei fantezii. Dacă totuși s-ar întâmpla ca cineva să se recunoască între ele, zău că nu mi-ar pica deloc bine.

Sâmbătă

Nu presimțeam nimic bun.

Pe farfuria stingheră, aflată lângă șervetul înflorat de pe masă, era o moviliță, greu de definit. Avea aceeași culoare suspectă ca și bucățelele de carne scufundate în ochiurile de grăsime din supă. Supa însăși trebuie să fi fost un cub gălbui-deschis congelat, înainte de-a ajunge să se preschimbe în cuptorul cu microunde într-un lichid galben-închis și tulbure.

– Tare sunt curioasă dacă ghicești ce fel de carne e asta, spuse Susanna, în dialectul ei colorat, din Palatinat, umplându-mi în același timp farfuria până aproape de margini.

– Și eu sunt curioasă, am recunoscut, luând o lingură și mestecând curajoasă bucata de carne apucată.

– Ei? vru să știe și Bruno, în timp ce își trăgea nasul.

Încă mestecam. La gust era puțin cam ciudată, dar asta am pus-o pe seama faptului că supa trebuie să fi fost de mai multe ori dezghețată și vârâtă apoi la loc, în congelator.

– Ei? întrebă Bruno din nou, cu glasul lui smiorcăit.

– Capră? am încercat eu.

– Nu, răspunseră veseli, într-un glas, Susanna și Bruno.

– Cal? am mai întrebat, ajungând între timp să-mi închipui că cei doi s-ar fi arătat în stare de orice.

– Nu!

– Te pomenești c-o fi vorba de carne de cerb sau de căprioară? De porc? De vacă? Sau de tigru?

Ptiu, drace! Oare ce alte dobitoace o mai fi crescând omul pentru consum?

– Nu!

– Ei, atunci chiar că mă dau bătută, am rostit, în semn de capitulare, dar mai umplându-mi o dată lingura cu chestia aceea tulbure. De această dată, am înghițit bucata de carne fără a o mai mesteca. Așa era cu mult mai sigur.

– Iepure, dezlegă Susanna până la urmă tot misterul.

Așadar iepurele era cel care gătit, congelat și iar încălzit, căpăta culoarea aceea cenușie. Foarte bine, uite așa mai învățam și eu câte ceva nou. Se putea și mai rău, nu?

– Carnea de iepure e preferata mea, ținu să mă informeze Bruno, cu rostirea lui lătăreață, din Palatinat, întinzându-se către farfuria cealaltă pentru a se înfrupta din misteriosul boț cenușiu.

Bucata de carne avea mai multe cavități și, oricât aș fi încercat să mă concentrez asupra supei mele, m-am trezit urmărindu-l pe Bruno, deopotrivă paralizată și fascinată, alegând câteva șuvițe din carnea aceea, cenușie, răsucindu-le între ele și ducând mai apoi la gură boțul cu pricina, plescăind și apucându-se să sugă ceva din interiorul său.

– Grozav, spuse el, trăgându-și mulțumit nasul. Acasă ne ciondăneam mereu cine să ia capul. Atât că muierile nu se dădeau în vânt după asta, așa ca mine.

Am lăsat lingura să cadă în supă.

– Și când te gândește că tocmai creierul este tot ce-i mai bun și mai sănătos la un iepure, insistă Bruno, trăgându-și iarăși nasul.

Așadar, acesta era Bruno. Cum de mi l-oi fi închipuit eu altfel?

Un tip înalt, așa cum mi-l zugrăvise Susanna. Și chiar așa era. Înalt și gras, cu o gușă dublă și o burtă răsfrântă peste cureaua de la pantaloni.

Un tip blond, după cum îmi spusese Susanna. Chiar și asta se potrivea. În orice caz, prin locurile pe unde mai avea și el ceva păr. Cum ar fi în nări.

Un tip cu un zâmbet prietenos, după cum îmi scrisese Susanna. Și mi-am și închipuit, cu toată vioiciunea gândului, cum, într-o asemenea situație, ar fi început să i se zburlească individului părul din nas. Nici vorbă să-mi fi putut forma însă o părere definitivă, căci până atunci nu apucase să zâmbească nici măcar o singură dată.

Nu, în felul ăsta chiar că nu mi-l închipuisem.

De când îmi luasem examenul de bacalaureat și fusesem surghiunită de Biroul de repartiție a locurilor pentru studenți într-un orășel din sudul țării, Susanna și cu mine împărțisem amândouă aceeași locuință. Și chiar dacă ne găsisem printr-un anunț la mica publicitate, ne fusese limpede, încă de la prima întâlnire, cât eram de apropiate sufletește.

Mai mult, Susanna era exact ceea ce îmi doream să devin: excentrică, complet ruptă de cele convenționale și cu vreo câțiva ani mai în vârstă. Avea experiențe mai mult decât impresionante în privința relațiilor cu bărbații, a găurilor din urechi, a slujbelor dintre semestre, a închiriatului în regim de urgență și a drogurilor.

Cu Susanna chiar fumasem primul meu joint.

Aprinsesem niște bețișoare parfumate și pusesem muzică reggae. Peter Tosh cânta *Legalize marihua-a-ana, hu, hu, hu,* iar eu, fericită nevoie mare, trăgeam primul fum din pipa aceea minusculă, pentru ca gâfâind cam tot așa, *hu, hu, hu,* să mă și prăbușesc ametită.

Fusese primul și ultimul meu joint și numai una dintre nenumăratele experiențe folositoare pentru care aveam să-i rămân recunoscătoare Susannei.

Tot ea fusese aceea care, cu ajutorul unei banane, mă învățase cum se folosește corespunzător un prezervativ sau cum, din niște lenjerie de corp veche și cenușie, cu ceva vopsea de rufe aruncată în mașina de spălat, te-ai fi putut alege aproape bătând din palme cu niște piese drăguțe de lenjerie neagră, dintre cele mai ațâțătoare, sau cum, în ghiveciul din casă, ai fi putut crește atât cânepă, cât și canabis, mai ales că cele două tot seamănă așa de bine.

Viețuiam fericite și mulțumite pe deplin de propriile făpturi, în două camere mizere într-un demisol, când am ajuns să mă îndrăgostesc de Holger. Iar pentru a fi în preajma lui, am renunțat la orășelul acela prietenos, la studii, ca și la demisolul împărțit până atunci cu Susanna. Eram sigură că aș mai fi putut învăța multe de la ea și teribil ce-i mai simțeam lipsa. La început, ne scriam una alteia de câteva ori pe săptămână, apoi cel puțin o dată pe lună, însă de fiecare dată epistole pline de dor. Și tot ceea ce-mi scria Susanna era aidoma ei, excentric și glumeț, mustind de surprize.

De ceva timp încoace, remarcasem în scrisorile ei o schimbare de rău augur, la început aproape imperceptibilă, dar în timp tot mai evidentă. Și asta pentru că, numai cu câteva luni înainte, în viața Susannei își făcuse apariția acest Bruno. La început se distrase în toată legea pe seama lui și mi-l descrisese drept un ins încuiat și plictisitor, fără pic de sex-appeal.

Mai apoi însă, totul o luase deodată razna. De la o scrisoare la alta, Susanna mea își întrerupsese studiile, pentru a avea grijă de locuința lui de la țară iar jumătate de zi și-o petrecea răspunzând la telefoanele din biroul acestuia, de consilier de taxe și impozite. De câteva săptămâni nu îmi mai scria decât că-i mergea bine și că nici n-ar fi avut cine știe ce să-mi povestească.

Profund îngrijorată, aveam să-mi anunț o vizită la sfârșit de săptămână în noua locuință, ca să constat la fața locului adeverirea presimțirilor mele celor mai negre: Susanna își pierduse, pe lângă hainele ei extravagante, nonșalanța și jovialitatea, câștigând în schimb cel puțin vreo cincisprezece kilograme.

Iar acest om, mâncător de creier de iepure, trăgându-și tot timpul nasul, acest Bruno să fi fost bărbatul la care visasem noi două în zilele când mergeam la universitate, dar, mai cu seamă, nopțile acelor vremuri? Și-acolo, aplecată deasupra supei, aproape că-mi dădură lacrimile. Căci calificativul de *coșmar* îi conferea prezenței tridimensionale a lui Bruno mult mai puțină grozăvie.

Of, Susanna, cum de s-a putut petrece așa ceva?

După masa de prânz, Susanna se oferi să-mi arate proprietatea. Iar eu m-am învoit pe dată. Aerul curat s-ar fi dovedit numai bun să mă ajute să diger supa aceea, de iepure.

Grădina era alcătuită dintr-o porțiune întinsă de pajiște, împrejmuită cu un gard din plasă de sârmă, în mijlocul căreia trona un brad țepos. Într-un colț se înălța un perete din șipci de lemn, în fața căruia un iepure bălțat, cu ochi mari, rodea iarba din jur.

– Un iepuraș, ce dulce e! am zis eu, cum îl cheamă?

– Nu-l cheamă în niciun fel, îmi răspunse Susanna. Iar dacă ar fi după mine tare mult mi-ar plăcea să dispară de pe aici. Atât că Bruno ține morțiș să-l păstreze.

Că Bruno era genul de om care să se atașeze de un mic iepuraș, nu m-aș fi gândit. Iar asta mi-l făcu pe dată simpatic. Sau, ca să spun așa, ceva mai puțin... antipatic.

– Bine, dar dacă tot zici că ține atâta la animal, de ce să nu-l păstrați? am luat-o eu la rost pe Susanna.

– Păi, începu Susanna, pentru că mai e un iepure în congelator, iar asta înseamnă că avem provizii în casă.

– Ce, vă tăiați proprii iepurași? o întrebai eu pe Susanna, cu un aer speriat.

– Da, dar Bruno face asta, îmi răspunse Susanna. Ultimul a fost de Paști. Tocmai ai mâncat din el.

Ar fi trebuit să-mi închipui.

De cum ne-am întors în casă, am dat cu ochii de Bruno, care zăcea pe canapeaua din fața televizorului, urmărind un concurs *Cine știe câștigă!* și scobindu-se cu arătătorul într-o ureche.

– Termin repede cu bucătăria și după aceea îți arăt și casa, îmi spuse Susanna, cu un aer preocupat, răsturnând restul de supă de iepure într-un recipient de plastic.

Odată dosită în congelator, în așteptarea următorului oaspete, supa avea să se prefacă iar într-un cub gălbui.

– Mai încolo am fi vrut să mergem la Festivalul Tutunului, rosti Susanna, pe un ton neobișnuit. Bineînțeles, dacă ai și tu chef.

Festivalul Tutunului? Nu suna deloc a cine știe ce ispită.

– Nu se poate duce Bruno de unul singur? am întrebat.

– Știi, aș merge și eu cu el, fiindcă altfel noi nu ieșim prea des din casă, îmi răspunse Susanna.

Suspinând, am ajutat-o să strângă masa și să spele vasele. Bucătăria modulară arăta curată ca lacrima, chiar și în cele mai ascunse unghere.

– Parc-ar fi nou-nouță, am rostit eu, ușor deranjată.

– Nu-i așa? exclamă Susanna, bucuroasă foc. Dar să știi că mă și spetesc nițel ca să rămână în felul ăsta.

Am așezat oala de supă, curată lună, în dulap, alături de suratele ei.

– Dumnezeule mare, dar câte oale ai? am întrebat-o eu, ușor vexată. Mai știi cum ne descurcam pe vremuri doar c-o oală și c-o tigaie?

– Așa-i, groaznic, își aminti Susanna. În ce condiții mizerabile am putut să trăim!

– Mie, una, mi se părea grozav, am sărit eu în apărarea mea și a Susannei de-odinioară. Și unde mai pui că totul era gustos.

– Oricum ar fi, nici nu știi cât mă bucur că acum nu-mi lipsește nimic, rosti Susanna. Haide, vino să-ți arăt casa.

Chiar dacă toate camerele străluceau de curățenie, stârneau cam tot atâta pasiune cât grădina. Numai în dormitor surprindea patul modern, în stil japonez, cu o saltea îmbrăcată în negru.

– Un pat cu apă? am întrebat eu, ușor intrigată, de îndată ce Susanna, așezată pe suprafața cea neagră, începu să se hâțâne de colo-colo.

Susanna dădu din cap, plină de ea.

– E super, nici nu-ți închipui!

Chiar că avea dreptate. Nu credeam că ce ar fi putut fi face cu Bruno într-un pat cu apă ar fi fost mai inofensiv decât suptul creierului din țeasta unui iepure gătit.

Of, Susanna!

– Vino, să-ți arăt și camera de oaspeți, spuse Susanna, în timp ce, înșfăcându-mi rucsacul, o urmai în beci.

Camera cu pricina se afla lângă un beci pentru felurite hobby-uri, în care Bruno își pregătea toți fluturii și gândacii, care sfârșeau trași în țepușele unor ace și puși la păstrare sub sticlă.

– Valorează o avere, spuse Susanna, cu mândrie în glas.

Rămasă fără replică, mi-am târât picioarele mai departe, către camera de oaspeți de-alături. Era la bună distanță de

patul cu apă și de ceea ce s-ar fi putut petrece în el, ceea ce îmi convenea de minune.

După ce turul casei luă sfârșit, l-am urnit pe Bruno de-acolo, de pe canapea, pentru a merge și a onora tustrei ceea ce localnicii numeau Festivalul Tutunului.

Spre marea mea bucurie, la locul cu pricina am dat și peste un târg de vechituri. Iubesc târgurile de vechituri. Aproape tot ce aveam eu prin casă era cumpărat de prin asemenea locuri. Numai că în târgul de aici se petrecea ceva cu totul și cu totul deosebit. Oamenii pretindeau sume enorme pentru orice obiect folosit, de pildă fiare de călcat cu aburi, dispozitive electrice de amestecat, păpuși Barbie sau casete audio cu boroboațele elefănțelului Benjamin Blümchen, în timp ce lucrurile cu adevărat grozave aproape că le dădeau pe nimic.

Când am priceput cum stăteau lucrurile, m-am și pus pe cumpărat ca o apucată: o minunăție de sifon, din cristal veritabil, un model nostalgic de poliță de bucătărie, cu suport pentru șervete, un furouaș retro, cu dantelă, un volum din 1928 cu basmele fraților Grimm, și o casetă de porțelan alb-albastră, pe care sta scris *Făină*. Pur și simplu nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie.

Într-un cufăr cu cărți de sub unul dintre standurile pe care tronau prăjitoare de pâine și veioze vechi la prețuri dintre cele mai nerușinate, aveam să scotocesc și să dau peste un volumaș legat în piele, cu ferecătură, intitulat cât se poate de ispititor: *Obiceiuri și datini vrăjitorești*. L-am frunzărit în fugă, cât să-mi dau seama că, pe bună dreptate, cuprindea rețete și descântece de-ale unei vrăjitoare: cum să-l lege de ea pentru totdeauna pe cel iubit, cum se ferește de încărunțit sau cum își alungă din cale o potrivnică.

– Cât costă? l-am întrebat pe cel ce stătea cu ochii pe prăjitor, vârându-i sub nas volumașul.

– Doo juma', îmi răspunse el.

– Bine, i-am răspuns iute, deși obiceiul prin târgurile astea de vechituri este să te tocmești pentru orice.

– Doo juma' pentru-așa o vechitură de carte? se revoltă Bruno de lângă mine. Când tot de-aici poți lua cărți cu mult mai groase și numai cu cincizeci de pfenigi.

Tremuram de frică ca nu cumva să-i sară mustarul vânzătorului, sau să-și dea seama deodată de adevărata valoare a cărții și să-i vină s-o păstreze. Ceea ce mă făcu să-i și întind stăruitor banii.

– Nu dăm un pfenig peste cincizeci, se răsti Bruno, fără să dea atenție gestului meu.

– Două mărci, o întoarse vânzătorul.

– Cincizeci, i-o întoarse Bruno, trăgându-și nasul amenințător.

– O marcă cincizeci, spuse vânzătorul, încă mai ținând la onoarea lui. E doar din piele.

– Bine, o iau, m-am repezit eu, deznădăjduită.

Cine nu ar fi dat zece sau douăzeci de mărci, ba chiar mâna ei stângă pentru a afla cum să-și țină legat iubitul de ea, pentru veșnicie?

– Cincizeci și niciun pfenig în plus, se îndărătnici Bruno.

Acum înțelegeam cum se făcea că, la anii lui, fusese în stare să se pricopsească cu așa o proprietate făloasă.

– O marcă, se împotrivi vânzătorul, dacă tot vreți s-o cumpărați.

– Dânsa nu-i de pe-aici, de la noi, dar ăsta nu-i deloc vreun motiv ca să-i trageți clapa, spuse Bruno. Cincizeci e ultimul meu cuvânt.

– Bine, fie, ceda vânzătorul, alegând cincizeci de pfenigi din palma mea transpirată.

Recunoscătoare, am strâns cartea la piept, chiar dacă faptul că-i îngăduisem lui Bruno să tragă de preț într-asemenea hal mi s-a părut o meschinărie. Nu părea că vânzătorul ar fi urmat să intre în pană de bani, căci afacerea cu prăjitoare și veioze era de-a dreptul profitabilă.

Bruno și Susanna nu puteau pricepe de unde până unde atâta interes pe capul meu pentru asemenea troace. Și, oftând din toți rărunchii, se așezară la una dintre nenumăratele mese de berărie, cu gând să-și petreacă tot restul zilei acolo. După ce am terminat de bătut tot târgul, m-am așezat și eu lângă ei, mai bogată c-o duzină de vechituri și mai săracă doar cu paisprezece de mărci.

Bruno și Susanna nu se arătară deloc impresionați de șalul de in, pe care o gospodină din vremuri de mult trecute brodase iscusit *Fiindcă-i ieși ca lumea cozonacul, de laude avu ea parte, în tot satul!* Și nu-mi împărtășiră nici entuziasmul arătat unei bluzițe de noapte cu dantelă, fără niciun cusur.

– Mi-e foame, ne dădu Bruno de veste, trăgându-și nasul.

Așa că, pentru început, comandă cârnați albi și bere blondă, după care urmă din nou bere blondă și plăcintă de cartofi. La sfârșit, se înființară pe masă și niște clătite de cartofi, ceea ce, pot să spun, aș fi apreciat până și eu, dacă acolo, jos, în stomac, nu ar fi atârnat atât supa aceea, de iepure.

Bruno însă nici că se mai sătura. Și o ținu așa, într-un mestecat, un sorbit și-un tras de nas până când soarele dispăru definitiv în zare.

– Din nimic, nu te-alegi chiar cu nimic, spuse el, mulțumit.

Am presupus că despre burta lui era vorba și am dat din cap, aprobator.

În timp ce amurgul se lăsa, alături de mine, pe bancă, se așeză un bărbat purtând o cămașă în carouri.

– Șișemaizișitu? mă întrebă acesta, pe un ton prietenos.

– Îmi pare rău, dar nu-s deloc tare la dialectul de pe aici, i-am răspuns eu, politicoasă.

– Acesta-i Herbert, poștărelul nostru, făcu Susanna prezentările. Iar ea e Judith și nu știe o iotă din dialectul din Palatinat.

– Și ești așa, șingurică? întrebă cămașa în carouri.

– Mai așa, i-am răspuns eu.

Ceilalți pufniră în râs. Până și Bruno se schimonosi, cât de cât. Îl privii, dar nici în ruptul capului nu puteam spune că astfel îmi părea și el mai simpatic.

– Carevasăzică așa, Judith, îngână Herbert, poștașul, vădit ostenindu-se să-și rostească vorbele într-o germană cât mai literară. Dar pe-acolo, de unde vii, cum se vorbește?

– Așa, ca Willy Millowitsch[1], îl lămurii eu.

– Ptiu, drace! Da' groașnic dialect mai îi și-așela, fură de acord, într-un glas, toți ceilalți. Așa șeva niș c-aș putea ș-așcult zi de zi. Chiar așa, nișicând!

Eu însă, Willy dragă, nu m-aș mai sătura. Și dac-ai ști ce drag mi-ar fi să-ți ascult glasul tocmai acum!

Bruno mai comandă plăcintă de cartofi și niște bere blondă. Și de-abia acum se părea că urma să înceapă distracția. Numai că tot atunci începu să se lase răcoarea și umezeala. Și strănutai.

– Mai îmbucăm câte ceva și mai bem un rând, spuse Susanna, după care mergem acasă.

De cum împinse pe gât ultima clătită de cartofi, îmbrâncind-o cu un gât bun de bere, Bruno râgâi din toți rărunchii.

---

[1] Willy Millowitsch (1909-1999) - exponent de seamă al mișcării teatrale populare și culte din Köln, actor și conducător al instituției teatrale private *Millowitsch* Theater, promotor al dialectului din Köln în cadrul reprezentațiilor teatrale (**n.t.**)

– Vezi să nu înceapă să ți se clatine dinții din față, am rostit eu, mecanic.

Cu vorbele astea obișnuia tata, în copilărie, să ne admonesteze râgâielile. Poștașul râse blând.

– Proaștacreștereșevrei, îmi spuse îndată, dându-mi dreptate.

– Nu-i așa? am întrebat eu, încercând îndată, cu un nou strănut, să-i atrag atenția Susannei.

– Să-mi spui când vrei să mergem acasă, îmi zise Susanna.

Am vrut să-i spun să mergem, dar imediat izbucniră Bruno și Herbert într-un cântecel vioi: *Iubite Doamne de-acol', din șer, de șuș, Lasă-ne-n Palatinat precum pe lume ne-ai și-aduș, Și dă-ne nouă, pe veșie, În tot Palatinatu' numa' veșelie!*

Iubite Doamne de-acol', din cer, de sus, nu mă lăsa pe-aici, pe unde am ajuns, cântam și eu alături de ei, chiar dacă numai în șoaptă.

Duminică

Peste noapte mă cuprinse așa un dor de Holger al meu, cum nu mai simțisem de mult timp. Ceea ce mă și îndârji în hotărârea ca a doua zi, înainte de amiază, să las în urmă proprietatea lui Bruno și să mă îndrept cât mai degrabă spre casă.

Pe când, cu puțin înainte de ora nouă, mă chinuiam să urc tiptil scara de la pivniță, m-am trezit întâmpinată de Susanna.

– Da' știu c-ai dormit, nu glumă, îmi spuse ea. Bruno și cum mine am luat micul dejun acum vreo oră.

Am urmat-o în bucătărie.

– Deja am strâns totul și-am și dereticat peste tot, adăugă Susanna, făcând aluzie la curățenia imaculată ce domnea de jur-împrejur. Dar dacă vrei ceva, spune-mi.

M-am ferit să-mi mai doresc ceva. Și, în loc de asta, m-am arătat dornică să apuc un tren către casă. Dacă se putea, unul cât mai devreme.

În ciuda oricăror așteptări, Susanna se arătă peste măsură de bucuroasă.

– Ei, ne-am gândit noi c-o să trebuiască să înregistrăm *Lindenstraße*[2], fiindcă se întâmplă să ruleze tocmai atunci, spuse Susanna. Când trebuie să te ducem la gară?

Am oftat și i-am zis că trebuie doar să-mi fac un duș și să-mi împachetez lucrurile. Susanna mă urmă până în baie și-mi întinse un prosop și trei lavete diferite, pentru curățenie.

– Fii atentă, începu ea, după ce termini, iei laveta asta și freci cu ea așa, de sus în jos, pereții cabinei de duș. Marginile le ștergi cu laveta astălaltă, iar pentru baterie te folosești de asta. Și vezi, cu asta să ștergi numai așa, în cercuri.

Tocmai începusem să-mi deschei pantalonii, dar m-am oprit, pregetând și zgâindu-mă cu sentimente amestecate la zdrențele acelea de curățat. Susanna nu păru să bage însă de seamă. Iar la cele trei lavete adăugă și trei sticle de detergenți diferiți.

– Așa, o luă ea de la început, ăsta este ceva special împotriva petelor de calcar de pe faianță, ăstălalt e pentru cele de pe baterie. Iar pe-ăsta poți...

– De ce? i-am curmat eu avântul, la fel de energic.

---

[2] *Lindenstraße* - prima telenovelă germană, lansată în anul 1985 de postul TV *WDR* **(n.t.)**

De ce, Susanna? De ce a trebuit să fie tocmai Bruno?

– Ca să rămână tot așa de curat precum arată acum, îmi răspunse Susanna, cu seriozitate.

Am oftat încă o dată.

– Când o să ai și tu o baie a ta și numai a ta, o să faci exact la fel. Ascultă-mă pe mine! profeți Susanna, demonstrându-mi simultan cum se desfăcea capacul cu siguranță împotriva copiilor, cel cu pârghia-ce-trebuia-împinsă-răsucită-și-fă-cută-să-pocnească, din vârful gâtului celei de-a treia sticle cu detergent, cea al cărei conținut urma să slujească la obținerea unor pereți de plexiglas imaculați ai cabinei de duș.

– Și cel mai frumos lucru e că, după asta, nu mai trebuie să clătești.

Numai că expresia transfigurată de pe chipul Susannei, rostind vorbele acestea, mă alarmă la culme.

– Susanna! Tu ești fericită? am întrebat-o, cu amărăciune în glas.

– Îmi merge cu mult mai bine decât înainte, mi-o întoarse Susanna. Și chiar cu mult mai bine decât ție.

Am clătinat din cap, dezamăgită. Of, Susanna!

– Serios, Judith, îmi spuse ea, cu sinceritate. Și nu-ți doresc decât să ai și tu parte de un bărbat ca Bruno.

Am ridicat din umeri. Chiar în halul ăsta să fi ajuns relația mea cu Susanna? Să-mi dorească tot ce putea fi mai rău?

– Știi ceva? Mai bine fac un duș acasă, i-am spus eu, răzgândindu-mă brusc și încheindu-mă la pantaloni.

Mă copleși de îndată sentimentul că orice mână de ajutor întinsă Susannei venea prea târziu.

Drumul către Mannheim, până la gară, îl făcurăm însă fără Bruno, care ținea morțiș să-și petreacă dimineața de duminică tunzându-și pajiștea. Cu siguranță că vecinilor le era tot atât de simpatic pe cât îmi devenise mie.

– Pa-pa, îmi spuse el, trăgându-și încă o dată nasul așa, ca de rămas-bun.

– Pa-pa, i-am răspuns și eu, cu sentimentul înrădăcinat că nu ar mai fi trebuit să dau vreodată ochii cu el.

– Nu prea ți-a plăcut de Bruno, nu-i așa? am auzit-o pe Susanna că-mi spune din senin, în timp ce trenul InterCity cu numele lui atât de poetic, *Aurul Rinului*, își făcea intrarea în gară.

– Nu, i-am răspuns eu, cu tristețe în glas, înhățându-mi bagajele și agoniseala din târgul de vechituri.

– Ei, dacă l-ai cunoaște mai îndeaproape – continuă Susanna, urmându-mă și cărându-mi rucsacul până în compartimentul gol- i-ai descoperi și părțile bune.

– Care *părți bune?* am întrebat-o și am îmbrățișat-o cuprinsă de tristețe, de îndată ce difuzoarele de pe peron anunțară plecarea trenului.

Susanna trebui să coboare din vagon. Se opri apoi în dreptul ferestrei compartimentului și-mi zâmbi.

– Mergi sănătoasă!

– Care *părți bune?* am repetat.

Trenul se puse în mișcare, iar Susanna începu să-și fluture mâna către mine. I-am răspuns cu același gest.

– Care *părți bune?* am mai zbierat eu împotriva vântului.

Susanna continuă să-și fluture mâna, pe mutește.

Cât ținu drumul, gândul îmi zbură către bărbați și femei în general, dar și către Bruno și Susanna, în particular. Și, pentru prima oară după mai multă vreme, mă încercă sentimentul că, alături de Holger al meu, nici nu trebuia să mă socotesc prea năpăstuită, după cum îmi spusesem mai tot timpul până atunci. Poate, mi-am zis aproape înspăimântată, Holger o fi chiar cel mai bun dintre toți și, la urma urmelor, ar trebui să mă consider de-a dreptul

fericită că aveam parte de el. Ce s-ar întâmpla dacă tot ceea ce-ar trebui să-mi răsară în cale de-acum înainte ar fi mai rău decât tot ceea ce mi se-arată acum? Un gând cu-adevărat dezolant! Am început să răsfoiesc febril cartea de vrăjitorii achiziționată în târgul de vechituri.

Aveam să descopăr câte o vrajă pentru aproape orice. Împotriva ciupercii piciorului, de exemplu, a lipsei de apetit sexual, a spamei de examene, ba chiar și a căderii părului. Îi voi pregăti chiar mâine o astfel de tinctură lui Holger al meu! Asta fiindcă trăia într-o spaimă continuă că o să chelească, ajungând să numere fiecare fir de păr prins între dinții pieptănului. Interesată m-am cufundat în studiul rețetei. Era nevoie de camfor, suc de mesteacăn, rachiu de zarzăre și niscaiva picioruşe de păianjen... nu, Holger trebuia probabil să renunțe la ingredientul din urmă.

Și, în afară de asta, nici nu i-ar fi stricat ca, pentru fiecare fir de păr prins în pieptăn, să se mai gândească și el la cât de trecătoare era viața.

Nimeni nu mă întâmpină acasă, la sosire, așa că, după ce mi-am rânduit micile comori nou achiziționate, m-am săltat în șaua bicicletei și am luat-o din loc către Holger. Numai că nici el nu era acasă. Cum însă aveam cheia, m-am hotărât, orice-ar fi fost, să rămân acolo și să-l aștept.

În locuința lui Holger mirosea a mucegai.

Fiindcă obișnuia să doarmă peste zi și abia târziu după-amiaza se ducea la antrenament, la baschet, sau lua taxiul, atunci când, cu totul excepțional, mergea la câte un seminar la Facultatea de educație fizică și sport, ferestrele rămâneau acoperite de niște jaluzele negre, care stăvileau orice geană de lumină a zilei. Vara, lucrul ăsta era chiar plăcut. Iarna însă, pur și simplu te deprima.

De drept, pe-acolo n-ar fi trebuit să crească decât licheni și mușchi. Cu toate acestea, într-un ungher, într-un ghiveci

decorativ, negru la culoare, vegeta de mai mulți ani un arbust Yucca, care, sfidând orice lege a naturii, tot își mai păstra frunzele verzi, măcar că acoperite toate cu un strat gros de praf.

Mobile nu erau prea multe. În bucătăria locuinței se afla o canapea neagră, o masă, neagră și ea, meșteșugită în casă și al cărei blat îmi ajungea până pe undeva prin dreptul bărbiei, și două scaune de bar, și astea tot negre. Căci asta era singura culoare pe care o suporta Holger în preajma lui. Lăcuise în negru până și țevile din bucătărie, iar după ce l-am inițiat în arta Susannei de vopsire a hainelor, șervetele de bucătărie ajunseră și ele de aceeași culoare.

Locuința nu arăta deloc bine. Peste tot zăceau aruncate tot soiul de boarfe, în chiuveta din bucătărie se lăfăia vesela din ultimele trei săptămâni, cea din baie nu mai fusese și ea curățată de vreo câteva luni bune, iar podeaua era acoperită de o sumedenie de *gunoaie*, în care piciorul mai că ți se afunda până la gleznă.

Și, nu știu cum, ducându-mă cu gândul la Susanna, la trage-mucii ăla de Bruno și la *căsoiul* lor, atât de pus la punct, m-am trezit cuprinsă deodată de-un chef nebun de făcut curat. Înainte de toate, am săltat jaluzelele și am căscat ferestrele, pentru a alunga din casă mirosul de mucegai. Am dat apoi piept cu muntele de vase nespălate, m-am dedicat cu adevărată pasiune înlăturării crustei de pe suprafața aragazului, am pus la locul lor hainele, revistele și pantofii, am măturat mizeria, făcând ca totul să strălucească de curățenie, am frecat cada de baie, scaunul closetului și chiuveta, am lustruit bateriile și am șters oglinda, am curățat praful de pe ramele fotografiilor și pervazul ferestrelor iar la sfârșit am spălat podeaua.

Mai apoi, când mi-am propus să atac și dormitorul, am dat peste un păianjen uriaș, pe perete, tocmai deasupra

patului. Era unul cafeniu-închis, păros, silențios și mare cât să-mi încapă în podul palmei. Ei, poate n-o fi fost el chiar mare cât să se întindă în toată palma, dar, în orice caz, era suficient de mare ca să nu aibă ce căuta alături de mine în aceeași cameră.

Așa că am închis ușa la loc, în mare viteză, și, în loc să-i aplic și dormitorului aceeași procedură de care avusese parte restul locuinței, am dat drumul la apa caldă, lăsând-o să umple cada proaspăt curățată, ca să mă pot lepăda și eu de mizeria ultimelor trei zile. Am început să fredonez un cântecel, fericită că-l aveam pe Holger, fericită cum numai rareori mi se întâmplase să mai fiu în viață până atunci.

Iubite Doamne de-acol', din cer, de sus, Îți mulțumesc că înapoi Tu m-ai adus, Și mă păzește orișicând, Ca de-unii de-alde Bruno să fug pământul mâncând, cântam eu încă, pe când Holger descuia ușa locuinței și, copleșit, rămăsese proțăpit în prag.

Se bucură într-o oarecare măsură de aerul proaspăt, neașteptat, de strălucirea podelei și de faptul că suprafața acesteia fusese dragată de alge, mușchi și alte viețuitoare mai mărunte.

Și se mai bucură și la vederea făpturii mele. În mod special se bucură să mă găsească în cada de baie.

De cum însă îi veni cheful să mă ducă în dormitor, mi-am adus aminte de păianjen. Iar Holger se îngrozi mai abitir decât mine la vederea lighioanei. Ședea în același loc în care o lăsasem pe peretele cel alb, tocmai deasupra patului.

– Și ce facem acum? întrebă Holger, cutremurându-se de silă.

– Păi, dacă ai fi avut și tu un aspirator, am fi putut să-l aspirăm de-acolo, i-am răspuns, în șoaptă.

– Sau am putea da telefon la grădina zoologică, spuse Holger.

Și imediat îi veni altă idee grozavă. Aduse din baie apa de colonie cu pulverizator, cea pe care i-o făcusem cadou de Crăciun, cu gând să anestezieze cu ea păianjenul. Numai că pentru așa ceva trebuia să se și dea cu mult mai aproape de creatură.

– Ești atât de curajos! am încercat eu să-l încurajez cu toată sinceritatea.

– Știu, îmi zise Holger, țintind și împrăștiind pe tapet o încărcătură de *Egoîste,* una care-l făcu pe păianjen să se chircească și să se prelingă în mare grabă în lungul peretelui.

Holger și cu mine izbucnirăm în strigăte de spaimă, dintre cele mai ascuțite. Numai că, în timp ce eu, cu prezență de spirit și dintr-un singur salt, am reușit să ies din cameră și să mă pun astfel la adăpost, Holger rămase locului, încremenit de spaimă. Avu însă un noroc chior, căci păianjenul nu-l atacă, ci, după numai un metru de deplasare, se opri din nou liniștit pe perete.

– Hai să mergem la mine, am lansat eu propunerea din holul în care mă retrăsesem.

În zadar însă, căci în Holger al meu se trezise instinctul acela, de vânător, ce zace în fiecare bărbat încă din epoca de piatră și căruia i se datorează supraviețuirea speciei. Așa că dădu o fugă până la mașină, de unde, după ce scotoci prin torpedou, se întoarse cu spray-ul lui de dezghețat broasca portierei. Între timp, mă instalasem în cadrul ușii dormitorului, pentru a nu scăpa din ochi păianjenul, căci nu era greu de închipuit că vietatea s-ar fi putut retrage în spațiul dintre perete și pat!

Spray-ul de dezghețat broaște de portiere nu-i pică bine deloc. Ba chiar cu mult mai rău decât apa de colonie! Pur și simplu se pipernici, arătând cu totul și cu totul inofensiv. Cu toate astea, Holger își goli spray-ul asupra lui, până când păianjenul nu mai catadicsi să se miște.

– Acum, putem să-i dăm și ceea ce i se cuvine, explică Holger, cu glas gâtuit, cerându-mi să-i aduc o carte.

Să dai însă de-o carte în locuința lui Holger era ceva ce ținea de domeniul imposibilului. Noroc că pe masa de lucru zăcea una împrumutată de la biblioteca Institutului de Științele Educației Fizice. Așa se făcu că păianjenul ajunse să fie strivit între *Baschet – Antrenament și tactică* și perete. Iar cartea și peretele se aleseră cu câte o scârboșenie de pată.

Holger răzui de pe perete picioarele păianjenului, fără să-mi fi trecut prin minte să-i spun să mi le păstreze pentru rețeta aceea, împotriva căderii părului.

– Sunt totuși un vânător de păianjeni dintre cei mai destoinici, comentă mulțumit Holger, trăgându-mă în pat. Și când te gândești că nu sunt decât de vreo mie de ori mai mare decât lighioana aceea.

Acum, că era mort, păianjenul îmi stârnea numai milă.

– Sărmana și nevinova păianjeniță! Uite cum, plecată în căutare de hrană pentru copiii ei, a greșit drumul. Iar afară, ascuns prin iederă, stă tovarășul ei de viață, păianjenul, fără să știe însă că ea a fost strivită de un uriaș, rostii eu.

– Sper să nu-i dea prin cap să se-apuce s-o caute pe aici, spuse Holger dezbrăcându-și puloverul.

Dereticatul prin casă, cu totul neobișnuit, baia fierbinte și acel adevărat și palpitant safari, desfășurat pentru prinderea păianjenului, mă îndemnau serios la somn. Holger, dimpotrivă, se arăta al naibii de treaz, cuprins de un alt instinct, ce zăcea în fiecare bărbat, încă din epoca de piatră. Sau măcar în fiecare al doilea dintre ei. Iar eu am fost nevoită să fac ceva pentru a mă împotrivi.

– Și, unde mergem diseară? am întrebat cu șiretenie în glas.

– Din partea mea, aș vrea să rămânem aici și să facem sex, spuse Holger.

În privința asta, nici că se putea arăta mai direct. Din partea mea însă, nu aveam chef de niciun sex. Atât că, în această privință, eu, una, nu eram în stare să fiu într-atât de directă. Așa că am încercat să-i abat atenția lui Holger. Și l-am întrebat de ce dorea să facă sex.

– Păi, pentru că pur și simplu mi-e poftă, îmi răspunse el.

– De mine? l-am întrebat.

– Păi de cine altcineva? mi-o întoarse Holger, descotorosindu-se de șosete.

– Fiindcă mă găsești copleșitor de frumoasă? l-am mai descusut eu, răsucindu-mi pătura în jurul trupului.

– Nu *frumoasă*, ci unică, rosti Holger, pătimaș.

– Ei, așa ceva chiar că-i plăcut urechilor, i-am răspuns, adormind însă pe dată, drept pedeapsă.

Doar nu era vina mea că, după atâția ani, tot nu știa cum să facă să mă țină trează.

Luni

– Trebuie să mă dau jos din pat, am spus eu.

Era puțin trecut de ora nouă.

– Păi, ce mai aștepți? bolborosi Holger, cu gura înfundată în pernă.

Tot îmi mai purta pică pentru cele petrecute c-o seară în urmă.

– Să iau niște chifle proaspete? l-am întrebat eu, cu vioiciune în glas.

– Nu mi-e foame, îi spuse Holger pernei.

– Păi, să fac atunci numai niște cafea, am mai propus.

– Nici sete nu mi-e, bâigui Holger, întorcându-se cu fața la perete.

Poate că nu era chiar drept, dar știu că-l uram pentru că lui îi dădea mâna să stea întins în pat, mai departe, în vreme ce eu chiar trebuia să mă scol de-acolo. Poate că mai erau ceva perechi pe lumea asta, care, la masa de dimineață luată laolaltă, să-și mai arunce priviri drăgăstoase pe deasupra chiflelor unse cu gem. Alți bărbați poate că le mai urau prietenelor lor să aibă parte de-o zi frumoasă, răsfățându-le și cu vreun *Iubito!* sau vreun *Șoricelule!* Sau măcar cu un *Comoara mea!* acolo.

Dacă am fi fost la mine acasă, l-aș fi îmbrâncit pe Holger, scoțându-l de-acolo, de la căldurica așternuturilor. Numai că așa, nu-mi mai rămase decât să mă scol și s-o fac cât mai zgomotos posibil.

Nici măcar după ce-am ieșit din baie Holger n-a binevoit să se miște vreun pic.

– Trebuie să plec, l-am anunțat.

– Păi, ce mai aștepți? se făcu el auzit, înfundat, din miezul pernei.

– Ne vedem atunci miercuri?

– Sigur, din partea mea! mai mormăi Holger, înainte de a-și trage pătura peste cap.

De aceea nu-i ajunse la urechi blestemul meu la adresa zilei în care-l cunoscusem, nici zgomotul ușii de la intrare, trântite în urma mea.

Nu același lucru se putea spune însă despre tărăboiul în care eu și bicicleta ne-am dus de-a dura în jos, pe scări. Căci nicio pătură din lume n-ar fi putut fi chiar atât de groasă! Numai că nici măcar asta nu avu darul să provoace vreo mișcare în locuința lui Holger, cu toate că nu avea de unde să știe cât de serioase puteau fi rănile căpătate în urma unei așa căzături.

M-am adunat de pe jos, cu chiu, cu vai, am îndreptat aripa apărătoare cu câteva șuturi bine plasate și așa, plină de draci, am apucat-o către universitate.

De la zece la douăsprezece aveam un seminar de teorie literară despre *Ronja, fata de tâlhar*, a lui Astrid Lindgren. Fiindcă îmi băgasem în cap că-mi păstrasem firea copilăroasă, mă înscrisem la cursul cu pricina, cu speranța să pot recepta, neîncifrate, mesajele adresate celor mici.

Din păcate, destul de repede, aveam să mă învăț minte. Căci, cu toate că-mi păstrasem sufletul de copil, era evident că nu mai aveam nimic în comun cu sensibilitatea copiilor pentru care fusese scrisă cartea cu pricina.

Abia după două ședințe, aflam și eu ceea ce toți ceilalți știau deja de mult; Astrid Lindgren abordase delicata temă a sexualității prepuberale, pe care, într-o formulă adecvată înțelegerii copiilor, o prelucrase, transformând-o într-o materie pshihologică de mare impact. Nu voiam să cred în ruptul capului că toate caraghioslâcurile din tărâmul fanteziei, trollii cei întunecați, vârcolacii cei fioroși și spiridușii cei gălăgioși ar fi reprezentat simboluri ale sadismului, masochismului, voyeurismului și exhibiționismului, chiar dacă nu era participant la seminarul acela, în afara mea, care să nu fi recunoscut lucrul acesta din capul locului.

La început am fost nedumerită. Mai târziu, mă cuprinse dezamăgirea, iar peste ceva timp încăpățânarea, rămânând însă mută de fiecare dată când se vorbea despre evidența relației profund incestuoase tată-fiică sau – așa cum se întâmpla astăzi – despre rolul mamei în evoluția psihosexuală a fiicei de tâlhar.

Refuzam cu încăpățânare, și de data asta, să mă fac părtașă la asemenea viziuni degenerate, ceea ce însă nu mă determina să am cine știe de revelații, căci, din punctul

acesta de vedere, în ochii celorlalți, și așa nu contam câtuși de puțin ca persoană competentă.

Chiar de la prima ședință, când fu dezvoltată tema abuzului sexual, în general, asupra fetei de tâlhar, Ronja, și, în particular, asupra participantelor la acel seminar, mă și demascaseră drept o individualistă retardată.

Nu avusesem nici cel mai mic habar că oamenii și, între aceștia, bărbații, erau într-atât de josnici! Hărțuitori sexuali și exhibiționiști în tramvai, în pridvorul casei, printre rafturile din magazine și îndărătul fiecărui blestemat de felinar de stradă. Și asta de aici până în Hamburg. Și de cum îmi veni și mie rândul, țin minte că m-am simțit de-a dreptul penibil atunci când m-am văzut silită să recunosc că nu eram în stare să aduc în discuție nicio experiență din această categorie. De atunci, îmi fuseseră permanent aruncate numai priviri neîncrezătoare și pline de dispreț, fiind parcă pentru totdeauna uitată acolo, în colțul meu.

Cu atât mai mult cu cât nici nu eram roșcată.

Pe rândul din fața mea ședeau vreo șase tipe, care își vopsiseră părul într-una dintre nuanțele acelea de roșu, aflate la modă. Și erau toate nuanțele posibile de roșu, botezate de către fabricant cu nume pe cât de pline de fantezie, pe atât de evident comerciale. Cele preferate cu deosebire erau cele asociate cu soiurile de fructe și legume originare din sudul însorit, asemenea mandarinei, ardeiului, vinetei, papayei și rodiei. Tipa din capătul rândului încercase culoarea *Flamingo*, al cărei nume l-am putut iute identifica, fiindcă purtasem și eu nuanța aceea preț de vreo câteva săptămâni. Lavabilă de la sine, după vreo cinci sau șase spălări! Asta și făcusem, spălându-mi imediat părul de cinci-șase ori, fără ca totuși să am parte de efectul extraordinar pomenit. Mă rog, *Flamingo* sună evident mai comercial decât, să zicem, *roșu-fund-de-pavian*, nume care,

în realitate, i s-ar fi potrivit cu mult mai bine. Eram aproape sigură că, într-o soluție de colorat părul cu așa un nume nici că mi-aș fi vârât vreun deget.

Lângă cea cu *fundul-de-pavian* ședea una de-a dreptul curajoasă, care se încumetase să probeze așa-numita nuanță de *prună-sălbatică*, fapt pentru care părul i se învinețise mai ceva ca pielea în puterea frigului. Prietena ei de alături fusese cândva purtătoarea unui păr castaniu-închis, care – în ciuda ofertei industriei de șampoane prezente în zilele noastre în mai toate magazinele – încercase un amestec dur, cinstit și bătrânesc de pudre *henna*. Garantat deloc lavabil.

După ce toate participantele la seminar își dădură cu părerea asupra rolului important jucat de mamele lor în alegerea culorilor părului lor, ca și în evoluția lor psihosexuală, trasând paralele între ele și Ronja, fata de tâlhar-conducătoarea seminarului – de nuanță *rodie* sau *fag-roșu* – încercă, cu vădită silă, să redirecționeze atenția pe făgașurile teoriei literare. Și întrebă dacă observa cineva ceva deosebit la atribuirea de nume personajelor feminine. Deveni limpede că tuturor celor din jurul meu, mai puțin mie, le sărise în ochi faptul că până și numele erau depozitarele unor mesaje ascunse, cu încărcătură sexuală.

Purtătoarea nuanței *henna-for-ever* ne aduse chiar la cunoștință că, prin puterea cuvintelor, Astrid Lindgren dădea expresie caracterului personajelor feminine *Undis* și *Lovis*, asociind celei dintâi răceala, duritatea și lipsa de sentimente, iar celei de-a doua grija maternă, căldura și candoarea.

De sub niște laițe colorate în nuanța *mandarinei*, care se aflau pe undeva pe la mijloc se făcu auzită părerea că și purtătoarei acestora îi dăduse așa ceva prin minte. Și se

puse când pe susurat un *LLLLLooovvvvissss*, în care *s*-ul se înmuiase considerabil, când pe pufnit un *Undissss*.

Conducătoarea seminarului o aprobată entuziasmată. Și ne confirmă faptul că în cazul lui Astrid Lindgren puteau fi întâlnite frecvent asemenea zugrăviri sonore.

– Bine, dar ar putea fi și invers, îmi ajunseră la urechi, spre marea mea mirare, vorbele rostite de un glăscior plăpând.

Iar glăsciorul îmi aparținea. Rupsesem așa, pe nepusă masă, legământul de tăcere făcut cândva, pentru că, pur și simplu, nu recunoșteam și pace nicio zugrăvire sonoră, fiind mai degrabă de părere că o asemenea corelație, între trăsăturile de caracter ale unui personaj și numele acestuia, nu era creată decât speculând o anumită rostire a numelui. Iar dacă am fi procedat invers, aveam să argumentez, până și *Lovis* ar fi putut căpăta duritate, în timp ce *Undis* s-ar fi mlădiat. Și, pentru a-mi întări spusele, am șuierat pe loc un *Lovissss* și-am susurat apoi un *Unnndiiisss*, rotindu-mi provocator privirile de jur-împrejur.

Replica mea fu însă întâmpinată cu priviri uluite, aruncate de sub clăi de păr roșcat, și, în timp ce glasul mi se stingea treptat, luă din nou cuvântul purtătoarea nuanței *henna-for-ever*, ca și când de-acolo, din colțișorul meu, nici c-aș fi crâcnit vreodată.

Mi se părea că aveam totuși dreptate și, prost-dispusă cum eram, m-am hotărât ca pe viitor să boicotez lucrările seminarului. Și-așa absența mi-ar fi fost remarcată tot atât de mult precum mi-era sesizată prezența.

Ajunsă afară, căldura mai să mă dea gata. Avantajul celulelor ăstora zidite, fără ferestre, înăuntrul cărora se desfășurau cursurile facultății de filosofie, era constanța temperaturii, în tot cursul anului, cusurul lor fiind acela că nu puteai să vezi dacă pe-afară ningea sau ploua ori

dacă era zi sau noapte. În ziua aceea era cald ca-n miezul verii. Și nu ne aflam decât pe la începutul lui mai.

Katja, prietena mea, se lăsa răsfățată de razele soarelui taman în mijlocul Pieței Albert-Einstein.

Am mângâiat-o pe păr și am suspinat:

– Ah, ce bine e ca măcar o dată să dai peste cineva care nu are părul roșcat.

Katja izbucni în râs. Atmosfera de aici, de la universitate, îi făcea și ei cel puțin tot atâta rău cât îmi provoca și mie; la fel ca mine, și ea alesese, în principal, studii de germanistică, luând parte, în secundar, și la niște ciudățenii de alte cursuri.

Ne cunoscuserăm în cursul primului semestru, atunci fusesem nevoite să ne ferim din calea unui recrutor de membri pentru o sectă.

În postura aceea, de participant răzleț și dezorientat la cursurile primului semestru, erai cu atât mai mult o pradă sigură pentru soiul ăsta de cântăreți din flaut din Hameln, care, arborând zâmbete dulci, urmăreau pe câte un asemenea copil pierdut al sorții, i se așezau alături și, fără prea multe ocolișuri, începeau să-i țină o prelegere despre iubirea aproapelui și comunitatea de credință, ceea ce, de obicei, se încheia cu promisiunea victimei de a se înfățișa cu prilejul următoarei reuniuni. Habar nu aveam ce se întâmpla atunci când ajungeai acolo. Tot ce știu totuși e că viața nu-ți mai era deloc veselă atunci când, din pură politețe, din plictiseală sau chiar de teamă, ajungeai să le dai socoteală unor asemenea recrutori de membri sectanți. Iar teama se referea la faptul că unii dintre aceștia erau niște namile vânjoase.

Iar dacă erai dintre cei curajoși, tratând cu mutenie adevăratul interogatoriu la care ajungeai să fii supus, sau dacă te încumetai să-i dai limpede de înțeles recrutorului

sau recrutoarei că nu ești deloc interesat să porți vreo discuție cu el sau cu ea, atunci te puteai socoti dintre cei norocoși; aceia pe care, în cursul primului lor semestru, nu-i treceau deloc răcorile de fiecare dată când le suna telefonul și care, odată cu trecerea timpului, nici nu ajungeau să umble deghizați pe holurile universității. Katja făcea parte dintre curajoși.

Ziua în care ne întâlnisem pentru prima oară fusese una deosebit de ploioasă, toamna, la începutul primului nostru semestru la universitate. Stăteam în foaier, la vreo cinci metri una de cealaltă, chiulind de la un seminar și îndeletnicindu-ne cu cititul.

Cartea ei se numea *Poveste de dragoste la terapie intensivă*, în timp ce a mea purta titlul *Sărutări fierbinți în Louisiana*. Odată cu începutul studiilor de germanistică, în cazul amândurora se manifesta o înclinație către literatura de două parale, ceea ce, fără îndoială, nu putea fi decât un criteriu de înrudire sufletească, după cum aveam să și constatăm mai târziu.

Din stânga, se îndrepta către noi un asiatic, care părea a fi un recrutor de membri sectanți. După ce ne cântări scurt din priviri, se hotărî să-și încerce norocul cu noi.

– Tu plim semestlu? o întrebă el pe Katja, al cărei nume n-avea de unde să îl știe la momentul acela.

– Nu, al treilea, de ce? întrebă Katja, săltându-și doar pentru o clipă privirea din secția de terapie intensivă.

Iar Katja îmi păru tare drăguță: cu bucle castanii și ochi căprui și, în general, aducând puțin cu frumoasa de pe coperta cărții *Sărutări fierbinți în Louisiana*. Ce-i drept o știam, din vedere, de la seminarul de lingvistică al profesorului Jahnson, și eram convinsă că nu putea fi decât în semestrul întâi. Ca și mine.

– Num așa, îi răspunse recrutorul de viitori sectanți, lăsându-și apoi privirea, devenită între timp din nou scormonitoare, să-i alunece prin foaier.

Buimacă, am înghițit în sec. Carevasăzică era chiar simplu de tot! O minciunică acolo, rostită cât se poate de firesc, și gata cu nodul din gât.

– Tu, plim semestlu?

De data aceea, recrutorul mi se adresase.

– N... Nu, am bâiguit eu. Dar de ce întrebi?

– Num așa, răspunse recrutorul, zgâindu-se la mine, nesigur.

L-am privit și eu, așteptând.

– Num așa, repetă recrutorul înainte de-a o lua din loc și a înceta să se mai lege de noi.

–Tu chiar ești în semestrul al treilea? am întrebat-o pe Katja, de cum recrutorul se făcu nevăzut după colț.

– Nu, dar ăstora nu trebuie să le spui așa ceva.

Pentru ca rânjind, Katja să continue:

– Că doar și tu vii la seminarul lui Jahnson, nu?

– Păi, tocmai, am recunoscut eu. Numai că a început de vreo jumătate de oră.

Clătinând din cap, Katja încuviință:

– Știu. Și chiar aș fi vrut să intru, dar, zău, m-a prins cartea asta palpitantă.

– Așa mi s-a-ntâmplat și mie!

Am râs, iar Katja râse și ea.

Acesta fusese începutul unei prietenii minunate. Katja și cu mine împărtășeam aceeași pasiune pentru filmele kitsch, cu happy-end, și aceeași antipatie la adresa tovărășiei roșcatelor și a seminarelor pe marginea vechii limbi germane. În afară de asta, fiecare dintre noi avea câte un frate mai mic, o soră mai mare și ceva probleme cu micile și marile puncte negre și coșuri, care, în ciuda oricăror

prognoze, chiar și după un deceniu scurs de la începutul pubertății, se încăpățânau să ni se întindă încă pe fețe. După cum avea să iasă la iveală și Katja suferea de pe urma unui prieten, care – aidoma lui Holger – își închipuia că numai onoarea de a fi prietenă cu el îl absolvea pe deplin de sfidarea cu care trata relațiile de cuplu, dar mai cu seamă în privința fidelității și a onestității. Și unde mai pui că prietenul Katjei juca și în aceeași echipă de baschet cu Holger. Curată minune că nu ne întâlnisem cu mult mai înainte!

Așa s-a făcut că, din ziua aceea, am început să ne ducem împreună crucea printre povestirile în versuri din lirica de limbă mediogermană de sus și să dăm piept cu barierele lingvistice până la următoarea verificare parțială. Și amândouă ne-am jurat ca, la prima ocazie mai ispititoare, să lăsăm naibii studiile.

Din păcate însă, nici până în ziua aceea nu ni se arătase vreo ispită.

Încrâncenate, ne îmbărbătam una pe cealaltă, susținând că ar fi fost cu mult mai bine dacă am fi chiulit de la cât mai multe seminare, iar timpul astfel câștigat să ni-l fi umplut cu lucruri cu mult mai folositoare. Așa că dimineața mergeam la film, în zilele însorite zăceam pe pajiștea din fața universității și turnam în noi litri de cacao prin cafenele mici și cochete.

Pe lângă toate astea, mai câștigam și noi un ban, dând o mână de ajutor într-un birou, petrecând mai apoi, cu deosebită plăcere, o mulțime de timp pentru a toca tot ceea ce agoniseam cu greu.

Și asta urma să facem și în lunea aceea. Am tăiat din programul zilei seminarul despre lirica lui Thomas Bernhard și ne-am îndreptat către centrul orașului.

De-a lungul anului născocisem chiar un joc, pe care îl botezasem *Mult-pentru-cât-mai-puțin*. Iar asta însemna că, aceea dintre noi care, la sfârșitul raitei de cumpărături, ar fi urmat să achiziționeze cele mai multe lucruri pentru cât mai puține parale, să fie invitată de către cealaltă la o tratație cu cacaoa pomenită mai sus.

Iar de data asta eu am fost cea câștigătoare, căci izbutisem să adun paisprezece obiecte pentru, în medie, nici mai mult, nici mai puțin decât două mărci și douăzeci și trei de pfennigi. Printre obiectele astea se afla și un volumaș de anticariat, intitulat *Proverbe și alte vorbe înțelepte din lumea întreagă*.

În căutarea cafenelei în care ar fi urmat să fiu cinstită cu cacaoa mea de câștigător, i-am citit Katjei câte ceva din cărticica aceea, ea trebuind de fiecare dată să ghicească de pe ce meleaguri venea vorba înțeleaptă cu pricina.

– *Cel ce șade într-o casă de sticlă, n-ar trebui s-arunce cu pietre!*

– Olanda.

– *Foamea e cel mai bun bucătar!*

– Etiopia.

– *Cel ce-și deschide larg sufletul, lăsând să se cuibărească înăuntru ambiția, își alungă liniștea lăuntrică!*

– Așa ceva ar putea veni foarte bine și din partea mea. Serios! rosti Katja, suspinând.

– Orice moviliță se crede munte! o dojenii eu.

După consumarea în cafenea a ritualului cu cacaoa câștigătoarei, ne-am întors la universitate. În fiecare seară Katja era așteptată acolo de prietenul ei, Jens. Acesta tocmai își dădea examenul de absolvire a facultății de științe economice și nu-și mai încăpea în piele de cât de bărbat se credea. Spre deosebire de Holger, Jens era unul dintre cei mai ambițioși studenți. Și, în afară de asta, era și cel mai arătos

dintre toți. Și ce-o mai pizmuisem la început pe Katja pentru el! Dar asta numai așa, până când am mers cu ei în Olanda, cu corturile, și l-am cunoscut mai îndeaproape.

Fiindcă își uitase acasă salteaua din material izolant, tot drumul n-a făcut decât să-i scoată Katjiei pe nas nenorocirea. Că, adică, ar fi putut și ea să facă bine și să-i atragă atenția să nu uite s-o împacheteze. Și asta pe un ton mârâit, în care a ținut-o din Köln până în Antwerp. De abia după ce noi, ceilalți, am stăruit pe lângă Katja ca – pentru păcatul neglijenței dovedite – să-și ceară iertare de mii de ori, atunci i-a dat pace și Jens.

În timpul nopții însă, de cum constată el că locul pe care proptisem cortul se dovedise prea tare pentru trupu-i antrenat de viitor manager, își aminti cine era vinovatul pentru așa o nenorocire și-i trase Katjei salteaua izolatoare de sub sacul de dormit. Și, în vreme ce, la fel de bosumflat, se cuibărea pe salteaua astfel șterpelită, îi reteză Katjei protestele somnoroase cu argumentul că așa era cel mai drept, ca și ea să simtă cum e să stai pe ceva tare și rece. Ce mai, vorba era că ea și numai ea fusese de vină și nu-i amintise. Fără să mai scoată vreun cuvânt, Katja își încropise un suport, așternându-și pe sub ea niște prosoape și oarece canadiene.

Astăzi însă, cu toate că, de cum se dădu jos din mașină, Jens îmi păru la fel de dat naibii de arătos, mi-am zis, mărinimoasă, că a mea Katja n-avea decât să și-l păstreze.

– Bună, rosti el, ciupind-o pe Katja de undeva de prin zona coastelor. Ați fost silitoare?

Ca în fiecare seară, și de data asta Katja și cum mine am clătinat din capete, aprobator. Și-așa n-ar fi priceput Jens cine știe ce din dusul până la capăt a cinci ani de studiu, fără să ți-i dorești. Nu putea fi toată lumea la fel de ambițioasă precum se arăta el. Eram chiar sigură că îl

aștepta perspectiva unei cariere fulminante, pe undeva pe la etajul șefilor, în țară sau în străinătate. Puteai să juri că și Jens era sigur de-așa ceva!

Iar Katja nu ar mai fi trebuit să-și facă griji în privința părții financiare a viitoarei ei vieți de casnică. Alături de-așa un bărbat ar fi mers la culcare întotdeauna sătulă, chiar dacă, uneori, așternutul i-ar fi fost ceva mai... tare.

De cum cei doi o luară din loc, mi-am căutat și eu bicicleta, suspinând, apucând-o mai apoi spre casă.

Tot luni

Încă mai locuiam în casa părinților, ceea ce nu era decât pe jumătate atât de rău pe cât suna. Și asta fiindcă părinții mei nici nu mai locuiau în acea casă. Cu șase ani în urmă se mutaseră definitiv în Gran Canaria, acolo unde, din economiile tatălui meu, își cumpăraseră o casă cu vederea la mare, tocând pe acolo pensia lui de funcționar și alte venituri locative ce le reveneau.

Tatăl meu suferea de o maladie benignă, care îl făcea să nu suporte clima relativ rece de pe la noi, dar care îi permisese să iasă ceva mai devreme la pensie, lăsându-i pe neisprăviții lui de copii să-și ducă zilele la cheremul zilelor ploioase din Germania.

Cel puțin ne lăsase apartamentul din casa aceasta.

Era o clădire de patru etaje, cândva o minunăție de construcție originară din perioada investițiilor[3], care sta

[3] Perioada investițiilor – *Gründerzeit* desemnează o perioadă înfloritoare din istoria Germaniei, de după războiul franco-german, a întemeierii în această țară de numeroase întreprinderi (1871-1873), avânt economic curmat de criza bursieră din anul 1873 (**n.t.**)

lipită de fațade ornamentate cu stucaturi, provenind din aceeași epocă. Privind celelalte case îți puteai da seama cum ar fi arătat și a noastră, dacă prin anii '60 bunicii mei nu s-ar fi apucat să supună clădirea unei asanări temeinice.

Curățaseră definitiv fațada casei de stucaturile ornamentale, iar ferestrele cu șprosuri fuseseră sacrificate în favoarea unora înglobând multe elemente din mase plastice. Până și minunația de ușă din lemn de la intrarea principală trebuise să-i cedeze locul uneia cu geam armat, securizat.

Chiar și așa, casa era pe placul meu. Iar dacă o priveai mai atent, puteai să recunoști că în spatele tencuielii zgrunțuroase și întunecate zăcea o clădire veche, încărcată odinioară de noblețe.

După ce mi-am târât bicicleta în holul de la intrare și pe mine însămi până sus, la etajul patru, am hotărât că, după o zi atât de încărcată, meritam și eu o răsplată.

Așa că mi-am pregătit o baie cu apă călduță și infuzie de izmușoară, aprinzând apoi și lumânările de lângă perete și scufundându-mă în apă până sub bărbie. Și taman atunci sună și telefonul.

Era Bille, o altă prietenă de-a mea. Se mutase la sfârșitul săptămânii și-mi povesti cum, între timp, ajunsese să facă cunoștință cu unii dintre ceilalți locatari, în mare parte bărbați. Și toți care mai de care! Unul deosebit de frumos și de bogat în apartamentul de vizavi, unul arătos și interesant un etaj mai jos, alături de care locuia unul drăguț și foarte curtenitor, alt tip simpatic și sportiv la mansardă, iar în apartamentul de-alături o minunație de tip cu umeri lați.

Iar celelalte apartamente din clădire erau încă neocupate.

– Ei, nu cred că va mai trece prea mult timp până se va muta acolo și Daniel Day-Lewis sau Kevin Costner, am comentat eu, pe un ton plin de invidie.

Bille râse însă foarte fericită, ca și când Kevin Costner, în comparație cu noile ei cunoștințe, n-ar fi însemnat cine știe ce. Mai cu seamă cu cât se părea că toți masculii erau încântați să facă cunoștință cu o vecină drăguță și interesantă cum era Bille, luându-se la întrecere între ei ca să-i instaleze rafturile pe pereți, mocheta pe jos, lămpile pe tavane și să mai și ciocnească cu ea un pahar de șampanie.

Așa că m-am hotărât s-o vizitez pe Bille cât mai curând posibil, pentru a vedea dacă nu cumva s-ar fi găsit și pentru mine un tip grozav.

Bille asta avea un noroc porcesc. La noi acasă cel mai tânăr dintre bărbați avea optzeci și doi de ani.

Și-apoi mai era și doamna Kiebig.

Doamna Kiebig locuia în apartamentul de sub mine. Trăia acolo de când mă știam pe lume. Noi, copiii, n-o suportasem de mici, ca să nu mai spun că nu aveam să înțeleg și pace cum de fuseseră în stare ai mei să-i închirieze un apartament uneia ca ea.

Cea mai mare grozăvie în ceea ce o privea nu era faptul că locuia acolo. Măcar dacă ar fi stat și ea în apartamentul acela, ca orice chiriaș obișnuit, iar de întâlnit să ne fi întâlnit prin hol când și când, la dusul gunoiului!

Numai că, la scurtă vreme, bătrâna reușise să se vâre în sufletul familiei noastre, ca și când ne-ar fi fost cel puțin rudă. Mamei i se făcuse milă de ea, așa că ne mustrului, ca să ne purtăm cuviincios cu doamna Kiebig.

N-am să uit nicicând seara de Sfântul Nicolae, cea în care s-a autoinvitat din nou și, costumată ca moșul serii, și-a adus contribuția la sărbătoare. Aveam nouă ani și eram cu mult prea mare ca să mai cred în așa ceva și deloc în stare să mai înghit reprezentații costumate primitive. Poate că tot balul ăla mascat să fi avut vreo noimă pentru fratele

meu mai mic, Mo, și pentru verișoara mea Simone. Numai că până și Mo o recunoscuse pe vecină după timbrul deloc plăcut venit de sub barbă, căci, de altfel, nici nu-i mai tăcea gura de câte ori dădea cu ochii de el.

– Ați fost cu toții cuminți? se pusese ea să ne cicălească.

Mo, Simone și cu mine dădurăm tustrei din cap, iar eu chiar mă îndârjisem să articulez și un *Da, doamnă Kiebig*.

– Bine, dar îl minți pe Moș Nicolae așa, de la obraz, domnișorico, rostise falsul Moș, agitându-și nuielușa pe sub nasul meu.

– Nu, mă apărasem eu hotărât.

Așa să fi fost, dar atunci n-aș fi mințit-o decât pe doamna Kiebig.

– Numai că Moșul știe că Judith nu-i deloc o fetiță cuminte, rostise bătrâna.

– Ba sunt, mă apărasem eu.

– Ba nu ești, domnișorico. Și nici nu știi cât mai plânge Moș Nicolae când vede cât de rea e Judith. Ca atunci când te vede urcând mereu scara cu încălțările murdare. Nici nu știi ce trist e atunci. Și la fel și săraca mămica.

– Dar nu-i deloc așa! rostisem eu, revoltată.

– Sărăcuța mămică, ce amarnic mai plânge ea când știe că are așa de mult de curățat după copiii care niciodată nu sunt și ei atenți. Și săraca mămică își închipuie că poate nici n-o mai iubești, îi dăduse înainte doamna Kiebig, cu vorba, dar și cu fluturatul nuielușei.

– Dar nu-i deloc adevărat! protestasem eu, din nou.

– Ba este foarte adevărat, iar Moșul o știe prea bine. Iar dacă o să te mai porți așa de urât cu mămica ta, foarte curând nici ea n-o să te mai iubească, Judith.

– Nici vorbă de-așa ceva! repetasem eu, de-a dreptul deznădăjduită.

– Ba da, ba da! Moș Nicolae vede cât de tristă e mama mereu, fiindcă tu ești un copil atât de rău și nu-ți ștergi niciodată tălpile încălțărilor.

– Minți! îi aruncasem eu bătrânei.

– Copil prost-crescut ce ești, fetiță rea! se stropșise ea, pe mai departe, nestingherită. Chiar acum să faci bine și să-i făgăduiești lui Moș Nicolae că de azi înainte o să fii mereu cuminte și n-o să-ți mai chinui mămica!

Și-atunci, mă pusesem pe urlat. Pentru că mi se păruse că doamna Kiebig fusese pur și simplu rea cu mine.

Bătrâna își trăsese de pe cap gluga și vata în chip de păr și zbierase:

– Dar nu-i decât tanti Kiebig!

Ce să spun! De parcă eu nu știusem asta tot timpul! Așa că îmi văzusem înainte de urlat. Ba chiar și mai cu foc!

– Ei, la vârsta asta să-ți mai fie frică de Moș Nicolae! Măi, și ce răcnete! Așa o fricoasă! Nu e Moș Nicolae, dulceață urlătoare, e doar tanti Kiebig! mai zbierase bătrâna, ca să mă acopere.

Și azi le mai reproșam părinților că nici măcar atunci nu-l înșfăcaseră pe Moș Nicolae de păr și nu-l azvârliseră pe ușă afară și că mamei mele i se făcuse parcă și mai milă de cotoroanța aceea decât de propriul ei copil, deznădăjduit și cu fața scăldată în lacrimi. Iar partea cea mai ciudată în toată povestea asta este că fiecare amănunt, cât de mic, continuă să-mi revină în memorie. Asta în vreme ce toți ceilalți abia dacă își pot aduce aminte câte ceva, într-o doară, din episodul acela. Iar dacă nici eu n-aș avea grijă ca, din când în când, chiar reproșându-le, să le aduc aminte de el, pun pariu că ei ar fi uitat de mult de toată tărășenia.

Apartamentul de sub bestia de Kiebig, de la etajul al doilea, era închiriat de un bătrânel, mărunt de statură, care

ședea acolo încă înainte de a mă naște eu. Era un pensionar de treabă, liniștit, căruia noi, copiii, îi spuneam *unchiule* și care avea grijă să ne strecoare praline și bancnote mici, mototolite. Își petrecea zilele meșterind niște minunății de obiecte utilitare sau ocupându-se de renovarea propriului apartament. Iar prin așa ceva se înțelegea, în primul și în primul rând, schimbarea tapetului și fixatul tablourilor și al polițelor. În sufrageria lui puteai admira cel puțin douăzeci și cinci de modele de tapet, populare de-a lungul a patru decenii, în timp ce pereții erau plini cu sute și sute de semne de șuruburi și cuie, alcătuind un model cu totul fascinant.

La parter, își deschisese un magazin de modă soră-mea, Rebecca, în care își vindea propriile creații, în timp ce ea însăși locuia la primul etaj. Amândoi, unchiul și soră-mea, erau locatari de treabă, dar, cum altfel, nici nu se puteau compara cu interesanții, avuții și arătoșii de burlaci ai lui Bille, dacă bineînțeles era și ceva adevărat în toată povestea aceea.

– Halal de tine! am mai rostit eu în telefon, printre suspine.

– Mda, îngăimă și Bille, oftând fericită. A, să vezi și apartamentul!

Apartamentul meu era la mansardă, chiar sub acoperiș. Înainte fusesem nevoită să-l împart cu fratele meu, Mo. Și, deși se putea spune că era o locuință spațioasă – trei camere, bucătărie, hol, baie, curând avea să devină strâmtă și neîncăpătoare pentru Mo și pentru mine. El făcuse o pasiune deosebită pentru piesele de mobilă cu modele țipătoare, de prin anii '60 și '70, pe care, adunate de pe te miri unde, le căra mai apoi în casă. În afară de asta obișnuia să sudeze laolaltă deșeuri metalice, alcătuind niște ciudățenii de obiecte, care puteau atinge înălțimea dulapurilor din

sufragerie. Pe urmă, treceau frecvent pe-acolo prietenii lui, taman când îmi doream și eu puțină liniște, și, în felul ăsta, frigiderul era mai tot timpul gol.

De un un an însă, apartamentul ajunsese numai și numai al meu. Mo se mutase împreună cu Steffen, prietenul său, alături de care locuia acum într-o uriașă hală de fabrică dintr-o zonă industrială desființată. Își luase cu el și ruginiturile de opere de artă, tablourile deprimante, scaunele auto pline de pete de mucegai și acele îngrozitoare corpuri de șezut, ca niște coji din plastic, vopsite într-un galben de ouă de Paști. În hala aceea de fabrică, nici n-ar fi bătut prea tare la ochi, căci ceea ce aici, în mansarda noastră, aducea a atentat terorist asupra nervilor bunului-gust omenesc, acolo, în noua ambianță se dovedeau chiar o desfășurare încântătoare de culori.

De cum se mută Mo, mă cuprinse și pe mine bucuria de-a avea o locuință. Și, în tot cursul anului acestuia, izbutisem să-mi aranjez apartamentul în stilul meu personal și să înlătur temeinic tot ce rămăsese în urma lui Mo. Și așa, cele trei camere de groază, înțesate cu deșeuri speciale, se preschimbară într-o luminoasă și încântătoare anfiladă de încăperi, în care am îngăduisem și una dintre sculpturile în fier ale lui Mo, pentru a crea un accent arhitectonic bizar și luminos. Era vorba, evident, de o lucrare de mici dimensiuni, nu mai înaltă decât un scaun.

Iar când Mo trecuse în vizită nu scăpase ocazia să se refere la obiectul acela și să-mi spună:

– Nici nu știi ce noroc ai! O galerie mi-a oferit mii și mii de mărci pentru așa ceva.

Am tras de firul telefonului și, odată cu mișcarea asta, am adus-o lângă cadă și pe demn de invidiata Bille.

– Iar sub apă, madame Cousteau? se întrerupse Bille de îndată ce auzi plescăitul apei.

Adevărul era că aici, în baie, făcusem cele mai radicale schimbări după plecarea lui Mo. Plafonul pătat, relicva de calorifer, rafturile și pereții de deasupra plăcilor spălăcite de faianță, de-a dreptul antice, le vopsisem într-un albastru mediteranean, peste care figurasem roiuri de pești, plante de apă, bule de aer și sepii. Lămpile cele hidoase fuseseră ascunse îndărătul unor plase vechi, astfel încât acum nu mai răspândeau decât o lumină verzuie, sărăcăcioasă și misterioasă. Pe deasupra plăcilor de gresie de pe jos, de un cenușiu spălăcit, fusese lipită o fâșie de linoleum alb, pe care, cu ajutorul unor șabloane și-al unor periuțe de dinți, figurasem niște scoici și presărasem, cu lac colorat niște pete care imitau nisipul. Pe pereți, se aflau scoici, stele-de-mare și carcase de arici-de-mare, strânse de prin toate vacanțele de vară trecute, în timp ce, aninați de tavan cu niște fire din plastic, se legănau câțiva pești și cai-de-mare caraghioși, confecționați din pastă de hârtie și achiziționați dintr-un magazin de decorațiuni interioare. În cele din urmă, după tradiționala rețetă de vopsit a Susannei, dăduserm culorile albastru și verde unor prosoape pestrițe și demodate și cumpărasem pentru capacul de la closet o husă flocoasă, aducând pe lângă colac a iarbă-de-mare.

Acum, chiar dacă, aflați în căutarea toaletei, unii dintre vizitatorii mei nu-și puteau reține un strigăt de groază, mie, uneia, nu mi se părea deloc rea baia mea... subacvatică.

– O să-mi inaugurez și eu cada de baie, mă anunță Bille, de îndată ce chiriașii de parte bărbătească din casa în care se mutase nu ne mai oferiră niciun subiect de discuție.

Pentru o clipă, mai-mai că mă încercă și pe mine invidia pe cada ei, dintr-o baie nou-nouță, cu baterie lucitoare, neatinsă, și plăci de marmură, o cadă fără emailul plesnit din loc în loc... Dar ce să fi însemnat așa ceva în comparație cu niște pești-zebră, pictați de propria mână?

– Fie, îți îngădui, am rostit eu, mărinimoasă.

– Ce anume, bărbații sau baia? întrebă Bille, cu sensibilitate.

– Deocamdată numai baia, am recunoscut eu.

Bille râse mulțumită. Mă cunoșteam cu ea încă de pe vremea când mergeam împreună la aceeași școală primară. Pe vremea incisivilor căzuți și a genunchilor permanent juliți, ne zgândărisem niște pișcături mai vechi de țânțari și legasem o frăție de sânge pe viață, jurându-ne una alteia să ne fim sprijin reciproc în toate împrejurările vieții.

Și, fiindcă în urma unei curburi periculoase căpătate la coloana vertebrală, fusesem nevoită să practic înotul de performanță, Bille, din solidaritate, mă însoțise la ședințele astea de înot trei ani la rând, de două ori pe săptămână, până când coloana vertebrală mi se îndreptase la loc. Pentru devotamentul ei mă revanșasem, participând la lecțiile de flaut ale domnișoarei Pustehügel, cea pe care o chema Blasberg în realitate. Așa se face că, încă de pe la nouă ani, amândouă aveam atestatul de înotătoare de performanță, fiind și în stare așa, de plăcere, să cântăm în duet, la flaut, vestitul cântec popular *Toate păsările sunt aici!*.

În liceu, ne lăsasem binișor pe tânjală cu sforțările ambițioase, dar ca și mai înainte, ne țineam de principiile frăției noastre de sânge, mai ales dacă era vorba de copiat sau de inventat reciproc scuze pentru temele nefăcute.

Făceam parte dintre cei care nu erau niciodată în stare să priceapă cum de se putea rezolva o ecuație cu trei necunoscute și care aleseseră latina ca pe o a doua limbă străină. Și azi ne mai amintim propoziția *Cornelia clamat: Marce, serpens in horto est*, pe care o citam de fiecare dată când venea vorba despre marele examen la limba latină.

În realitate însă, îi cam invidiam noi pe ceilalți, mai isteți, care, în locul latinei, aleseseră franceza și se arătau

în stare să bâiguie ceva mai mult decât *Au revoir* și *Escăvuzavechelcășozadeclare*. Ocaziile în care, cu latina aleasă și o propoziție precum *Cornelia strigă: Marcus, în grădină e un șarpe!*, ai fi putut ieși în evidență, se arătau a fi destul de rare.

Mai târziu aveam să împărțim bucuria și patima cursurilor de inițiere ale școlii de dans *Pickel și Strauß*. Din motive pe care nici până astăzi nu le-am descâlcit pe de-a-ntregul, amândouă ne pomeneam luate de părinți de pe la petreceri taman atunci când era mai frumos și tot așa, amândouă, primisem primul nostru sărut franțuzesc, spre mare nostru necaz, la câțiva ani distanță față de media de vârstă la care li se întâmplase altora așa ceva.

Apoi, în timp ce eu îmi consumasem experiențele de amor între paradisiace chiote de bucurie și supărări de moarte, Bille nu se mai îndrăgostise, putând astfel să-și încheie nestingherită și plină de zel, pregătirea în meseria de librar, și să pună mâna pe un post relativ bine plătit în cea de-a doua librărie ca mărime din oraș.

Bille obișnuia să trateze gustul meu în privința bărbaților cu un soi de superioritate plină de milă.

– Dacă m-aș încurca vreodată cu vreunul, atunci acela ar trebui să fie inteligent, cu studii, de succes, interesant, arătos, suplu și ras îngrijit, obișnuia să spună Bille, de fiecare dată când venea vorba despre așa ceva. Ar trebui să practice una sau două discipline sportive, să se arate interesat de arta modernă, să nu aibă animale de casă și nici vreun trecut incomod.

Și, înainte de-a putea obiecta ceva, obișnuia să adauge: *La urma urmelor nu pretind nimic mai mult decât ceea ce am și eu de oferit.*

Una peste alta, era o roșcată naturală, cu picioare lungi, un ten minunat, fraged, pentru care o invidiasem de când

lumea, și poseda un abonament de intrare pe un an în toate muzeele din oraș.

– Atunci când te îndrăgostești, toate principiile ți se năruiesc, obișnuiam să-i prezic de fiecare dată, căci aveam sentimentul că, pentru așa ceva, trebuia să furnizez o explicație și nu să formulez asemenea pretenții în privința bărbaților, în general și în particular.

Bille rămăsese însă fidelă principiilor ei. Și, findcă nu dăduse peste niciunul care să fi fost inteligent, cu studii, de succes, interesant, arătos, sportiv și citit, urmarea fusese că nici nu se îndrăgostise de vreunul. Iar pentru așa ceva nici nu mă puteam abține să n-o invidiez. Căci, în felul acesta, nici n-ar fi nimerit vreodată greșit.

Acum însă, șezând așa, în cadă, mi-am adus deodată aminte de Susanna, despre care odinioară avusesem o părere foarte asemănătoare.

– O știi doar pe Susanna. Este acum cu un tip cu mult păr în nas, care prinde fluturi în ace într-un insectar și taie iepuri de casă, i-am comunicat eu, îngândurată, lui Bille.

– Ce vrei să spui cu asta? se interesă Bille.

– Nu vreau decât să te avertizez, i-am răspuns eu.

Bille tăcu un timp, apoi rosti sentențios:

– Conversațiile telefonice purtate în timp ce stai în cadă îți pun viața în pericol.

După ce însă m-am pus la adăpost și m-am uscat, mi-am tras pe mine tricoul în care obișnuiam să dorm și m-am dus la soră-mea, la etajul întâi. Era puțin după ora zece, iar fioroasa de Kiebig se baricadase de mult îndărătul celor șapte lacăte și zăvoare ale ei. Numai potaia ei bună de pus la tigaie mai lătra strident dindărătul ușii. Era una dintre javrele acelea mărunte, fără blană, care arată ca o jumătate de pui de găină, dar care se crede cel puțin un Saint-Bernard. Mo și cu mine născocisem despre el c-ar fi

fost *bun de pus la tigaie*, tocmai fiindcă arăta ca și când ar fi fost gata jumulit, bine proporționat cât să încapă într-o tigaie, dar și fiindcă, nu de puține ori, nu-i dorisem altceva decât s-ajungă fiert și prăjit.

Rebecca se bucură să mă vadă. Tocmai se pregătea să potrivească pe manechinul ei de croitorie o rochie din șifon veritabil.

– Destul de îndrăzneață! am remarcat eu. Se văd și cusăturile din dreptul burții.

– Păi, așa și trebuie, îmi explică Rebecca, mulțumită. Și, cum a fost la Susanna?

– M-a servit cu supă de iepure încălzită în cuptorul cu microunde, am răspuns eu. Dar și cu cap de iepure.

– Aha, răspunse Rebecca, ca și când n-ar mai fi fost nimic de adăugat. Săraca Susanna.

– La ce îți trebuie rochia asta provocatoare? am mai întrebat-o pe soră-mea.

– Foarte probabil pentru o nuntă, îmi răspunse Rebecca și izbucni în râs.

Am râs și eu. Rebecca avea treizeci și trei de ani și era cel puțin la fel de nemăritată ca și mine. Bănuiam eu însă mai de multișor că relația cu violoncelistul acela simpatic, pe care-l cunoscuse de ceva vreme, era mai serioasă decât de obicei. Iritată, m-am oprit din râs.

– Și cum îi merge sensibilului Kaspar? m-am interesat eu de violoncelist, fără să bată prea tare la ochi.

– Bine. Dar molâului de Holger? întrebă la rândul ei Rebecca.

– Păi, cred că și lui îi merge bine, i-am răspuns eu, amintindu-mi cu groază de discuția avută în aceeași dimineață cu spinarea lui Holger.

– Că doar n-oți vrea să vă căsătoriți? am întrebat eu într-o doară.

– Nu prea cred. Știi, căsătoria nu-i de mine, îmi explică Rebecca. Cu toate că, la urma urmelor, chiar aș fi în stare să mă mut împreună cu Kaspar.

– Bine, dar nu vă cunoașteți decât de câteva săptămâni, m-am arătat eu mirată.

– De șase luni, mai precis spus. E de-ajuns ca să-ți dai seama dacă o să meargă sau nu.

Vorbele ei mă făcură să cad pe gânduri. Îl cunoșteam pe Holger de cinci ani și tot nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să locuim laolaltă. Adevărul era că nu-mi puteam închipui nici că Holger și-ar fi putut imagina să se mute cu mine împreună.

Și am întrebat-o pe Rebecca dacă socotea că ăsta ar fi fost vreun semn de sentimente nu tocmai trainice între Holger și mine.

– Da, așa cred, îmi răspunse soră-mea. Și unde mai pui că nici nu-mi pot închipui pe cineva care să vrea să trăiască împreună cu Holger.

Adevărul era că nici eu nu-mi puteam imagina așa ceva.

– N-ai vrea ca la toamnă, când o să am parada aceea de modă, să prezinți și tu un model de rochie? mă întrebă Rebecca, schimbând vorba.

– Dacă nu-i vorba chiar de asta, de aici, atunci cu plăcere, i-am răspuns eu, măgulită.

– Aș vrea să lansez câteva modele care să li se potrivească și minionelor cu sânii mari, îmi explică soră-mea, răsucindu-mi metrul de croitorie în jurul bustului.

Nu mi-am dat seama cum trebuia să mă fi simțit, ofensată sau flatată. Așa că am tras o gură zdravănă de aer în piept întrecând-o pe Monroe cu un centimetru. Cel puțin.

Vineri

Dimineață, m-am trezit cu durerile mele lunare de burtă. Un motiv tocmai bun pentru a nu da pe la universitate. Și am încercat să rămân în pat, la căldurică, până când durerile acelea ar fi binevoit să-mi permită să vorbesc cu cineva despre ele. Așa că am sunat la Holger, ca să capăt și eu vreo consolare acolo.

– Eu sunt, am rostit eu, cu glas văicărit.

– Și ce-i? întrebă Holger.

Eram revoltată. După așa o întrebare, cum să mai rostești și tu un *Am vrut să-ți mai aud glasul!* Necum vreun *Mi se făcuse așa de dor de tine!*

– Nimic, de ce? am întrebat și eu.

– Păi, și-atunci de ce mai suni?

– Ce faci în clipa asta?

– Vorbesc la telefon.

– Singur?

– Nu, cu tine.

– Bine, atunci nu vreau să te mai reții.

Și, îmbufnată, am închis telefonul.

Holger și cu mine eram de atât de mult timp împreună, că, uneori, aproape că uitam de ce mă îndrăgostisem de el.

Urma, de nu se mai știa când, cursurile facultății de educație fizică și sport. Ca și în cazul meu, nici că se întrezărea prea curând vreun sfârșit al lor. Cam la atât se reduceau asemănările dintre noi.

Uram studiatul, în timp ce lui îi plăcea.

Eu eram trează în timpul zilei, el mai cu seamă noaptea.

În timp ce eu eram de părere că, la capitolul cultură generală, intră și scrierea corectă a cuvântului *provizii*, el trecea peste orice norme ortografice și de punctuație.

Eu știam să mă folosesc la masă de cuțit și de furculiță, el le considera de prisos.

Duminica dimineața eu îmi doream un mic dejun comod, prelungit, în timp ce el, în vreo douăzeci de secunde, își umfla stomacul cu cerealele lui energizante. Și asta indiferent de ziua din săptămână.

Eu eram convinsă că, într-a paisprezecea zi a ciclului ei, orice femeie putea rămâne însărcinată, iar el susținea că așa ceva era imposibil.

Mie îmi plăceau filme ca cel intitulat *Când Harry o întâlnește pe Sally*, el considera filmul un șir de prostii, cu Sally cea mai mare dintre ele.

Eu eram de părere că aș fi fost mai importantă decât oricare dintre jocurile de baschet, polo sau volei, iar el mă plasa mult după tenisul de masă și doar cu puțin înainte de dresura hipică.

Eu credeam că există și oameni fericiți în urma unei căsătorii, el considera așa ceva o presupunere nedemonstrată.

Eu găseam că nu era corect din partea lui să plece cu o altă femeie în vacanță, la schi, el mă găsea intolerantă și meschină.

Eu eram convinsă că existau și fete mai urâte decât mine, iar el nu făcea nimic pentru a-mi întări o asemenea convingere.

După ce închisesem, îmi trecuseră prin cap toate astea. Și, fiindcă nici după o jumătate de oră nu mă sună înapoi, i-am format din nou numărul. De data asta se arătă ceva mai amabil. Dar asta numai până când l-am întrebat de ce nu m-a sunat el pe mine.

– De ce să te fi sunat *eu*, după ce *tu* ai fost cea care a închis telefonul? întrebă el, țâfnos.

L-am întrebat ce era cu tot arțagul acela.

Și îmi răspunse că de azi dimineață fusese trezit pentru tot soiul de nimicuri.

I-am spus că era ora unsprezece și nu dimineață devreme la New York.

Ripostă că sunt isterică și că ar fi trebuit să fiu internată la loc potrivit.

Și-atunci l-am întrebat cam cum ar spune pe litere cuvântul *isteric*.

Ceea ce avu darul să-l facă să tacă o vreme. După care mă întrebă dacă aveam chef să merg cu el diseară la petrecerea dată de echipa lui de baschet.

Am acceptat.

După telefonul acela, m-am dat jos din pat și m-am privit în oglindă. Erau zile în care eram chiar frumoasă, cu toate că un cusur două tot mi-aș mai fi găsit. Dar, într-o zi ca asta, una mai urâtă ca mine nici că s-ar fi aflat. Plină de coșuri și puncte negre, fără de contur și lipsită total de vreun chef. Ce mai, îți venea să urli, nu altceva!

În căutare de ceva de mâncat, am început să mă vântur prin apartament de colo-colo. Și uite așa se nimeri să-mi cadă în mână cartea de vrăji, luată din târgul de vechituri din Palatinat, pe care am și deschis-o la capitolul *talismane pentru frumusețe*. Pentru o piele îmbâcsită și plină de puncte negre, scria acolo, ajuta mărgeanul aninat de gât.

Mi-am zis că aș putea face măcar o încercare, punându-mă pe scotocit în fundul comodei, în căutarea colierului de mărgean pe care, cu mulți ani în urmă, mi-l aduseseră părinții dintr-o țară îndepărtată, una a recifelor de corali. Era groaznic de urât și, prin urmare, imposibil de purtat. Și fu de-ajuns să-mi vâr mâna o singură dată în sertar pentru a mă alege cu o înțepătură de colț de coral. Colierul arăta chiar mai oribil decât mi-l aminteam, de un roșu de supă de roșii, cu niște creste mari de coral atârnând din jurul gâtului până pe piept.

Eram însă mulțumită. La cât mărgean aveam eu acum, garantat că punctele negre vor dispărea până mâine dimineață. Așa că, plină de speranță, mi-am aninat de gât monstrul cel țepos și, alături de buiotă, m-am vârât din nou în pat. M-am trezit atunci când durerile de burtă au încetat. M-am îmbrăcat și m-am dus la magazinul din apropiere, nimerind foarte aproape de ora închiderii, dar întorcându-mă de-acolo cu un pachet familial de concentrat de limonadă.

Și cum mă luptam eu așa, cu băutul ultimilor mililitri din limonada preparată, sună Katja.

– După glas, nu s-ar zice că ți-e foarte bine, remarcă ea.

– Mi-e fața plină de puncte negre, am un prieten care nu mă iubește, urmez niște cursuri care nu mă-ncântă câtuși de puțin și, colac peste pupăză, tocmai am mai băgat în mine și vreo cinci mii de calorii. Ca să nu-ți mai spun că nici gravidă n-am rămas, m-am plâns eu pe-ndelete.

– Ei, măcar asta e ceva în minus, spuse Katja, care probabil avea și mai multe puncte negre decât mine.

Ceea ce mă făcu să pun rămășag pe piciorul meu stâng că nu era deloc așa.

– Lasă că dau eu cât de curând ochii cu tine și cu punctele tale negre, mai spuse Katja, făcând aluzie la petrecerea echipei de baschet.

Niciuna dintre noi n-avea chef de vreo sindrofie și ne-am gândit cum am fi putut ca măcar să cufundăm încăperile într-o lumină avantajoasă pentru tenurile noastre. Katja propuse ca, încă de la început, să mergem direct la tabloul de siguranțe și să aranjăm pe-acolo lucrurile în așa fel încât să nici nu mai poată fi drese. Și făgădui să aducă nici mai mult, nici mai puțin decât un baros.

După ce am închis telefonul, n-am mai avut decât zece minute la dispoziție pentru a mă aranja cât se putea de

bine, fiindcă Holger era, în mod cu totul excepțional, foarte punctual.

– Ți-am adus ceva, îmi spuse el.

Drăguț din partea lui. De altfel și eu mă bucur tare mult pentru orice fleac de cadou. Numai că presupusul dar se dovedi fi propriul meu castron de plastic, pe care îl uitasem cândva pe la el. Nimic de zis însă, era spălat ca lumea. Sau arăta ca și când fusese spălat.

– N-am mâncat nimic toată ziua, începu să se văicărească Holger.

– Nici eu, l-am mințit, în vreme ce litrul acela de limonadă rece ca gheața tocmai începuse să fie mistuit în stomac.

Dar nici bine nu-ți pică să te știe lumea vreun mâncău.

Holger căscă ușa frigiderului și apoi pe cele ale celorlalte dulapuri. Din fericire, nici că dădu peste ceva de mâncare.

– Hai, să mergem, spuse el într-un sfârșit, resemnat.

Ușile dulapurilor rămâneseră, ostentativ, larg deschise.

– Dar e mult prea devreme, am bodogănit eu, scotocindu-mă după batonul corector cu ajutorul căruia îmi acopeream punctele negre.

– Cu-atât mai bine, poate așa avem și noi parte de ceva de mâncare pe-acolo, fu de părere Holger, aruncându-mi totodată și o ultimă privire plină de reproș pentru lipsurile constatate în aprovizionare.

Pentru petrecere cineva din echipă își pusese apartamentul la dispoziție. Iar când sosirăm noi, am dat peste aproape șaizeci de persoane împărțind între ele patruzeci de metri pătrați, un loc unde în fața băii se formase deja o coadă impresionantă. Nici n-am trecut bine de ușa de la intrare că Holger și dispăru pentru totdeauna printre petrecăreți. Mi-am făcut ochii roată și am înțeles de la bun

început că la fața locului fuseseră invitate cel puțin două echipe complete de baschetbaliste: tinere, suple și înalte. Foarte tinere și foarte înalte! Ceea ce mă făcu să mă simt subit bătrână și măruntă și să-mi doresc să fiu din nou acasă, în pat.

– Bună, Judith, mă salută o figură cunoscută, al cărui nume, din păcate, nu mi-l aminteam.

– Bună.

– Vino cu mine, îmi propuse cel fără de nume, călăuzindu-mă grijuliu prin mulțime până la locul unde era întins bufetul rece.

– Care-i salata ta? întrebă călăuza mea.

Aha, deci asta era o petrecere la care fiecare trebuia să fi adus ceva de mâncare! Tipic pentru Holger! Să nu scoată el o vorbuliță despre asta! Mi-am ținut însă nervii în frâu și am arătat către o salată de tăieței arătoasă și gustoasă.

– Aia de-acolo, am pretins eu, cu nerușinare.

Cel fără de nume, goli jumătate din castronul de pe masă în propria farfurie. Era limpede că avea încredere în talentele mele gastronomice. Tot ceea ce speram era să nu-i fi dat prin cap să înceapă să se intereseze de grăuncioarele acelea ciudate, cafenii, lipite de tăieței.

– Dar unde e Holger? mă întrebă el, cu gura plină.

Am ridicat din umeri.

– Și sunteți împreună parcă de, stai puțin, de cinci ani, trase concluzia nenumitul.

– Habar n-am, i-am răspuns eu, cu sinceritate.

Mi s-a părut tare ciudat ca necunoscutul acela să fie în stare să socotească de când eram eu prietenă cu Holger, cel cu castronul de plastic, în timp ce eu nu știam nici măcar cum îl chema. De unde să-l fi știut oare?

– Cinci ani sunt ceva timp, rosti el. Și tot fericiți, tot fericiți?

Ce să-i răspund? Un *Cum adică „tot", măi, pitic de grădină?* n-ar fi fost deloc prea politicos. Un sincer *Nu!* sau un *Sigur că da!* n-ar fi fost decât minciuni sfruntate.

Spre norocul meu, mi-am amintit de *Proverbe și alte vorbe înțelepte din lumea întreagă* și am șoptit printre suspine:

– *Norocul e că invidia o ia la stânga, iar necazurile la dreapta!*

Și, întâmplător, omul fără nume se afla în stânga mea.

– Frumos colier, spuse el, cu invidie în glas. De unde poți face rost de-așa ceva? Cred c-ar merge pentru bunică-mea.

Să fi fost cu mine în clasă? Imposibil, căci, sărmanul, avea deja chelie. Bine, dar dacă bunica încă îi mai trăiește, atunci probabil că-i înscrisă și-n Cartea Recordurilor.

– O idee grozavă pentru cea de-a o sută douăzeci și cincea ei aniversare, i-am mai spus eu, înainte de a înhăța o sticlă de vin roze, alături de un pahar înalt, cilindric, agățat de pe bufet, a-l lăsa pe anonim încremenit locului și-a o porni în căutarea Katjei. Mai știi, poate chiar cărase după ea un baros.

Mai întâi am dat peste Jens, cel cu salteaua izolantă, înconjurat de trei vânătoare de coșuri la panou, deosebit de bine crescute. Își odihnea un braț pe talia uneia dintre ele, adresându-le celorlalte două zâmbete radioase.

M-am strecurat și eu prin ei și am rostit:

– Bună, bună!

Cele trei girafe priviră în jos, către mine și, după o scurtă examinare, se întoarseră către leul cu care se întreținuseră până atunci. Ca și când nici n-aș fi existat!

Măcar leul catadicsi să mă întrebe:

– Vreai să afli ceva, nu?

– Mda, vream doar să știu dacă testul vostru de sarcină a ieșit pozitiv, i-am răspuns eu.

– Sigur că ți-ar fi făcut plăcere așa ceva, rosti Jens, râzând apoi chinuit. Mai era și altceva?

– Nu. Și poți să-ți vezi pe mai departe de rumegat frunzele din copaci.

– Pot să te-ntreb ceva? rosti către mine girafa de sub brațul lui Jens.

– Te rog!

Și, arătând către colierul din colți de corali aflat la gâtul meu, continuă:

– De unde poți face rost de-așa ceva?

Celelalte chicotiră răutăcios. Iar eu mi-am scotocit mintea după un citat din cărticica de proverbe. Cum, din păcate, nu mi-am adus aminte de niciunul potrivit, am mai aruncat o privire plină de înțelesuri către coafurile lor permanente și am rostit:

– *După cuib îți dai seama dacă în el sălășluiesc berze sau vrăbii!*

Mama viitorului copil al lui Jens ședea într-un colț, alături de propria ei sticlă de vin roze, și discuta cu două perechi despre întreruperile de sarcină.

Un tip umflat, cu părul lung și slinos tocmai remarca:

– Pentru mine, femeia care face un avort nu e cu nimic mai bună decât una care-și sugrumă copilul.

– Sau care și-l prăjește în tigaie, adăugă Katja.

Din păcate, tipul nu-i gustă sarcasmul, ceea ce-l făcu să adauge:

– Păi, din punct de vedere moral, nu este nicio deosebire.

Prietena lui, una frumușică foc, privea fix înainte fără a scoate o vorbă. Celălalt tip, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, avea o însoțitoare urâtă de speriat.

Sigur, minorul nu putea fi decât un prieten de-al slinosului, de vreme ce se și repezi să-l aprobe:

– Femeile din ziua de azi nu caută decât ceea ce le este mai comod. Pur și simplu nu sunt pregătite să-și asume răspunderea.

Prietena cea boccie scutură energic din cap, susținându-i vorbele. Evident, nu se considera o reprezentantă a sexului femeiesc. Lucru în privința căruia i-am și dat dreptate.

De cum am aruncat înspre ei un *Bună!*, preț de câteva secunde, tipele fixară din priviri colții coralilor atârnați în jurul gâtului meu.

– Nu mușcă, le-am asigurat eu.

Cei doi tipi nici nu-și săltară privirile. Însă eu și sticla mea de vin roze am hotărât să ne așezăm alături.

– Iar cea care în ziua de azi mai rămâne gravidă așa, din întâmplare, chiar că are un coeficient de inteligență sub cincizeci, adăugă slinosul, în direcția Katjei.

– Și ce-ai face dacă prietena ta chiar ar rămâne gravidă? întrebă Katja, arătând către tipa cu privirea ei de sticlă.

– N-o să rămână gravidă, îi răspunse categoric slinosul cel plin de el.

Am golit dintr-odată primul pahar de vin roze, șoptindu-i Katjei:

– *Omul nu se înșală niciodată într-atât de ușor, așa cum o face atunci când își închipuie că știe calea!* China!

Katja rânji, dar îi dădu înainte, netulburată, cu întrebările:

– De ce? Ești cumva steril?

– Mă păzesc cu ajutorul pilulei, explică tipul, așezându-și mâna pe interiorul coapsei letargicei prietene.

– Te păzești cu ajutorul pilulei? repetă Katja.

– Ne păzim cu ajutorul pilulei, se corectă el.

– Și tu? se arătă Katja mirată și perseverentă.

– Cum o să iau și eu! i-o întoarse tipul, cu răceală în glas.

– Deci prietena e cea care ia pilula, se prefăcu lămurită Katja. Bine, dar până și pilula aceea are un Indice Pearl de 0,2. Ce-ai face dacă, în urma unei întâmplări nenorocite, tot ar rămâne gravidă?

– Nici nu se pune problema, rosti slinosul, ridicându-se de la locul său pentru a se duce după altă sticlă de bere.

Katja se uită în urma lui revoltată, spunându-i tipei cu privirea sticloasă:

– *În ochii unui bărbat nătâng, tot femeia e cea care n-are minte niciodată!* Ucraina.

Tipa cu privirea fixă nu sălta nici măcar din gene.

– *În privința unui proverb, a unui nebun și-a adevărului orice vorbă-i de prisos!* mi-am adus eu aminte și-am trântit-o.

Tipa cu ochii ca de sticlă se ridică și-și urmă prietenul către bufet.

– Bine că măcar se mișcă, spuse Katja. Începusem să cred c-ar fi fost vreo ditamai păpușa Barbie.

– Cum-cum? întrebă băiețelul de țâță, care se arăta dornic de discuție și pe mai departe.

– *Copiii mici nu ne lasă să dormim, iar cei mari nu ne lasă să răsuflăm!* i-am spus eu.

Katja se strică de râs. Și, căzându-i privirea asupra colierului meu împotriva punctelor negre, mai trânti un citat:

– *Nu s-a născut încă acela care să pătrundă înțelesul făpturii femeiești!*

I-am deslușit secretul colierului și i-am propus să i-l împrumut. Katja însă prefera să-și păstreze punctele negre. Am mai golit fiecare câte un pahar de vin și, cu sticla după noi, am pornit-o în căutarea altor conversații inteligente de petrecere.

De cum am trecut pe lângă cvartetul de savană, ne-am pomenit cu Jens strigând dintre grumazurile girafelor:

– Hei, Katja, tu conduci azi, că eu am băut de nu mai știu de mine!

Girafa cu cuibul de barză în cap se strânse și mai mult de brațul lui.

– De băut ca de băut, dar sper să nu fi și orbit, bodogăni Katja.

Numaidecât însă îl ochi pe Holger și-mi pasă sticla de vin roze.

– Cred că ai nevoie de-așa ceva.

În fața bufetului, Holger tocmai se lăsa servit cu salată de fructe de către o girafă minoră într-o fustă mini, din piele. Se uită în direcția noastră, dar privirea lui parcă mă ocoli.

Așa că mi-am sucit capul într-altă parte.

– *Nu-i lacăt și nu e zăvor să țină deoparte așa o copilă!* cită Katja, încercând să mă consoleze.

– *Păzește-ne Doamne de pârjol, de secetă și de femeile stricate!* am adăugat eu.

Adevărul era că, într-o privință ne pusesem de acord, căci girafele, chiar dacă nătângi și obraznice, nu erau chiar așa de tare de învinovățit, câtă vreme Jens și Holger călcau în picioare toate legile-bunului simț.

Într-un colț, trei tineri din echipa de baschet jucau *Mau-Mau*, joc în care am fost primite amândouă.

– Grozave fete ați mai invitat și voi, comentă Katja.

– Ei, o vizită ispititoare prin oraș pentru echipa a doua a fetelor din Unteruckendorf și a tineretului B din Runkelbach, explică cel ce făcea cărțile.

– Dar știu că nu se-ncurcă la crescut, am comentat eu, speriată și uitând de formula de până atunci, a proverbelor.

– Nici nu-ți închipui, rosti cel ce se ocupa cu amestecatul cărților.

Îl chema Oliver și era cel mai mic de statură din echipă. Chiar așa, numai cu puțin peste 1,80 m, și tot se număra

printre pigmeii celor de aceeași îndeletnicire. Ceea ce mi-l făcu pe dată simpatic.

– Le-am cunoscut de curând, cu ocazia turneului, ținu să adauge cel de-al doilea jucător de Mau-Mau. Pe cât sunt de lungi, pe-atât sunt însă de îngrămădite.

Ei, ăsta chiar că-mi deveni și mai simpatic. Așa că am luat un gât de vin roze și am citat:

– *Nu-i nimeni așa de înalt, încât să dea cu capul de înaltul cerului!*

– Eu, unul, o să mă ocup mai întâi de studii și abia după aia de femei, ne comunică cel de-al treilea tip și ne împărți cărțile.

Tipul nu arăta rău deloc. Și, în orice caz, nici el și nici ceilalți doi nu aveau vreun motiv să stea într-un colț și să joace Mau-Mau. Și ne mărturisi un secret, acela că era student în Aachen, la construcții de mașini. Pe-acolo aproape că nici nu prindeai picior de studentă, căci pe lângă câte o tipă, și aia vai de capul ei, erau vreo douăzeci de tipi grozavi. Așa se zicea. Halal oraș!

– Când o să am treizeci de ani, o să câștig vreo zece mii, net, mai spuse el.

Ăsta da, bărbat!

– Și când termini studiile? am întrebat eu, vădit interesată.

– Peste doi ani, spuse el. Când o să-mi caut o bucățică fragedă, de vreo douăzeci de ani, alături de care să mă bucur și eu de viață.

– *De haram a venit, de haram s-a dus!* am citat eu, în șoaptă.

– *Trufașului îi stă și Dumnezeu împotrivă!* rosti Katja, punând jos un opt de cupă.

Cel cu studiile la Aachen fu astfel pedepsit să stea un rând. Și uite așa, am ajuns să jucăm Mau-Mau toată seara. Eu dădusem gata două sticle de vin roze, iar viața începuse

să mi se pară de-a dreptul în regulă. Până la urmă, Katja fu de părere că sosise timpul s-o luăm din loc. Se ridică și merse să-i caute pe Jens și pe Holger și să-i zorească.

Am rămas să privesc gânditoare sticlele golite, citând:

– *Râul se naște dintr-o baltoacă, iar mahmureala dintr-un păhărel!*

– Îmi plac tipele minione, spuse Oliver, cel ce stârnise jocul de Mau-Mau.

Ce-o fi vrut să spună cu asta? Că oi fi părut mai măruntă așa, șezând? Că altor bărbați nu le plac astea mai mărunțele? Și, la urma urmelor, ce-nsemna aia „mărunt"? Că doar nu trebuia să mă ia lumea de mică doar așa, fiindcă nu eram în stare să scuip și eu de sus într-un coș de baschet!

– *Alege-ți femeia cu urechile, nu cu ochii!* am mormăit eu.

– Mie îmi place însă ceea ce văd, declară Oliver, înfigându-și privirea în decolteul meu.

Ar fi fost interesant de aflat la ce se referea cu vorbele astea, la colierul din colți de coral sau la sânii mei. Numai că între timp se întoarse și Katja.

– Ați putea să mă luați pe mine și să mă lăsați acasă în drumul vostru? întrebă Oliver.

– Bineînțeles! Că doar e loc destul, îi răspunse Katja. Holger și Jens chiar vor să mai rămână.

Numai că așa ceva nu se potrivea pe de-a-ntregul cu realitatea. Și asta pentru că, de fapt, era doar o presupunere cum că ce doi ar fi preferat să mai stea și nici vorbă să-i fi întrebat despre așa ceva. După cum avea să și iasă la iveală a doua zi.

În îmbulzeala din fața ușii, m-am trezit față-n față cu nenumitul meu.

– Salata de tăieței nu era din partea ta, mi-o aruncă el de la obraz.

– Nu, dar măcar a fost gustoasă, nu? i-am întors-o eu, împăciuitor, hotărându-mă să-l și botez într-un fel sau altul. Mi-a părut bine să ne revedem, ... Peter.

– Și nici nu mă cheamă Peter, mi-o trânti, jignit, nenumitul.

– Ei, atunci nu mi-a părut chiar deloc bine, am rostit eu, înțepată, în timp ce Katja, fără niciun pic de delicatețe, îl îmbrânci într-o parte.

– În lături, măi chelie! îi ordonă ea, energic.

Și deodată mi s-au deschis și mie ochii.

– Hei, Katja, am început eu, printre chicoteli, tocmai l-ai făcut *chelie* pe antrenorul lui Jens și-al lui Holger.

– Știu, îmi răspunse Katja, deloc neliniștită. Și sper din tot sufletul ca pentru așa ceva ăia doi să înțepenească pe banca de rezerve la următoarele cincizeci de meciuri.

Mai întâi îl duse pe Oliver acasă. Flăcăul ne mulțumi respectuos pentru drum și, înainte de a coborî, ne dădu câte un pupic pe obraz.

Ceea ce o făcu pe Katja să-și înalțe degetul arătător și să citeze prevenitor:

– Nu te-apuca să aprinzi focul, dacă nu știi cum să-l stingi!

Iar eu am ținut-o tot într-o chicoteală până în fața casei. Unde mi-am adus aminte s-o întreb pe Katja de rezultatul testului de sarcină.

– Hm, făcu ea.

– Tot nimic legat de tricotatul de bonețele? am întrebat eu, pe un ton compătimitor.

– Tot nimic pe tema întreruperii studiilor, adăugă Katja, cu o mutră fioroasă.

O vreme am rămas amândouă posomorâte, privind în gol.

– Jens e un nemernic, spuse Katja la un moment dat. Ca și Holger.

Și, din păcate, chiar avea dreptate. Trebuia să fac ceva.

Marți

La opt și zece sună șefa de personal de la firma de distribuție în biroul căreia lucram cu ora. Și mă întrebă dacă nu m-ar fi interesat să schimb slujba aceea, de câteva ore, cu una cu normă întreagă.

Somnoroasă, i-am răspuns că nu mă putea interesa așa ceva, câtă vreme, după cum știa și singură, urmam cursurile celui de-al unsprezecelea semestru la germanistică.

Șefa de personal rămase neimpresionată și îmi explică cum că trebuia creat un post în cadrul firmei, pentru care erau prevăzute mai mult de opt ore de lucru pe săptămână.

– Dacă nu sunteți dispusă sau nu sunteți în măsură ca, de la data de întâi a lunii următoare, să lucrați la noi patruzeci de ore pe săptămână, trebuie să vă comunic, cu regret, că nu mai putem accepta pe viitor colaborarea cu dumneavoastră, mai spuse ea, adăugând că pot obține oricând de la firmă o adeverință de muncă, ca și alte documente dovedind activitatea prestată.

Buimăcită de-așa surpriză, m-am prăbușit înapoi în pat. La firma aceea de distribuție câștigam optsprezece mărci și cincizeci de pfennigi pe oră, ceea ce, la o medie de opt ore pe săptămână, însemna cinci sute nouăzeci și unu de mărci pe lună, din care reușeam să-mi cumpăr 8 navete cu sticle de apă, să merg la cinematograf și să-mi procur alte lucruri necesare traiului. Cum, Dumnezeu, să fi supraviețuit fără sursa asta de venit?

Cu trei ani în urmă, plină de mine, apucasem să le spun părinților că eram în stare să mă întrețin și singură. În plus, pentru apartamentul pe care-l ocupam nici nu trebuia să plătesc chirie. Îi mai dădeam o mână de ajutor soră-mii în magazin, în fiecare marți, pentru o răsplată mai degrabă simbolică. Oricum, cu prea mult nu și-ar fi

permis nici ea să mă plătească. Altfel, nici că s-ar fi zărit la orizont vreo altă sursă de venituri.

Una peste alta, era limpede că îmi trebuia o slujbă nouă.

Așa că, hotărâtă, mi-am luat cu mine, în pat, volumul *Pagini aurii* și am început să caut firmele din oraș care ar fi angajat sub o normă întreagă. Erau trei pagini pline ochi cu așa ceva. Și, înainte de a mă hotărî în vreun fel, mi-am dres glasul de vreo câteva ori și am ales un număr complet la întâmplare. Firma se numea *Asche – Prestări servicii temporare;* chiar de așa ceva aveam nevoie.

Tipa care îmi răspunse o făcu pe un ton foarte amabil și-mi propuse să ne vedem cât de curând în carne și oase. M-am arătat pe dată de acord și am și trecut la pilitul unghiilor, fiindcă citisem eu cândva că primul lucru la care se uită șefii ăștia de personal sunt mâinile. Mi-am tras mai apoi pe mine cea mai decentă jachetă și perechea de blugi cea mai puțin roasă, mi-am prins părul cu agrafa cea mai insipidă cu putință și-am luat-o din loc.

Asche – Prestări servicii temporare își avea sediul la etajul al doilea într-o clădire de birouri din centru, iar doamna care mă întâmpină se arătă la fel de amabilă precum mi se păruse și la telefon.

De cum auzi că mă aflam în căutarea unei slujbe la care să pot activa în cursul semestrelor de studenție, mă liniști:

– Nu este nicio problemă. La noi lucrează o mulțime de studente.

– Și câte ore pe săptămână? am întrebat eu.

– Păi, asta variază între treizeci și cinci și patruzeci.

– Bine, dar ..., am început eu, descumpănită.

–Vreți sau nu vreți să câștigați niște bani? mă întrerupse ea, tot așa, binevoitoare. Uitați, în curând se sfârșește și semestrul. Noi vă asigurăm plata concediului, optsprezece mărci pe oră și vă mai înapoiem și ceva din impozit.

Poate că avea dreptate. La firma cealaltă, de distribuție, primeam însă cincizeci de pfennigi în plus. Lucru pe care i l-am și spus amabilei doamne Asche.

– Acum trebuie să ne lămurim în primul rând cam ce știți să faceți, îmi mai spuse ea, pe același ton prietenos.

Și scoase din sertar un chestionar.

– Dacă tot faceți studii de germanistică, înseamnă, desigur, că știți la perfecție normele ortografice și de punctuație, trase ea concluzia, îndatoritoare. Vă pricepeți cumva la contabilitate?

Am scuturat din cap.

– Dar la stenografie?

Cine se mai pricepea oare la așa ceva în ziua de azi? Și-am început să-mi pierd siguranța. Așa că, la următoarea întrebare, m-am silit și eu să par mai competentă.

– Ce limbă străină cunoașteți?

– Engleza, i-am răspuns.

– În afară de engleză, bineînțeles, replică doamna Asche, zâmbind.

În afara englezei, nu mai știam decât mediogermana de sus și-o mai rupeam puțin pe spaniolă, din vremea celor câteva șederi prin Gran Canaria, cât să mă descurc la cumpărat de pâine și înghețată. Numai că, pentru a profita și eu, m-am pomenit că rostesc un *spaniolă*.

– Foarte bine, zise bucuroasă amabila doamnă Asche.

– Ei, nu foarte bine, am adăugat eu, pentru orice eventualitate.

– Nu face nimic, rosti doamna Asche, cu aceeași bunăvoință. Și câte semne?

Ce-o fi vrut să spună?

– Semne pe minut?

Tot n-am priceput.

– Câte semne reușiți să bateți pe minut la mașina de scris? întrebă răbdătoare și la fel de amabilă doamna Asche.

– Ăăă, hm, am bâiguit eu, încurcată. Păi, sinceră să fiu, nu știu să bat la mașină așa de bine.

Și când te gândești că până și asta nu era decât o gogoașă.

– N-are a face, spuse din nou amabila de doamnă Asche. În ziua de azi nu e birou în care să nu se găsească și un calculator.

M-am liniștit.

– Și ce program de prelucrare a textului cunoașteți?

– Păi... am îngăimat eu. Ghinionul naibii, nici că-mi venea în minte numele blestemăției de program de prelucrare a textului.

– Să fie cumva vorba despre *Word*? întrebă doamna Asche.

– Da, ăsta e, am spus eu.

– Și care versiune? se mai interesă doamna Asche.

Habar n-aveam. Jenant. Dar doamna Asche, cu amabilitatea ei, completă cu ce trebuia și această rubrică. Și mi-am închipuit pe dată că nici nu putea fi vorba să fiu considerată drept calificată, așteptând să fiu mătrășită amical. În loc de-așa ceva, doamna Asche se ridică și-mi întinse mâna.

– Dacă doriți, din luna iulie putem începe să colaborăm. Cu optsprezece mărci pe oră.

Mută de surpriză, nici n-am mai deschis discuția despre cei cincizeci de pfenigi și am bătut palma. Femeia avea dreptate: semestrul se sfârșea în curând. I-aș fi cerut voie Katjei să copiez de la ea seminariile cele mai importante, numai și numai ca să pot câștiga și eu o dată mai multe parale, din care să înțeleg ceva.

Plină de elan, am părăsit clădirea și mi-am cumpărat, pentru a sărbători, un pulover negru la un preț cu adevărat avantajos, cam de pre-reducere de prețuri de vară.

I-am făcut apoi lui Bille cea mai lungă vizită anunțată în noua ei locuință.

De cum am ajuns în fața ușii ei, din apartamentul de vizavi tocmai ieșea un tip cu chelie, pe la vreo patruzeci de ani, purtând o barbă à la împăratul Wilhelm și o pungă plină cu gunoi.

– Bună, rosti Bille către el, privindu-l radios.

– Bună ziulica! bolborosi acesta, abia târându-și picioarele cu punga de gunoi pe scări, în jos.

– Ăsta cine a mai fost? am întrebat-o pe Bille.

– Acesta a fost Helmut.

– Păi, ce caută Helmut ăsta în apartamentul tipului ăluia *nemaipomenit de arătos*, despre care mi-ai povestit?

Îmbufnată, Bille îmi spuse că nu pretinsese niciodată c-ar fi fost vreo frumusețe de bărbat:

– Am spus că e de treabă. Și chiar așa și este.

Am priceput numaidecât că *Împăratul Wilhelm* se număra printre tinerii de invidiat, arătoși și plini de farmec din clădire și am rânjit, bucuroasă de necazul altuia.

– Ai de gând să mai stai mult aici, pe hol? mă întrebă Bille, ușor iritată.

Adevărul era că aș fi preferat lucrul ăsta, doar așa aș fi putut să mai arunc o privire asupra vreunuia dintre ceilalți Supermeni.

– Și ceilalți au tot niște mustăți la fel de originale? am întrebat-o pe Bille, fără să-mi pot reprima un râs batjocoritor.

Bille mă trase în apartamentul ei. Nu eram deloc o vizită foarte comodă. Și, tot timpul cât ne-am băut cafeaua, am tresărit de fiecare dată când, pe holul palierului, s-au făcut auziți pași, alergând chiar la ușă și proptindu-mi ochii în vizorul ei.

– Cine-i domnul acesta serios, în costum cu dungi subțiri?

– Ar trebui să fie Peter, îmi răspunse Bille. Locuiește deasupra mea.

– Nu-i rău deloc, am dat eu verdictul, dar cine e doamna din urma lui, cea în costumul acela șic?

– Nevastă-sa, bănuiesc, îmi răspunse Bille, indiferentă.

– Ce? E însurat? Și eu care credeam că aici locuiesc numai tipi singuri și arătoși.

– Bine, dar n-am spus asta niciodată, rosti din nou Bille, apăsat.

Aiurea, așa spusese!

– Dumnezeule, dar ce-i cu omulețul acela sfios, care se chinuie să urce scara? avea să-mi scape la următoarea acțiune de spionare pe hol.

– Habar nu am, glăsui Bille.

După ce însă i-am făcut și ei loc să-și arunce o privire prin vizor, se văzu silită să recunoască în omulețul cu pricina pe *tipul simpatic și sportiv* de la mansardă.

Aveam un sentiment nedefinit că fusesem mințită, iar Bille fu chinuită toată după-amiaza de împunsăturile mele mai mult decât grăitoare. Către seară însă putu să mi-o plătească cu aceeași monedă. Pe drum către stația de tramvai, ne întâlnirăm cu un tip, care înțepeni locului de îndată ce dădu cu ochii de Bille.

– Acesta este Burghart! îmi spuse ea, cu glas de-a dreptul triumfător.

Și adevărul era că, în afara numelui, la prima înfățișare, nu părea să prezinte vreun cusur. Avea un surâs fermecător, care-i scotea în evidență gropițele din obraji, niște dinți albi și regulați și ochii strălucitori.

I-am zâmbit și eu, plăcut impresionată.

– Eu sunt cel care locuiește în apartamentul de sub Sybille, spuse el, aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Burghart Schmidt.

– Judith Raabe, i-am răspuns eu, zâmbindu-i și mai entuziast.

– Ce drăguț! rosti Burghart.

– Asta-i și părerea mea, i-am spus eu, gândindu-mă la ochii lui.

Cu un gest posesiv, Bille îi puse mâna pe braț, întrebându-l dacă avea vreun program.

– Tocmai vream să-mi încropesc un sufleu cu carne tocată, îi răspunse Burghart. Ce-ar fi dacă am face treaba asta împreună?

Sinceră să fiu, nimic nu mi-ar fi făcut plăcere mai mare. Din păcate însă, mă înțelesesem cu Holger să mergem la un film. Așa că, din nefericire, m-am pus pe așteptat în stația de tramvai, lăsându-i, vrând-nevrând, spațiu de manevră lui Bille, pentru a ajunge să termine de gătit sufleul cu carne tocată.

Nici măcar nu rula un film nou, unul pe care să nu-l mai fi văzut. Așa că am propus să mai vedem o dată *The Blues Brothers*. Atât că Holger își dorea un film de acțiune, la care, odată așezat în sală, să-și fi putut întinde picioarele cât era de lung.

Așa se face că am ajuns să vedem unul din genul *thriller-erotic*, unul dintre acelea în care un polițist o bănuiește pe-o blondă superbă și bogată c-ar fi asasinul unui șir de bărbați, dar de care, pe de altă parte, se simte într-atât de atras, încât își riscă viața numai ca să-i facă pe plac și să fie mereu în preajma ei.

În acest caz special, blonda ucidea cu un cuțit de spart gheața și, fără excepție, după consumarea actului sexual. Pentru a aduna în sală câți mai mulți spectatori – iar lucrul nu se întâmpla pentru prima oară – făcuse înconjurul lumii zvonul că scenele de sex – Oho! – nu erau doar mimate.

Numai că nici așa ceva nu avu darul să facă filmul mai palpitant. Oricum, mie nu mi-a picat bine să rabd două ore încheiate în sala de cinematograf, cu respirația tăiată, măcar că – trebuia să recunosc – blonda chiar își dădea silința să se tot dezbrace și să se îmbrace, iar din când în când mai apărea și câte un cadavru nou, cu adevărat dezgustător.

Un capitol întunecat din istoria cinematografiei ni se înfățișă. Actorii și cuțitul de gheață, cot la cot, se mișcau cu vioiciune, sângele țâșnea în valuri, aparatul de filmat executa mișcări de *zoom* dintre cele mai spectaculoase, iar muzica creștea și descreștea amenințător în intensitate. Din difuzoare se lovea, se țipa și se gemea fără întrerupere, uneori chiar la un loc, astfel încât nu era nici măcar posibil s-adormi și să uiți.

Așa că nu mi-a mai rămas decât să sper ca măcar actorul din rolul principal, așa pocit, antipatic și fără niciun pic de vino-ncoa să cadă odată și-odată victimă cuțitului aceluia de gheață sau oricui altcuiva. Bineînțeles că nu s-a petrecut nimic din toate astea, cu toate că, la sfârșit, spectatorii aveau să plece către casă cu convingerea că, mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi ajuns la așa ceva. Eventual într-un *Cuțitul de spart gheață, partea a II-a.*

– Tare, rosti Holger mulțumit, după terminarea filmului.

Eu am căscat.

– Mie, unul, mi-a plăcut foarte mult, rosti apăsat Holger.

Ceea ce m-a făcut să mai casc o dată.

– Cu tine chiar că nu se poate comunica în mod normal, mi se plânse el, ușor iritat. Ce nu ți-a plăcut, mă rog?

– Actorii, povestea, sunetul, scenele din pat, am turuit eu.

– Păi, ce ți s-a părut nepotrivit în scenele din pat?

– El avea celulită pe șolduri, i-am răspuns.

Holger oftă.

– Dar împotriva poveștii ce mai ai de obiectat?

– Ți-ai putea imagina să te urci în pat cu o femeie despre care ești convins că a omorât deja doi bărbați imediat după ce a făcut sex cu ei? i-am întors-o.

– De ce nu? Dacă ar arăta tot așa de bine ca aia... ar fi cu-atât mai excitant, rosti Holger, printre zâmbete insinuante.

– Care va să zică e excitant să te gândești că în orice moment îți poate trece prin mațe un cuțit de spart gheața? am spus. Și astea ies din gura unuia care are deja dificultăți atunci când, în camera de-alături, tușește cineva ...

Și cu vorbele astea, am și zâmbit, la fel de insinuant.

– Am vrut să spun că totul depinde întotdeauna de femeie, pufni Holger.

Grozav! Și uite așa ne-am ciondănit în continuare, până când am și uitat de la ce ne luasem.

– Am impresia că, în ultima vreme, ne certăm într-una, am spus până la urmă, sfârșită.

– Și mie mi se pare la fel, îmi dădu dreptate Holger.

– Probabil fiindcă nu mai simțim nimic unul pentru celălalt, i-am spus eu.

– Probabil, repetă Holger.

Chiar dacă era așa, mi se puse un nod în gât.

– Și, în împrejurări ca acestea, poate c-ar fi mai bine să nu ne mai vedem, am rostit eu.

– Poate c-ar fi mai bine, răsună și ecoul Holger.

– Așa că cel mai bine ar fi să încheiem relația, am mai spus eu, într-o doară.

– Asta voiam să spun și eu, se grăbi Holger să confirme.

Vorbele lui nu sunau însă ca și când ar fi avut un nod în gât. Și nici el nu arăta că se zbate într-o asemenea stare.

– Ei, atunci..., am mormăit eu, nehotărâtă. La revedere.

– Să rămânem prieteni, mă îndemnă Holger.

Chiar asta spusese. Tipul nu se dovedea în stare nici măcar să renunțe la cel mai banal clișeu. M-am întors și am apucat-o către metrou. Holger nu mă urmă.

– Mda, așa face el cu prietenii, îi lasă să umble singuri prin galeriile de metrou, noaptea, pe la două, am bodogănit eu, revoltată.

Așa că, pe scara rulantă, am ajuns din nou la suprafață, pe partea cealaltă a străzii, de unde, împinsă de nevoie, am luat un taxi spre casă.

Marți, ani-lumină mai târziu

Nu era cu adevărat nimic care să mă motiveze să mă dau jos din pat. Întreg trupul mi-l simțeam ca de plumb.

Apartamentul arăta ca naiba. Un munte uriaș de rufe murdare se adunase în bucătărie, în fața mașinii de spălat. De o săptămână, tot așteptând telefonul lui Holger, nu mâncasem nimic altceva decât înghețată și chipsuri. Cine știe, poate că nici măcar nu ne despărțisem de-adevăratelea. Poate că totul nu fusese decât o neînțelegere.

Am mâncat și am așteptat, am așteptat și iar am mâncat, iar din când în când am și format numărul lui Holger, pentru a închide de îndată ce-i auzeam glasul. În adâncul inimii mele de plumb, am știut însă că, între noi doi, totul se sfârșise cu-adevărat.

Într-un acces de părere de rău am apelat la sfaturile cărțuliei mele de obiceiuri și datini vrăjitorești, căutând ceea ce s-ar fi putut face pentru a-ți redobândi bărbatul. Erau chiar mai multe moduri.

Primul dintre ele mi-ar fi fost cel mai pe plac, deoarece ar fi fost vorba să-i pregătesc lui Holger un dezgustător amestec de unghii tăiate de la degetele de la mâini și de la picioare și de fragmente de păr pubian, pe care, mai apoi, ar fi urmat să i-l strecor într-o tocană picantă sau chiar prin fulgii lui de cereale energizante. Cum însă îmi era limpede că Holger nu mai dorea să mă vadă, nici eu nu mă mai puteam atinge în vreun fel de mâncarea lui, fără să fi devenit suspectă.

Cel de-al doilea fel în care ți-ai fi putut recăpăta bărbatul mi-a plăcut ceva mai puțin, cu toate că ar fi fost cu mult mai simplu de îndeplinit. N-ar fi trebuit decât să adun o mână de praf din oricare loc în care Holger ar fi lăsat o urmă de încălțăminte, iar praful, amestecat în apă la lumina unei lumânări negre, să-l fi băut. Și-ar fi făcut garantat efectul, pașii lui Holger urmând numaidecât să se îndrepte către mine.

Numai că și pentru o asemenea vrajă îmi stăteau în cale o sumedenie de probleme organizatorice. Ar fi trebuit să mă țin după Holger și să sper că, într-un loc, altul decât caldarâmul trotuarului, ar fi făcut bine și ar fi lăsat o urmă întipărită în praf. Și, pe urmă, ar mai fi trebuit să și beau mizeria aia. Nu, mulțumesc, chiar așa de important nu era tipul.

Cea de-a treia cale de-a mi-l apropia din nou, potrivit textului cărții, nu putea să dea greș. Atât că sarcina mea era ca, în miez de noapte, să caut un cimitir în care să merg cu un ou cu două gălbenușuri, de la o găină neagră, iar oul să-l arunc într-un mormânt deschis.

Așa că am rămas la metoda încercată a zăcutului întinsă în pat și a îndopatului cu înghețată și chipsuri.

Obișnuiam ca, în fiecare marți, s-o ajut pe soră-mea prin magazinul ei, lucru care se dovedi un motiv suficient

pentru a părăsi așternuturile. O privire aruncată în oglindă îmi confirmă faptul că mă aflam într-o stare dezolantă, asemănătoare cu cea în care era scufundat și propriul apartament. Ceea ce mi s-a părut întru totul corespunzător.

– Tot mai tânjești după lenea aia de Holger? mă luă la rost Rebecca, de îndată ce mi-am târât picioarele până la ușă.

– Ce-nseamnă asta *tot?* i-am întors eu întrebarea, morocănoasă. Cam ce perioadă de doliu îmi îngădui și mie, mă rog, pentru că, după cinci ani, sunt părăsită de bărbatul vieții mele?

– Nici vorbă să fi fost bărbatul vieții tale, ci un pachet letargic de mușchi, fără pic de creier, susținu Rebecca și o umflă râsul. Iar să jelești mai mult de un minut pentru unul ca el, n-ar fi, zău, decât curată pierdere de vreme!

– Dar îl mai iubesc încă, am rostit eu, într-atât de convinsă, încât, pentru o clipă, mai că am fost în stare să și cred ce spuneam.

Rebecca râse din nou. Și i-am spus să fie și ea mai răbdătoare cu starea prin care treceam și să mai lase de-o parte măcar râsul acela nărod. Numai că asta o făcu să râdă mai abitir.

Mai târziu, atunci când o luă Kaspar cu el prin oraș, la cumpărături, amândoi îmi părură atât de fericiți, că mi se făcu și rău. Nici nu plecară bine, că m-am și pomenit în magazin cu bătrâna Kiebig, însoțită de potaia ei bună de pus la tigaie așezându-se, nepoftită, pe un scaun de la perete. Nici măcar n-am avut curaj s-o dau pe ușă afară.

– Hei, chiar trebuie să atingeți rochia cu mâinile dumneavoastră lipicioase? se sumeți ea, cu glasu-i cicălitor și degetul arătător uscativ întins către o clientă de-a dreptul înspăimântată.

Potaia bună de pus în tigaie lătră amenințător.

– Dar nu am deloc mâinile lipicioase, murmură femeia.

Dar asta o făcu, sub privirile otrăvite ale câinelui și ale stăpânei acestuia, să facă calea întoarsă către ușa magazinului, pe care să și dispară. Nici c-am fost în stare să mă ridic de la locul meu și să strig sau chiar să alerg după ea.

Un el și o ea, cât se poate de drăguți, păși în magazin. Arătau de parcă ar fi fost proaspăt îndrăgostiți. Și așa, deodată, am început să-i urăsc. Doamna Kiebig reacționă aidoma.

– Ochii-n patru, copilă! Vezi că adunătura asta șleampătă are de gând să șterpelească ceva, șuieră ea cât să se audă foarte bine.

Adunătura cea șleampătă puse capăt zâmbetelor drăgăstoase și începu să arunce priviri disperate în direcția mea. Din lașitate, le-am ocolit însă chipurile fericite, refuzând să le privesc, îngăduind ca potaia bună de pus la tigaie să se repeadă mârâind pe urmele lor și să-i gonească din magazin.

– Bravo, bine le-ai făcut, atenta mea Silvia, își lăudă bătrâna potaia.

Monstrul cel chel era de fapt o cățelușă botezată astfel după regina Suediei.

– Ăia erau puși pe furat ziua în amiaza mare, niște pierde-vară.

M-am uitat la ea, plină de silă. Și, deodată, m-am văzut în făptura ei pe mine însămi la distanță de treizeci de ani. Și m-am înfiorat.

– N-au fost decât niște oameni drăguți și nevinovați, am rostit eu, cu năduf. Ca să nu mai spun că cei pe care i-ați pus pe fugă erau clienți.

– Am priceput eu, mai bombăni doamna Kiebig, mofluză, că ăsta e un loc în care nu ești bine văzut. Hai, Silvia, nu suntem deloc bine-veniți pe-aici.

De cum plecară, mi-am lăsat capul pe tejghea și m-am pus pe bocit în toată regula. Și tocmai atunci se găsi să intre și verișoara mea, Zarah. De cel puțin zece ani în șir era căsătorită și fericită, așa că la vederea ei m-au podidit și mai rău suspinele și sughițurile.

– Dar ce-i cu tine, dulceață? mă întrebă ea.

– Nu vreau s-ajung ca doamna Kiebig, i-am răspuns eu, printre suspine.

– Nu cred că te paște vreun asemenea pericol, rosti Zarah. Necazurile iubirii? adăugă, mângâindu-mă pe cap.

Am dat din cap, pe mutește.

– Ei, dacă e din cauza șipcii ăleia de gard obosite, cu care te-ai învârtit încoace și-ncolo în ultimii ani, atunci chiar că n-ai niciun motiv să fii tristă.

Mi se părea că dobândisem ceva mai multă compasiune și, necăjită încă, m-am oprit din bocit.

– Vezi că ți-ai revenit? spuse Zarah, cu nepăsare în glas și întrebându-mă direct dacă joia următoare aș fi putut vedea de cei trei copii ai ei.

Obișnuiam să fac lucrul ăsta și, de fapt, chiar îmi plăcea. Ceea ce m-a și făcut să spun da.

– Dacă se poate însă, te-aș ruga să rămâi și peste noapte, căci de data asta am vrea să stăm plecați ceva mai mult timp, mai spuse Zarah. În orice caz, ai putea să dormi în camera de oaspeți.

Am asigurat-o că nu aveam nimic împotrivă.

– Sora mea se căsătorește în septembrie. Ați primit deja invitațiile? întrebă Zarah și se scutură din tot trupul, scârbită. Carton lucios alb, imprimat în auriu cu silueta unei trăsuri de nuntă!

Am scos și eu un șuierat, a dezgust.

– Așa-i, și mie mi se pare o porcărie, îmi dădu dreptate Zarah. O scârboșenie de trăsură întreagă, aurie.

Am suspinat din toți rărunchii.

– Ascultă, că doar n-o s-o invidiezi acum pe sărmana Simone în legătură cu viitoarea ei căsnicie fericită alături de Ralf cel pios? întrebă Zarah.

Ralf cel pios era numele pe care i-l dădusem mirelui celui serios al Simonei. În realitate, nu-l chema decât Ralf. Ralf Kühl, de la *Serviciile funerare „Kühl și Fiii"*, renumita firmă de pompe funebre din oraș. Practic, morga familiei Kühl, se afla chiar în pivnița casei familiale, iar dacă se întâmpla ca mașina lui Ralf să fie la reparat, putea merge la lucru cu unul dintre automobilele combi, negru-strălucitor la culoare. Ralf reprezenta exact ceea ce numesc mamele de fete „o partidă". Iar Simone se putea socoti norocoasă.

– Ei, dar dacă ai ajuns cumva să-l pizmuiești până și pe Ralf cel pios, înseamnă că-i mai rău decât mi-aș fi putut închipuit, râse Zarah.

Gata-gata de plâns, buzele s-au pornit să-mi tremure. Chiar că îmi mergea mai rău decât își putuse închipui.

Tocmai când se pregătea să iasă pe ușă, Zarah dădu nas în nas cu frate-meu.

– Bună, Leander, spuse Mo. Ai venit să-i faci o vizită năpăstuitei noastre?

Pe Zarah o pufni din nou râsul.

– Și când te gândești că ar avea numai motive de bucurie, adăugă ea.

– Nu ți se pare revoltător să vezi cum se smiorcăie după analfabetul ăla? întrebă Mo.

Zarah râse cu și mai multă poftă.

Amândoi mi se păreau de nesuportat și le-am interzis să mai facă vreodată aluzie în prezența mea la Holger și la tot ceea ce avea de-a face cu el.

– Ăsta-i primul pas pe calea spre vindecare, aprecie Zarah. Atunci pe joi, la babysitting!

– Paaa! i-am răspuns eu, îmbufnată și întorcându-mi privirea către frate-meu, care radia de-a dreptul de-atâta compătimire.

– O să-mi vând mașina, îmi dădu el de veste.

– Nu mai pot eu de mașina ta! i-am răspuns.

– Ei, n-ar trebui să spui asta, fiindcă am dat numărul nostru de telefon. Mai bine zis numărul tău, mă lămuri Mo. Steffen își vinde și el mașina și ar fi fost o zăpăceală întreagă cu telefoanele.

– Și ce-are asta cu mine?

– Păi, nimic, spuse Mo, pregătindu-se s-o ia din loc. N-am vrut decât să te pun la curent, adică să știi că sâmbătă o să mă folosesc de telefonul tău.

– N-ai decât, i-am trântit-o. Dar să știi că Holger nu-i deloc analfabet.

– Mda, e clar că nu mai vrei să-i auzi numele, mă puse Mo la punct și râse din nou.

Era o zi teribil de tristă și-aveam nevoie urgentă de ceva mângâieri. Ceea ce mă făcu să dau o fugă până la chioșcul știut și să cer zece înghețate pe băț.

– Sunteți de la grădinița de vizavi, nu-i așa? își dădu cu părerea amabil, vânzătorul.

I-am răspuns că nu și că urma să le înfulec de una singură, lucru ce-i stârni omului un hohot de râs din toată inima. Iar dacă ar fi văzut viteza cu care din înghețata lui nu mai rămâneau decât ambalajele, cu siguranță că ar fi avut ce le povesti copiilor și copiilor copiilor lui.

După ce ultima înghețată fu hăpăită, iar stomacul începu să-mi pară o geantă frigorifică ticsită bine, am început să mă simt și mai rău. Deprimată, m-am așezat pe tejghea, privind în gol.

La întoarcere, Rebecca și Kaspar îmi aduseră un cornet cu înghețată italiană.

– Ne-am gândit că ai nevoie de-un întăritor, îmi spuse Kaspar, zâmbind și întinzându-mi vafa. Caramel, alune de pădure și stracciatella. Așa o înghețată face uneori adevărate minuni.

Hm, cui îi spunea el toate astea?

Abia dacă am îngăimat un *Mulțumesc* și, curajoasă, mi-am vârât pe gât și cea de-a unsprezecea înghețată. Și unde mai pui că într-adevăr păru să se petreacă o minune. Și anume aceea că, odată cu mistuirea ei, îmi pieri pentru mai multe zile la rând cheful de lucruri înghețate.

– Necazurile iubirii sunt îngrozitoare, spuse Kaspar, cu compasiune în glas, în vreme ce eu, mai mult decât sătulă, m-am lăsat să alunec de pe tejghea. Pur și simplu îți piere cheful de îmbucat ceva și te simți groaznic de rău.

– Dar ce-ai putea face ca să scapi de-așa ceva? am întrebat eu, reprimându-mi o râgâitură.

– Îți trebuie multă practică, îmi explică Kaspar.

– Iar eu desenez și cos, spuse și Rebecca. Numai că a cam trecut ceva vreme de când n-am mai trecut prin asta, adăugă ea, pentru ca îndată ea și Kaspar să-și zâmbească fericiți unul altuia.

– Da, voi o duceți bine, am rostit eu, suspinând.

Rebecca își dorise să devină croitoreasă încă din copilărie, iar după școală știuse cu exactitate ce urma să i se întâmple: ucenicia în croitorie, cursurile școlii de modă și apoi propriul magazin. Rebecca era talentată și ambițioasă și, în final, dobândise exact ceea ce-și dorise.

Îmi închipuiam că și în cazul lui Kaspar lucrurile se petreceau aidoma. Abia dacă era în stare să stea drept pe un scaun, dar nici că-și dorise și făcuse altceva decât să cânte cu măiestrie la violoncel. Iar astăzi își câștiga banii și faima din asta.

Aveam sentimentul puternic că tot ceea ce se petrecea în preajma mea se întâmpla urmărind o carieră anume, în timp ce eu studiam lucruri fără vreun orizont, simțindu-mă ratată pe toată linia. Și când te gândești că până și eu avusesem parte de șanse de a-mi valorifica înclinațiile pline de calități. Și aș fi izbutit cu mult mai bine decât media. Peștii-zebră de pe pereții băii mele, de pildă, erau bine realizați, peste media desenelor, dar la fel stăteau lucrurile și cu marionele încropite cu mâinile mele, ca și cu prăjitura rusească cu mere. Și, la drept vorbind, aproape cu toate celelalte. Deci nu eram îndeajuns de bună, de vreme ce mă învârtisem fără chef și fără vreo perspectivă timp de cinci ani pe la universitate?

Eram o ratată. Trebuia să fi fost o ratată, dacă nici măcar un alt ratat, așa ca Holger, nu mă mai dorea prin preajma lui.

Rebecca socoti că aveam neapărată nevoie de o după-amiază liberă, așa că m-am furișat, profund deprimată, în apartamentul meu.

– O să vezi, Judith! strigă Kaspar în urma mea. Orice sac își află peticul!

M-am întins în pat. Dar ce altceva aș fi putut face? Lângă mine se afla una dintre cărțile englezoaicei ăleia bătrâne, ce câștiga bani cu găleata cu romanele ei, în care nu era sac să nu-și afle peticul. Te plictiseai alături de frumoasa eroină cu picioare lungi prin Cornwell, Scoția sau pe la Londra, printre amenajări interioare confortabile și grădini tihnite, până când, pe ultima pagină a cărții, frumoasa cădea în sfârșit în brațele unui *Mister Wonderful.*

Deoarece nivelul cărților nu era mai deloc diferit de cel al *Sărutărilor fierbinți în Louisiana*, fiind însă alcătuite cu pretenții de lecturi rafinate, din când în când ajungeam să cumpăr și eu câte una. La cea de lângă mine nu

avansasem cu cititul mai departe de pagina a doua, pagină pe care mama personajului principal, alături de autoare, își făcea griji pe seama copilului ei, care, deși de douăzeci de ani și, prin urmare, nemaifiind minoră, nu lua nicio măsură spre a încheia o căsătorie. Eroina era, cum altfel, frumoasă, deșteaptă și bogată, suferea de o permanentă lipsă de poftă de mâncare și abia dacă era în stare să facă față cererilor în căsătorie venite din partea unor avocați de succes arătoși sau oameni de afaceri înstăriți.

Și tocmai aici, pe pagina a doua, era de prevăzut că ar fi urmat să-și pună mintea la contribuție și să se hotărască să se mărite numai atunci când s-ar fi socotit coaptă pentru așa ceva. Iar asta însemna că, desigur, cu probabilitate redusă, numai cu puțin înainte de celebrarea celei de-a douăzeci și una zile de naștere ar fi urmat să-și dea ea acceptul unicului moșier autentic și să trăiască mai apoi fericită până la sfârșitul zilelor.

Piei drace! Chiar că-ți venea să verși!

N-a trebuit decât să văd cartea, că m-au și podidit lacrimile. Aveam cu șase ani mai mult decât vârsta la care aș fi putut fi aptă pentru rolul de eroină a unui roman. Și chiar dacă, asemenea eroinei, nu aveam de gând să cad în cursa primului contract avantajos de căsătorie, trebuia să recunosc că, până atunci, nu-și manifestaseră asemenea intenții față de mine nici avocați de succes și oameni de afaceri înstăriți, nici niște amărâți de studenți la educație fizică și sport, ca să nu mai spun că nici în viitorul apropiat nu se întrevedeau asemenea ocazii.

Eram un caz de-a dreptul disperat. Și cel mai bun lucru de făcut era să-mi pun capăt vieții. Că doar, în zilele noastre, chestia asta chiar nu era o problemă. Nu trebuia decât să umbli brambura printr-un parc, în puterea nopții, îmbrăcată cât mai ușor, iar dacă ai fi simțit vreun cuțit la beregată să

te fi apucat să-i răcnești agresorului mascat că i-ai fi recunoscut mutra oriunde și oricând.

Iar dacă nici așa nu ieșea, tot îmi mai rămânea pusul gâtului pe șina de tren, asemenea acelei Anna Karenina. Atât că, ea, pe-atunci, nu avusese vreun motiv serios s-o facă. Mai rămânea, bineînțeles, posibilitatea să fi băgat în mine în continuare înghețată și chipsuri și s-o țin așa, într-o alimentație deficitară. Numai că, în felul ăsta, ar fi durat ani de-a rândul.

M-am târât jos din pat, luând-o agale prin apartament, fără nicio destinație anume. Pe un raft al bibliotecii se usca un pachet început de plastilină de modelat, pentru grădiniță, din care, cândva, încropisem și eu un cap de marionetă. Ce mult era de-atunci!

Cufundată în gânduri, am luat o ciozvârtă din pachet și, cu puțină apă, am izbutit să-l prefac din nou într-o masă moale. După care, așezându-mă pe podea, m-am apucat de modelat. Un nas zdravăn, o bărbie împinsă înainte, cu o tăietură adâncă în centru, și niște urechi aproape clăpăuge. Am rămas de-a dreptul surprinsă, constatând că, în mâinile mele, lucrul acela începuse să aducă tot mai mult cu chipul lui Holger. Și, fără să preget, cu tot mai mult avânt, am modelat mai departe masa aceea de culoarea pielii omenești, până când am obținut o copie fidelă. Și unde mai pui că reușisem să-i imprim botului de plastilină trăsăturile exacte ale feței lui Holger atunci când, înainte de ora trei după-amiază, pe neașteptate, încăperea a fost scăldată în lumina strălucitoare a zilei. Capul era o realizare atât de reușită și într-atât de fidelă în detalii, încât era foarte greu de explicat de ce făceam lucrul acela.

Am deschis fereastra de la bucătărie, am apucat cu dreapta capul lui Holger și, opintindu-mă, l-am azvârlit cât colo. Acesta se izbi cu un zgomot plescăit de fațada

restaurată cu atâta grijă a clădirii de vizavi. O bucată de plastilină rămase prinsă pe sub pervazul ferestrei, în vreme ce restul se prelinse pe piatra de bordură de la baza clădirii.

Preț de o secundă, aerul din jurul meu începu să licărească și să tremure. Și mi se părea că aveam de-a face cu o vrajă, chiar dacă nu era descrisă în paginile cărții mele. Vrajă sau nu, în orice caz, din clipa aceea, dintr-o dată, am început să mă simt mult mai bine. Vălul de pâclă din jurul meu se ridicase.

Am tras adânc aer în piept, trezindu-mă deodată dornică de fapte mari prin apartament. Mi-am suflecat mânecile, am aruncat prima încărcătură de rufe în mașina de spălat, am umplut trei pungi de gunoi cu cutii de înghețată și pungi de chipsuri și am spălat douăzeci și patru de linguriță. Mai apoi am aspirat prin și pe sub pat, făcând sacul aspiratorului doldora de firimituri de chipsuri, am schimbat așternuturile și am pus de-o parte bestsellerul bătrânei englezoaice deștepte, spre a-l arunca în containerul pentru hârtie reciclată. În încheiere, m-am vârât sub duș, mi-am spălat părul și mi-am schimbat hainele de pe mine cu unele curate.

– Îmi aduci într-un fel aminte de sora mea și de cum era cândva, rosti Rebecca, de îndată ce i-am adus în magazin o pungă de chipsuri și un pachet de alune de pădure, lucruri cărora nu le mai găseam vreo trebuință în viitoarea mea viață.

– Nu mă mai asemuiți cu făptura aceea jalnică, i-am răspuns, grăbindu-mă apoi să ajung cu bicicleta la un magazin de bricolaj și decorațiuni.

Ajunsă acolo, mi-am dat toți banii pe kilograme de plastilină uscată pentru grădinițe și vopsele pentru pancarte, cu ajutorul cărora mă gândisem să meșteresc cele mai minunate marionete din emisfera nordică. Căci tocmai îmi

spusesem că, în nici un caz, nu merita să lași de izbeliște așa un talent ca al meu.

Pe când însă, ceva mai târziu, ronțăiam dintr-un morcov, gândindu-mă la următorul meu cap de marionetă, aveam să trăiesc o altă surpriză. Era limpede că boțul acela, din care scosesem căpățâna lui Holger, se afla sub puterea vrăjilor răsărite, într-o oarecare măsură, chiar fără contribuția mea. Drept dovadă, primele mele încercări de a modela o căpățână aproape perfectă fură sortite eșecului celui mai jalnic. Până pe la zece, se strânsese o serie de mogâldețe fără vreo formă precisă, cu toarte, amănunte care ar fi vrut să reprezinte urechile.

Cu toate acestea, nici nu m-am gândit să renunț. Și atunci sună telefonul. N-am tresărit câtuși de puțin. Prea târziu, Holger, tocmai m-am lămurit și eu ce nerozie era să jelesc după tine!

Numai că nu era Holger, ci Kai-Uwe. Kai-Uwe Friedmann. Băiatul de la care primisem primul meu sărut și al cărui nume, luni la rând, seară de seară, îl murmurasem fericită înainte de-a merge la culcare. Kai-Uwe Friedmann. Pe-atunci, tot datorită lui, până și școala de dans *Pickel și Strauß* îmi păruse o vreme un loc minunat. Kai-Uwe urmase studii de canto în Freiburg și pentru semestrul în curs revenise în Köln, unde urma să-și dea examenul concertistic la conservator. Am știut dintotdeauna că de băiatul ăsta urma să se aleagă ceva.

– Deci, când ne vedem și noi? mă întrebă Kai-Uwe, după ce ne asigurasem reciproc, cu multe amănunte, cât de bine ne mergea.

– Oricând ai chef, i-am răspuns.

Că doar eram liberă ca pasărea cerului, nu?

Nici n-am închis bine, că mi-a și reușit un cap de marionetă, de la sine. Și arăta asemenea lui Kai-Uwe din

vremurile de altădată ale școlii de dans *Pickel și Strauß*, aducând puțin a prinț de basm. Clopotul de la biserică bătea miezul nopții atunci când, odată terminat, am așezat capul la uscat, pe pervazul ferestrei.

Între joi și vineri

Ca în fiecare joi, m-am văzut silită să duc o luptă îndârjită împotriva propriei mele ticăloșii și lașități, înainte de a putea să-mi iau inima în dinți și să merg la repetiția corului universității. Aveam un chef nebun să chiulesc, numai că fusese inventat un nou sistem de control, iar eu strânsesem deja pe semestrul în curs două absențe.

Cântam *Paradisul și Peri*, a lui Schumann.

Vai și vai, căci menirea greși, Tiranul trăiește, iar nobilul muri!

Habar n-aveam despre ce era vorba. Și asta pentru că lipsisem de la repetiția în cursul căreia ni se explicase acțiunea. Iar textul însuși oferea prea puține lămuriri. Nici până în ziua de azi nu am habar ce-i ăla/aia un/o *peri*.

Dar nici băieții din secțiunea de tenori I, din spatele nostru, nu țineau deloc seama de libret.

Și, în vreme ce noi cântam cu ardoare, pentru a o suta oară, versuri cum ar fi *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* grupul de tenori I răcnea ceva de genul *Căci sfânt este Gangele, ce cu-a lui furie s-a vărsat peste sate!*

Dirijorul nu simțea nicio diferență.

Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!

– Tenorii, mai cu viață, indică dirijorul.

– *Căci și-așa de-aceste mărgele are parte, cel ce la țanc-o tulește pentru a lui libertate*, cântară tenorii, mai cu nădejde.

– Așa a fost foarte bine, ne lăudă dirijorul.

Tenorii se bucurară și ei. Începuse să mi se pară tare ciudat. Culmea era că băieții cântau bine, mai cu seamă atunci când nu-i apuca veselia nebunească pe seama glumelor pe care le scorneau.

Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate! cântam noi, în timp ce tenorii, tot mai cu nădejde, o țineau pe-a lor:

– *Căci pământ ai pe cange, Barca bine-ai legat și-acum întins stai pe spate!*

Nu m-am mai putut abține și, pufnind în râs, am molipsit-o și pe tipa de alături. Nu trecu mult și tot rândul chicotea în toată legea. Ceea ce avu darul să-i îmboldească și mai tare pe băieți.

Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate! am ajuns noi să chicotim cântând cu voci tremurate și cu dificultăți și mai mari în a-l lua pe la de sus.

Numai că pe astea le auzi dirijorul.

– Doamnele soprane de-acolo, din spate, fiți, vă rog, mai serioase, ne dojeni el.

Băieții de la secțiunea de tenori, râseră răutăcioși.

– *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* am mai încercat noi, cu ceva mai multă seriozitate.

– *Înfrânt, se-apucă și plânge, Pricina-i sacul vărsat de Helmut, vecinul umblâ-âând cu el în spate!* o trântiră tenorii, făcându-ne pe noi, fetele, să cedăm definitiv și să izbucnim în râsete fără opreliște.

Și cum să n-o fi făcut când, pe numele său mic, pe dirijor îl chema tocmai Helmut.

– Dacă se mai întâmplă o singură dată să-i mai deranjați pe ceilalți din grup, o să mă văd silit să anulez repetiția, ne amenință dirijorul, strângând nervos din buze și aruncând priviri întunecate în direcția noastră.

Eu, una, chiar că n-aș fi avut nimic împotriva unei întreruperi chiar în clipa aceea. Celelalte soprane se potoliră însă ascultătoare din râsete, concentrându-se pe mai departe, conștiincioase, asupra sângelui celui sfânt. Am încercat și eu să le imit și să mă gândesc la ceva cu adevărat trist. Ceea ce nu mi-a fost prea greu.

La urma urmelor, repetițiile la cor nu erau decât cea mai mică dintre rele. Așa se făcea că, dacă intenționai să faci studii de germanistică, se putea întâmpla – ca în cazul meu – să afli abia în ziua înscrierii la cursuri că nu puteai studia specialitatea asta decât în combinație cu altele două. Și, fiindcă nu prea aveai mult timp la dispoziție ca să faci o alegere înțeleaptă asupra specialităților secundare, se putea ajunge ca, neavând încotro, să te hotărăști pentru educație muzicală și filosofie și, pentru tot restul vieții, să nu mai poți gusta fericirea. Asta în afara, bineînțeles, a acelora care aleseseră asemenea specialități din plăcere și pe baza talentului sau a cunoștințelor avute în această privință și în niciun caz din pricina cine știe cărei motivații. N-am să dau uitării niciodată spaimele trăite în cursul celor două semestre de la început la materia *armonie*.

Profesorul obișnuia să arate cu degetul către mulțime și să zbiere:

– Dumneavoastră de colo, în puloverul acela roșu, spune-ți-mi cea de-a treia inversiune a intervalelor lui do-diez minor!

Luni în șir, umblasem prin universitate numai cu capul înfundat între umeri și îmbrăcată decent, în veșminte care mai de care mai cenușii.

Participarea la corul universității era în orice caz obligatorie, dar, cum spuneam, asta era chiar cea mai mică dintre rele, putând fi, după cum se întâmpla azi, o activitate chiar amuzantă.

Înainte și iute afară din codri ieșiți, Pruncul cel drăgălaș și iubit să-l zăriți! am mai fost siliți să cântăm la sfârșitul repetiției, din care tenorii, cu umorul lor de nestăvilit, scoaseră un *Înainte și iute niște-absint să cinstiți, Blestemăție de-așa udătură pe loc să goliți!*

După repetiția la cor – ca de obicei – aveam nevoie de un sfert de oră pentru a-mi desface toate încuietorile cu care îmi asigurasem bicicleta împotriva hoților. Începea deja să se aștearnă asfințitul și am început să fredonez, într-o doară, *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* Căci așa îmi făcusem eu socoteala să mă păzesc de cine știe ce atacuri pe drumul către verișoara mea, unde urma să fiu baby-sitter.

Oricine știe că sfatul poliției este ca, în cazul întâlnirii cu un violator, fie acesta de câmp, de pădure, de pajiște sau de stație de tramvai, să te comporți pasiv, să nu care cumva să te-apuci să te aperi, tocmai pentru a nu se ajunge ca atacatorul să se preschimbe subit într-un sugrumător sau spintecător sângeros.

Chiar și așa, mă bântuia amintirea reportajelor din ziare despre victime care făptuiseră acte de violență extremă aplicate violatorului, fie mușcându-i limba și luând-o la fugă cu bucata smulsă, fie castrându-l cu o foarfecă de croitorie, fie crăpându-i capul cu lovituri de conservă apucată din plasa de cumpărături, ceea ce avu darul să mă facă să mă simt de parcă m-ar fi trecut toți fiorii.

Și, deoarece avusesem personal probleme cu asemenea contacte manuale respingătoare, iar o cutie de conservă nu era tocmai lucrul pe care să-l ai întotdeauna la tine,

traversarea parcului după apusul soarelui mă găsea regulat cu un cuțitoi cu buton, cu lama de cincisprezece centimetri, ținut de-a curmezișul între dinți, și cu un spray de apărare împotriva oamenilor și câinilor în mâna stângă. Astfel echipată și, în plus, prinzând o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră, mă încumetam să traversez orice spațiu verde, fără nici un pic de teamă.

Așa că și în ziua aceea am tăiat nestingherită terenul cel plin de pericole, nu în ultimul rând și pentru că, printre dinții încleștați – nu uitați că trebuia să țin cumva cuțitoiul – murmuram acel îndemn: *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* În orice caz, până când, teafără și nevătămată, am ajuns eu la preafericita mea verișoară Zarah, cea a cărei familie ocupa o minunăție de vilă de pe malul Rinului, n-a îndrăznit să sară la mine din tufișuri niciun violator de câmp, de pădure, de pajiște sau de stație de tramvai.

Verișoara asta a mea era o persoană pe care o puteai pizmui cu vârf și-ndesat: deșteaptă, frumoasă și plină de succes. Și, la toate astea, se mai adăuga și faptul că se măritase cu un bărbat al cărui singur cusur era că-l chema Gottlieb Landström. Ceea ce nu se putea spune despre cei trei copii ai lor, care căpătaseră nume cu mult mai potrivite cu năsucurile lor cârne și cu numele de familie cu sonoritate scandinavă. Chiar că erau o dulceață de copii!

Lars și Nils mă întâmpinară sărindu-mi de gât, în timp ce Lennart îmi îmbrățișă bucuros picioarele.

– Toată ziulica au ținut-o într-o veselie la auzul veștii că vii să stai cu ei, îmi spuse Zarah, cu șiretenie în glas. Cu tine se împacă mai bine decât cu soră-mea.

Ce mai, eram de-a dreptul măgulită! Iar copiii chiar erau dulci. Zarah se puse să mă instruiască asupra proviziile aflate prin toate dulapurile, propunându-mi să le gătesc

celor mici o masă de seară sănătoasă, constând dintr-o salată, cartofi fierți și morcovi înăbușiți. Puteam să las vasele nespălate, fiindcă a doua zi dimineață urma să treacă pe-acolo femeia tocmită cu ziua și să se ocupe de ele.

Înainte ca Zarah și Gottlieb, costumați în rochie de seară, respectiv smoking, s-o ia din loc, amândoi îmi mulțumiră încă o dată pentru babysitting – făcând-o într-atât de călduros, încât m-am simțit chiar jenată – făgăduindu-mi totodată să fie înapoi înainte de micul dejun.

Bineînțeles că n-am dat niciun pic de atenție sfaturilor lor cu privire la masa de seară sănătoasă și gustoasă a copiilor, lăsându-i pe aceștia să aleagă ce ar fi urmat să pregătim. Micuții se arătară încântați, dar și eu pe lângă ei, fiindcă părerile lor se potriviră exact cu poftele mele.

Așa am ajuns, cu ajutorul friteuzei, să facem cartofi prăjiți nesănătoși și, folosindu-ne de mixer, să ne pregătim niște shake de înghețată de ciocolată, prilej cu care am și stropit toată bucătăria. Cu conștiința încărcată, am și început să mă gândesc la sărmana femeie cu ziua, numai că băieții mă copleșiră cu complimente pentru așa o realizare:

– Cu tine e mult mai frumos decât cu Simone, spuseră ei.

Simone era verișoara mea bună, cea care era logodită cu Ralf cel pios de la *Serviciile funerare „Kühl și Fiii"*.

– N-are niciun pic de omor, spuse Lennart.

– Vrei să spui amar, îl corectă Nils, printre chicoteli.

– Niciun pic de omor.

– Amar!

– Omor!

– Hai c-aveți amândoi ceva dreptate. Se zice umor, bolovanilor, spuse Lars, înainte să apuc și eu să pricep despre ce era vorba în definitiv.

Lennart strâmbă din nas la cartofii prăjiți, așa că primi pâine.

– Vreau să mi-o ung cu muștar de ciocolată, ordonă el.

– Vrea să spună *Nutella*, mă lămuri Nils. Mandarinelor le spune *portocale zgâriate*, iar marțipanul e pentru el *plastilină de mâncat*. Ciudat, nu?

Chiar că erau o dulceață!

De cum ne-am săturat, iar bucătăria arăta asemenea epicentrului unui cutremur de pământ de șapte grade pe scara Richter, m-am așezat cu ei în colțul cu căminul și le-am citit din *1001 de nopți* despre călătoriile lui Sindbad marinarul. După cea de-a doua călătorie, le-am spus însă că, pentru copii, ar fi fost vremea să meargă la culcare.

Și au început să tragă de timp cu rugăminți lingușitoare:

– Te rugăm, citește-ne mai departe. Nimeni nu se pricepe așa de bine ca tine.

– Și tocmai acum totul devenise și mai palpitant. Te rugăm, te rugăm!

– Mai mult Bindsad, mai mult Bindsad!

După cea de-a patra călătorie a lui Sindbad, mă lăsă însă glasul.

– Ei acum chiar că-i gata, le-am șoptit celor trei.

Fără să mă mai contrazică, băieții urcară scara. Împărțeau o cameră la mansardă, sub acoperiș, în interiorul căruia trona un soi de peisaj ce încorpora și patul, înalt de doi metri, cu leagăne, catarge, vele și parâme de corabie și coarde de cățărat, cam ca într-o cușcă de maimuțe. Camera de oaspeți mă aștepta alături.

– Sunteți în stare să vă dezbrăcați singuri, nu? Și să vă spălați pe dinți! i-am luat eu la rost, plină de tact.

Bineînțeles că puteau și singuri așa ceva. Ce mai, o dulceață de copii!

După o jumătate de oră însă, atunci când m-am strecurat în vârfurile picioarelor în camera lor, cu gând să-i învelesc mai bine, am dat peste Nils și Lennart jucându-se de-a *agățatul-fără-să-atingi-podeaua*, în timp ce Lars zăcea ghemuit într-un colț, apăsând ca un apucat butoanele unui soi de carcasă, care scotea sunete chițăite și enervante. Cum să-mi fi închipuit eu că ar fi fost singurul din clasă, din școală poate, dacă nu chiar din lume, care să nu aibă și el un *Gameboy?* Ce-ar fi fost dacă le-aș fi adus vorba despre așa ceva acestor părinți nedrepți, fără pic de înțelegere și deloc moderni?

Sărmanul copil! Câtă dreptate îi mai dădeam! Ce se petrecea acum cu el, cu acel *Gameboy*, mi se întâmplase mie cu păpușile *Barbie*. Maică-mea se împotrivise teribil la intrarea vreunei asemenea păpuși în casă, izbutind chiar să facă în așa fel încât nici să nu-mi fie dăruită vreuna. Și cam același lucru se petrecea și cu cărțile de aventuri din seria *Hanni-și-Nanni*, cu *Ștrumfii* sau cu poneii scoțieni.

Amintirile în legătură cu copilăria mea cea alienată izbutiră să mă înmoaie și să mă facă mai îngăduitoare. Din partea mea, puteau să se mai joace liniștiți preț de vreo jumătate de oră, am întors-o eu. Așa că am împrumutat de la Lars volumul *Culegerea de catastrofe ale lui Bert*, întinzându-mă cu ea alături în patul din camera de oaspeți.

Fiindcă însă jumătățile alea de oră începură să se scurgă una după alta, fără ca larma din camera copiilor să mai contenească, atitudinea mea cea blândă suferi o schimbare.

Afară se așternuse demult noaptea de vară și tânjeam și eu după somn și liniște, în timp ce neobosiții prichindei de alături, treji încă, se agitau ca turbați prin cameră.

Strengari răsfățați ai societății de consum!

Cu totul altfel stătuseră lucrurile înainte. Și, între timp, ajunsesem să-i fiu recunoscătoare maică-mii că avusese grijă

să mă țină departe de păpușelele acelea de plastic, creații de prost-gust, păstrând tăcerea asupra existenței unor stupide și respingătoare povești cu eroine de internat. Și ce, mi-a stricat dacă n-am avut niciodată pe masă cartofi prăjiți și Nutella?

La urma urmelor, o alimentație adecvată, jocuri stimulând fantezia și un somn regulat reprezentau baza unei creșteri sănătoase a oricărui copilaș. Somnul regulat fusese și pe vremea mea cu deosebire important. Oricine știe că orele nedormite stăteau la originea formării premature de riduri.

Și am avut revelația că dezvoltarea sănătoasă a celor trei copilași scandalagii de-alături stătea în nemijlocită legătură cu numărul ridurilor care, exact în acea noapte, aveau să-și facă loc în jurul ochilor mei. De aceea, pe la ora unsprezece am schimbat regimul *laisser-faire* cu unul autoritar. Iar asta a însemnat că, pe un ton tăios, le-am ordonat să-și schimbe hainele cu pijamalele, să stingă toate aparatele electrice și, într-un minut, spălați pe dinți, să se afle tustrei în pat. Alternativa era ca eu să mă fi prefăcut într-unul dintre uriașii înspăimântători, de preferință unul în stare să sfărâme oase sau să înfulece copii.

După ce, în urma unei perioade de grație, m-am arătat din nou prin camera copiilor, pentru a băga frica și spaima în ei, am dat peste Lennart, agățat la vreo trei metri înălțime de o coardă de cățărat, și peste Nils străduindu-se din răsputeri să-l facă să pice de-acolo. Lars ședea în continuare aplecat peste *Gameboy*, în colțul știut. Nici măcar n-a catadicsit să-și ridice privirea din ecran. La vederea mea, chițcăielile de plăcere scoase până atunci de Lennart cedară locul, în scurtă vreme, unor gemete pline de jale, în vreme ce Nils continua să zgâlțâie nestingherit de coardă. Numai din ce-mi mi-era dat să văd și sigur aveam să mă aleg cu ceva cearcăne. Erau niște copii de groază!

– De-ajuns de-acum, am rostit eu, arătându-mi colții și scuturându-l pe Lennart de sus, de pe tavan, confiscând *Gameboy*-ul și apucându-mă să dau jos hainele de pe toți trei.

De cum îi veni rândul lui Lars, își aduse deodată aminte că nu-și făcuse tema pentru acasă.

– Și mie mi s-a întâmplat pe vremuri să nu-mi fac temele pentru acasă, l-am liniștit eu, dezbrăcându-l de pulover.

– Pe vremuri, sigur nu erau și profesori care să vă articuleze, îmi răspunse Lars.

– Dar ce, vă mai atinge profesorul?

– Cu un băț special, pretinse Lars.

Nu credeam un cuvințel din ce-mi tot spunea, dar i-am mai dat o jumătate de oră, ca să-mi povestească legenda Turnul Șoarecilor de pe Rin, de lângă Bingen. Ceea ce-l făcu ca așa, fără pantaloni, să se așeze la masa de lucru și, în mare viteză, să se apuce de scris.

În vremea asta, am reușit să-i bag pe ceilalți doi în pat și le-am citit cea de-a cincea și cea de-a șasea călătorie a lui Sindbad marinarul. La sfârșit, le-am urat un somn adânc și sănătos.

– Dar mie mi s-a făcut foame, se văicări Nils.

– Ghinion, i-am răspuns eu, cu o privire întunecată.

– Mai vreau Bindsad! Mai vreau Bindsad! se puse pe urlat Lennart din pătuțul său.

L-am înșfăcat pe Lars de la masa de lucru, târându-l în pat. Își terminase temele și adormise cu capul pe caiet.

– Poți să-mi pui și mie virgulele? îngăimă el către mine, amețit de somn.

Am luat caietul cu mine și am stins lumina.

Trecuse binișor de miezul nopții când copiii încetară în sfârșit să mai urle că le era foame. Complet epuizată,

m-am lăsat să alunec pe canapea și m-am apucat să citesc povestea Turnului Șoarecilor de lângă Bingen:

Au fost odat niște vremuri rele de tot când lucrurile erau scumpe rău adică și haleala. Lumea crăpa de foame dar nu-și putea cumpara de niciunele. Și trăia pe-atunci un episcop putred de bogat adică un tip mare și tare în biserică. Era un ticălos fără pereche. Din cauza răutății lui peste tot erau numai cerșetori și se văita lumea de foame. Iar tipul nici că se sinchisea de-așa ceva. Se fâțâia cu Ferrariul lui printre cerșetori urlând la ei „Faceți loc măi cerșetori cu creierele amputate" călcându-i pe unii dintre ei. Odată însă cerșetorii se săturară. Așa că puseră mâna pe armele lor cele ascuțite și jefuiră magazinul de pâine al șmecherului de la biserică. Ceea ce-l făcu pe episcop să se supere al naibii de rău și să-i treacă prin minte o idee cu-adevărat afurisită prin care urma să ia viața nenorociților care se văitau de foame. Așa că îi chemă pe toți cerșetorii ăia și-i duse într-o namilă de hambar. Acolo urmau cu toții să capete ceva de haleală. Episcopul acela de tot rahatul o zbughi însă din hambar și ferecă ușa pe dinafară. Și răsturnă el niște benzină mai aruncă și-un cocktail Monotoff deasupra și mugi către ei: „Pace cenușii voastre!" Hambarul arse cerșetorii zbierară până nu mai putură iar episcopul le spuse prietenilor săi de omor: „Ia auzi cum mai chițcăie, șoarecii!" Dar mai bine n-ar fi spus așa ceva. Fiindcă-ntr-o clipă se arătară niște șoareci de-adevăratelea numai Dumnezeu știe de unde și tăbărâră asupra lui tataie ăsta de biserică. Ăsta își căută scăpare într-un turn de pe Rin dar dobitoacele alea de șoareci îi dădură gata și pe ăia de la poliția fluvială și trecură Rinul în bărci cu motor. Și-acolo terminară și cu episcopul. De aceea se numește azi turnul acela Turnul Șoarecilor. Heppi End.

Povestea fusese relatată foarte vioi, mi-am zis eu. Numai propoziția aceea, cu *magazinul de pâine al șmecherului* mi-a dat puțin de gândit. Am hotărât însă ca a doua zi, de dimineață, să-l mai întreb pe Lars cine era *șmecherul* și, până una alta, am pus la locurile potrivite virgulele uitate. Tare aș mai fi vrut să corectez *cocktailul Monotoff*, dar, din păcate, nici eu nu știam cum se scria ca lumea.

Molotov, Mollotof, Molotoff sau Mollotow, am încercat eu în timp ce mă spălam pe dinți, fredonând în plus ceva de genul: *Așa un Molli ți-aduce numai necazuri!*

Atunci când am executat ultimul control, toți trei copiii zăceau dormind în paturile lor, cu chipurile lor de îngerași chircite în perne.

Ce mai, o dulceață de copii! Numai că doar așa, în somn.

Atunci când Zarah și Gottlieb se întoarseră acasă, mă treziră ca să mă anunțe de sosirea lor.

– Grozav, am rostit eu, cu ochii închiși.

– Și, au fost cuminți strengarii?

– Grozav.

– Zău c-a meritat să rămânem până ceva mai târziu, măcar ca să observăm pe fața gazdei ce mult se bucura de cum mai pleca careva.

– Grozav.

– E ora trei. Te lăsăm să mai dormi.

– Grozav. Grozav.

O bușitură înfundată mă trezi peste ceva timp, făcându-mă să mă îndrept către camera de-alături. Acolo, în camera copiilor, Lennart zăcea întins pe jos, în fața patului. Nu arăta deloc ca și când și-ar fi rupt ceva, dar nici nu se trezise încă. L-am apucat de umăr și l-am zgâlțâit:

– Vreau pipi, vreau pipi, murmură el.

Așa că am tras de el până în baie, l-am așezat pe closet și mai apoi l-am târât înapoi în pat. Și tot timpul cât a durat procedura asta nici măcar nu a deschis un ochi.

M-am strecurat din nou în camera de oaspeți și, uitându-mă la ceasul de mână, am constatat că se făcuse patru și un sfert. Ceea ce însemna că mai aveam încă trei ore dulci de somn. Cel puțin așa mi-am făcut eu socoteala. Numai că ușa se deschise și pe ea intră Nils. Avea la el un balon umflat și un briceag.

O vreme, am putut să ocolesc tot ceea ce putea fi mai rău, să povestesc cea de-a șaptea călătorie a lui Sindbad și să mai inventez și o a opta și o a noua. Cu puțin înainte de ora cinci însă balonul se sparse. Din păcate. În dormitorul părinților nu se simți nicio mișcare. Zgomotul avu în schimb darul să-i trezească pe Lennart și pe Lars și să-i facă să ni se alăture în goana mare. Și se apucară să se joace, cu mine în rolul păsării celei rele, Roc, de pe un vârf de munte, în vreme ce ei erau doi de Sindbad și un Bindsad, toți marinari, care încercau să se cațăre până la cuibul meu. Curajos nevoie mare, un Sindbad ciurui cu briceagul personal cuibul hainei păsări Roc, ceea ce făcu ca mii de fulgi de gâscă să se împrăștie prin cameră.

Ne-a apucat pe toți tusea, dar atât de tare, încât într-un minut ne-am și trezit cu Zarah în pragul ușii. Cu glas molcom, le porunci celor trei călători pe mări să fie buni și să mă lase să dorm mai departe și să treacă în paturile lor, unde ar fi urmat să aștepte semnalul deșteptării. Liniștea care se așternuse în urma intervenției suverane a glasului matern mi-a părut ireală, dar timpul de care avură nevoie copiii pentru a șterpeli din cămară două ciocolate întregi și a le mânca, mi-a fost de ajuns ca să adorm din nou.

După un dulce sfert de oră de somn, am fost din nou trezită, cum altfel, căci nu se știe cine îmi vărsase o sticlă

de apă minerală în ureche. Am scos un țipăt înfiorător și, în doar câteva secunde, am fost în picioare, lângă pat, nu cu una ci cu amândouă urechile șiroind de apă.

Scena avu darul să-i bucure într-atât pe copii, încât Gottlieb își făcu apariția din dormitor pentru a rosti, cu ochi inexpresivi și gură aproape încleștată, cuvintele:

– E încă noapte, lăsați-o pe Judith să doarmă mai departe.

Era limpede că nu vedea nicio diferență între mine și balta cea rece, care bolborosea încă în pat, căci, fără vreun alt comentariu, făcu calea întoarsă, târându-și picioarele și petrecându-și apoi următoarele trei sferturi de oră sub duș.

După ce, sărind într-un picior preț de zece minute, spre marea satisfacție a celor trei mici monștri, am încercat în zadar să-mi scutur apa din urechi, i-am pus pe copii să se îmbrace – care pentru școală, care pentru grădiniță – și m-am apucat să înlătur cu aspiratorul fulgii împrăștiați prin camera de oaspeți.

După ce am făcut toate paturile, am pus totul în ghiozdane și am așezat masa pentru micul dejun, se auzi oprindu-se și dușul din susurat, iar Zarah își făcu apariția din dormitor:

– Prințișorii mei, veniți să-mi dați sărutul de bună dimineața!

Lăsând totul în plata Domnului, prințișorii sprintară către patul ei.

– Și pe urmă i-am turnat apa minerală în ureche, am mai auzit eu un glăscior, povestind cu pasiune.

Din păcate nu am izbutit să pricep și răspunsul neîncrezător dat de demn de invidiata mea verișoară. Aveam prea multă apă în urechi, dar, în primul și în primul rând, eram sătulă de copii până în gât.

Sâmbătă

Vineri seara, înainte de-a putea ieși din casă, pentru a mă deda și eu, în sfârșit, unor distracții pe deplin meritate, mă mai sună o dată Mo, pentru a-mi aminti că anunțul pentru vânzarea mașinii lui urma să apară în ziarul de sâmbătă.

El urma să se înființeze personal lângă telefonul meu începând de pe la opt și jumătate. În caz că cineva ar fi sunat ceva mai devreme, trebuia să-i fi spus eu aceluia că, odată cu mașina, ar mai fi căpătat și niște anvelope de iarnă, cu jante cu tot, instalația stereo, veche doar de trei ani, niște boxe cu trei căi, de mare fidelitate, și câte și mai câte.

În tot timpul ăsta, încordată toată, mă chinuiam să scot din făptura mea tot ce se putea mai bun și să-mi trag un machiaj vecin cu perfecțiunea.

– O să ții minte totul? Judith? De ce nu spui nimic? întrebă Mo, după un monolog care-i luase un sfert de oră.

L-am întrebat ce ar fi trebuit să aleg drept nuanță pentru rujul de buze, un roșu-mușcată sau un roz-palisandru.

– Trebuie să știi ce vorbești, în caz că se-apucă vreunul să sune înainte de opt jumate, îmi răspunse el, enervat.

Și i-am răspuns că, dacă îi venea cuiva ideea să sune înainte de opt și jumătate, nici vorbă să-i răspund, căci nu-mi doream altceva, dar chiar nimic altceva, decât să profit de ocazie și să-i trag un somn pe cinste.

Asta îmi pusesem în gând. Numai că mașina lui Mo se dovedi mai râvnită decât ne-am fi putut închipui.

Telefonul sună încă de la patru dimineață, speriindu-mă și scoțându-mă din cea mai profundă fază a somnului.

– Ce s-a întâmplat? am bâiguit eu în receptor.

Un glas bărbătesc, vioi, spuse:

– Vă telefonez în legătură cu anunțul din ziar. S-a dat mașina cumva?

– Ce? am întrebat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

– Mașina, pentru care ați dat anunțul în ziar, insistă glasul bărbătesc cel vioi.

– Ce? am repetat eu, fără să-mi treacă prin cap alte vorbe.

– Dacă nu, am vrea să trecem pe-acolo chiar acum. Ca s-o vedem.

N-am mai scos o vorbă.

– Dacă ne spuneți unde stați, suntem acolo într-o jumătate de oră, adăugă glasul cel vioi și bărbătesc.

După ce am închis și m-am uitat la ceas, m-am trezit de-a binelea. Și, cu capsa pusă, i-am și dat telefon lui Mo. După cel de-al doilea semnal intră în funcțiune robotul lui Steffen. Ceea ce făcu ca o salvă de mitralieră să mi se reverse în ureche, un strigăt de durere să mă asurzească și, într-un geamăt stins, să fiu sfătuită:

– Vă rugăm să lăsați un mesaj!

Așa că am zbierat și eu cel mai puternic și mai turbat mesaj din câte vor fi fost imprimate pe bandă și auzite în toată lumea. În mod corespunzător, un sfert de oră mai târziu, Mo aștepta în fața ușii mele.

– Zău dacă nu sună al naibii de bine, spuse el, mulțumit și frecându-și palmele.

Cu toate că spumegam încă de furie, nu m-am grăbit să ajung din nou în pat. Oamenii pe care îi apucă cheful să-și cumpere o mașină la ora patru dimineața îmi par deosebit de suspecți, mai ales dacă poartă și ochelari de soare pe întuneric.

În ciuda unor asemenea așteptări, Mo se întoarse de la proba de parcurs întreg și chiar în toane foarte bune. Am continuat să-mi exprim părerea fermă că, în viitorul apropiat, mașina lui urma să fie folosită pentru cine știe ce fărădelegi, numai că, în această privință, Mo ținu să-mi risipească temerile și avertismentele. În trei minute, târgul

era și încheiat, iar *gangsterii* o și luară din loc, în scrâșnete de cauciucuri.

– O să mai auzim noi vorbindu-se despre mașina asta, m-am ținut eu de prezicerile mele negre, în timp ce Mo își numără bancnotele de sute de mărci, zâmbind mulțumit.

– Poți să mergi din nou la culcare, îmi mai spuse el, întinzându-mi o hârtie de o sută, drept compensație pentru suferința îndurată.

– Cu ăștia vrei să-mi închizi gura, nu? i-am întors-o eu, oarecum mulțumită, dar și întinzându-mă din nou în pat.

Pe la opt sună și următorul mușteriu.

– Mii de scuze, vă rog, că vă deranjez așa de dimineață, începu acesta, sfios. Știți, telefonez în legătură cu anunțul.

I-am răspuns că-i accept scuzele, după care am smuls firul telefonului din doza din perete. Deci mai există și oameni politicoși! Sărmanul, de unde să știe el că fusesem trezită pentru a doua oară din somnul cel adânc.

Numai foamea mă trezi cu adevărat, după-amiază. Somnoroasă, am luat-o din loc, către întâlnirea cu Kai-Uwe Friedmann, pe care o fixasem în grădina publică. Nu știa încă, dar el era alesul meu, cel ce ar fi urmat să mă consoleze și să alunge gândul despărțirii de Holger.

Kai-Uwe mă aștepta deja. În ciuda vremii calde, purta un pardesiu de poplin, dintre cele purtate cu atâta plăcere de exhibiționiști, cu cordon în talie. Pe lângă așa ceva, mai vorbea și în gura mare, făcându-i pe toți să întoarcă capetele după noi.

– Dumnezeule, Judith, ce mult te-ai schimbat, aproape că-mi zbieră el, după ce, formalizându-se în privința salutului, îmi scuturase mâna.

În schimb, el nu se schimbase câtuși de puțin. Și arăta la fel ca în urmă cu nouă ani. Cu toate astea, i-am zâmbit. Iar Kai-Uwe îmi întoarse zâmbetul.

– Ce mai, ai ajuns o adevărată domnișoară, mai spuse el, luându-mă de braț și conducându-mi pașii către berărie.

– De-abia aștept să aud cum ți-a mai mers între timp.

Nu numai ceea ce spunea părea într-un fel ciudat, ci și felul în care își rostea vorbele, cu fiecare silabă clară și limpede accentuată, rostogolindu-și *r*-urile, totul însoțit de mișcări dramatice ale brațelor. Se vedea treaba că orele de canto nu rămăseseră fără urme asupra lui. Nu mai eram atât de sigură dacă el era cel potrivit pentru a mă consola în urma despărțirii de Holger.

La un pahar de *Berliner Weiße* pentru mine și o bere fără alcool pentru el, Kai-Uwe mă puse cu de-amănuntul la curent cu durerile și bucuriile din viața unui prim-tenor în devenire, iar în ceea ce mă privește, am reușit să-i vopsesc bilanțul personal dezastruos al anilor trecuți în culorile extraordinare ale unui capitol de viață. Iar Kai-Uwe se arătă vizibil impresionat.

– Am știut dintotdeauna că din tine o să iasă ceva cu totul și cu totul special, spuse el și-i făcu semn chelneriței. Drrrăguță ai fost de când te știu.

Nu știu cum făcea de rostogolea *r*-urile cuvintelor ăstora și le mai și rostea atât de tare, încât până și ultimul colț al terasei răsuna în urma lor. I-am zâmbit fericită. Iar Kai-Uwe îmi răspunse tot cu un zâmbet. Ce mai, am ținut-o tot într-un zâmbet.

– Și ce zi cu-adevărrrat extrrraorrrdinarrră, spuse Kai-Uwe într-un sfârșit. Parrrcă tocmai potrrrivită pentrrru a te plimba la brrrat cu o femeie frrrumoasă, pe sub teii înflorrriți.

Cei de la mesele alăturate începură să zâmbească și ei. Nu că aș fi identificat printre aceștia vreo cunoștință, dar am ținut să-l informez totuși pe Kai-Uwe asupra faptului că și mie mi-ar fi surâs plimbarea aceea, pe sub teii înfloriți,

mai ales pentru a scăpa de privirile amuzate ale celor din jurul nostru.

Înainte de a mă putea ridica de la masă, se înființă lângă mine și-mi trase politicos scaunul de sub fund. Să fi avut o jachetă la mine, precis s-ar fi oferit să m-ajute s-o îmbrac. Una peste alta, mi s-a părut drăguț să ieși în lume însoțită de cineva înzestrat cu ceea ce numea bunica *bune maniere*, așa că i-am zâmbit.

Și-a înnodat pe-ndelete cordonul din talie al pardesiului său de exhibiționist și m-a luat la braț. Aninați unul de celălalt, de parcă am fi fost doi suferinzi într-un sanatoriu de recuperare, am apucat-o zâmbind pe aleile grădinii publice.

– Prrrimăvarrra, ah prrrimăvarrra! rosti Kai-Uwe, suspinat.

Și-am suspinat și eu.

Un tip cu părul lung, în niște jerpelituri de veșminte și c-o sticlă de bere în mână, ne gratulă c-o flegmă la picioare.

– Mutre de rahat rânjite! ne aruncă el în față.

Într-o clipă, mi-a pierit toată bună dispoziția. Și chiar dacă Kai-Uwe mă asigură că nu la noi se referise individul, ci la oameni așa, în general, m-am decis pe loc să-i strâng mâna însoțitorului meu. Și mi-am zis că mai bine era așa, mână în mână, decât aninați unul de celălalt, ca tataie și mamaie. Și-așa ne-am și văzut mai departe de turele date prin parc.

– Și te gândești să-ți întemeiezi cândva o familie? mă întrebă Kai-Uwe, prin surprindere.

– Îhî, am răspus eu așa, în doi peri.

– Când văd armonia din casa părinților mei, nu pot decât să-mi doresc o familie aidoma, îmi mărturisi Kai-Uwe, cu tot ceea ce ține de așa ceva: o soție frumoasă, o casă plină de verdeață, copii și animale de casă.

– Pisici, m-am pomenit eu rostind.

Imaginea unei case de la țară mă mișcase mai mult decât gândul că așa ceva ar fi fost și realizabil.

– O pisică nu s-ar împăca decât anevoie cu pasărea noastră, se împotrivi Kai-Uwe. Mama are un canar și cred că ți-ar plăcea de el. Închipuie-ți că știe chiar să fluiere *Mica serenadă*.

– Dar eu prefer pisicile, i-am răspuns, îndărătnică.

Și, în afară de asta, ce-avea de-a face pisica noastră cu canarul mamei lui Kai-Uwe?

– Despre asta mai putem discuta cu altă ocazie, zâmbi împăciuitor Kai-Uwe.

Mare dreptate avea! Ceea mă făcu să-i întorc zâmbetul. Ne-am așezat apoi pe pajiștea din preajmă, iar Kai-Uwe îmi privi gânditor mâna.

– Ce mâini ai, pline de noblețe! găsi el de cuviință să observe.

Nimeni nu-mi mai spusese așa ceva.

– Uitatul la mâini înseamnă început de ceartă, i-am spus eu, stingherită.

– Și ai niște minunății de nări micuțe, continuă Kai-Uwe. Uite, cu una ca tine n-aș pregeta nicio clipă să mă însor.

Așa ceva zău că era o plăcere să auzi, chiar și la condițional-optativ.

– Și am avea parte de copii frumoși, continuă să viseze pe mai departe Kai-Uwe. O fetiță și un băiat, cu buclele tale blonde și ochii mei căprui, aidoma celor de la noi, din familie. Pe fetiță am numi-o Corinna, ca pe sora mea, iar pe băiat Kai-Uwe junior.

Și amândoi ar fi moștenit minunățiile mele de nări micuțe. Ce frumos! Și eu care găseam numele Kai-Uwe groaznic de penibil pentru un copil. Cu toate astea, am avut cumva sentimentul că o asemenea observație nu i-ar

îi picat deloc bine lui Kai-Uwe. Ceea ce mă făcu să-mi țin gura.

– Ne-am construi o casă undeva la țară, un soi de bungalow, așa cum au și părinții mei, își văzu mai departe Kai-Uwe de visul său. Și am avea și-o păsărică. Ei, ce zici, ți-ar plăcea?

Păi, cum să nu! Dar dacă ar mai fi ținut-o tot așa, zău dacă, chiar fără vreo contribuție de-a mea, nu și-ar fi frânt singur inima! A fost suficient să-i zâmbesc și să-mi plimb mâinile pline de noblețe printre frumusețile de bucle blonde din cap. Restul a venit de la sine. Dar, din pricina asta, nu intenționam să-mi fac procese de conștiință.

Cum totuși se lăsă seara, Kai-Uwe trebui să se potolească.

– Azi, acasă, la părinții mei, se servește tocană țărrrănească, povesti el. Sâmbăta seara se adună acolo toată familia. Trebuie să vii și tu neapărat, să-i cunoști.

– Da, da, am bâiguit eu, speriată. Data viitoare, poate.

– Da, bineînțeles, data viitoare, repetă Kai-Uwe, sărutându-mi mâna la despărțire.

Din fericire, nu-i văzu nimeni gestul.

Cu toate că întâlnirea noastră nu decursese chiar așa de simplu precum îmi închipuisem, complimentele primite din partea lui Kai-Uwe își făcură efectul cu vârf și îndesat. Amețită bine de părerile lui în privința înfățișării mele drăgălașe și cu o nouă imagine despre mine însămi, am pornit-o către petrecerea dată de Katja cu prilejul zilei ei de naștere.

Eram pregătită să dau ochii până și cu Holger, cu atât mai mult acum, când aflasem că există și bărbați care credeau despre mine nu numai că aș fi fost *unică*, ci chiar cu-adevărat frumoasă și demnă să împart cu ei plăcerea traiului într-un bungalow, alături de un canar.

Numai că Holger nu se arătă. Nu mi-am dat seama cum trebuia să mă fi simțit, dezamăgită sau ușurată, dar am hotărât, oricum ar fi fost, să mă distrez. Iar de distrat, o știam din proprie experiență, cel mai bine mă distram în absența lui Holger. I-am zâmbit cu îndrăzneală drăgutului de jucător de Mau-Mau de la recenta petrecere, iar el îmi întoarse zâmbetul.

Katja pregătise *chili con carne* în cantități de speriat. Mirosea al naibii de bine, dar era atât de picantă, încât pe la opt și jumătate toată berea fusese scursă de prin toate sticlele și toată lumea trebui să se orienteze asupra băuturilor nealcoolice. Chiar și așa, fu o seară foarte veselă.

După masă, unii dintre noi, strânși într-un colț, ne-am întins la un *Joc al lexiconului*. Habar nu aveam cine-l inventase, dar era, de departe, jocul meu preferat.

Fiecare primește un creion și o foaie de hârtie, iar unul dintre participanții la joc caută într-un dicționar enciclopedic o noțiune pe care speră s-o cunoască cât mai puțini dintre ceilalți. Apoi, fiecare încearcă să-i dea cuvântului o definiție cât mai apropiată de formula întâlnită de obicei prin lexicoane, timp în care cel cu dicționarul enciclopedic copiază pe un bilețel soluția corectă. Apoi, tot el adună toate definițiile, citindu-le în ordinea aleasă de el, fără ca ceilalți să poată recunoaște care este versiunea corectă, pe care trebuie s-o ghicească totuși.

Eu am fost cea care a început și am ales noțiunea WANNENMACHER, am copiat explicația din dicționarul enciclopedic și am adunat în poală, cu zel, bilețelele celorlalți. Trebuia să-ți dai ceva silință înainte, în așa fel încât să nu te împiedici la citit sau să spui ceva de genul *Bine, dar mizeria asta de scris chiar că nu-l înțeleg*. Lucrul cu adevărat dificil era totuși să te stăpânești și să nu izbucnești în râs.

– CONFECȚIONER DE CĂZI (masc.), noțiune învechită pentru o meserie din industria instalațiilor sanitare, am încercat eu să citesc, pe un ton neutru, de crainic de știri.

Toți cei ce jucau izbucniră în hohote de râs zgomotoase. Adică toți, mai puțin Jens, prietenul Katjei.

– Pe cuvântul meu dacă știu de ce râdeți, se burzului el. E garantat versiunea corectă.

Ceea ce însemna că acum aflasem cu toții că aceea era chiar definiția dată de Jens, iar asta stârni alte râsete. Jens se simți chiar jignit.

– WANNENMACHER, comună din Westfalia, județul Lippe, 4 500 de locuitori, biserică în stil gotic, adăpostind un vestit altar cu Maica Domnului, am continuat eu. WANNENMACHER (lat. *bagnus nestus aquarius*), specie de cinteză de Galapagos, obișnuind să-și clădească cuibul în forma unei căzi de baie în stâncile de la malul mării, în care depune ouă stropite în pete cenușii și albe.

Mutre gânditoare în cercul participanților. Așa ceva nu se făcea auzit prea des în emisiunile radio de informații rutiere:

– Pe A1, între localitățile WANNE-EICKEL și WANNEN-MACHER veți întâlni, venind pe contrasens, un autovehicul. Vă rugăm să conduceți cât mai pe partea dreaptă a drumului și să nu depășiți. Vom reveni cu amănunte, după îndepărtarea pericolului...?

– WANNENMACHER, Eugen, Viktor, stomatolog, născut la Aufen, în anul 1924, autor de lucrări fundamentale asupra paradontozei, am citit eu mai departe.

Ceea ce provocă hohote de râs printre jucători, între care cele ale lui Jens fură cele mai dezlănțuite.

– WANNENMACHER, dogar, desemnând meșteșugul practicat în Evul Mediu, de confecționare, din lemn, de

doage, butoaie și ciubere, mi-am văzut eu de citit. Și WANNENMACHER, Ottokar, 1320-1367, vestit negustor și armator, originar din orașul hanseatic Bremen, primul care, la bordul corăbiei lui de mărfuri, a încercat să afle un drum pe mare către India.

Și dă-i râsete din nou.

Mai apoi, trebui să se hotărască fiecare asupra definiției pe care o socotea cea veritabilă. Toți cei care nu făcuseră niciun pic de latină în școală aleseră specia de cinteză de Galapagos, cu obiceiul ei de a-și clădi cuibul în forma unei căzi de baie – *bagnus nestus aquarius*, ha-ha-ha!

Oliver, jucătorul de cărți politicos, alese comuna din județul Lippe, în timp ce Jens o ținu pe-a lui, cu noțiunea învechită pentru o meserie din industria instalațiilor sanitare, cu toate că știa deja toată lumea că era vorba chiar de definiția dată de el însuși.

Katja, cea care născocise povestea cu cinteza de Galapagos, și tipul care scornise chestia cu comuna și cei patru mii cinci sute de locuitori ai ei își împărțiră hohotele de râs, fiindcă reușiseră să-i facă pe ceilalți să se ia după ei. Cine să fi știut însă că WANNENMACHER era chiar cel cu prenumele Eugen, Viktor, și care contribuise cu lucrări de cercetare fundamentală la studiul paradontozei?

WEIBERKRIEG, sună numele noțiunii pe care o alese Oliver și care dădu prilejul unui șir întreg de speculații. În ceea ce mă privește, am definit cuvântul drept nume al unei boli sexuale ascunse, denumite latinește *dehibitio copulatio major* și care, asemenea sifilisului, s-ar fi transmis prin contact sexual. Oliver râse într-atât atunci când veni rândul cititului bilețelelor, că fu gata-gata să cadă de pe scaun. Ceea ce însemnă că nimeni nu se mai lăsă păcălit.

În urma citirii bilețelelor, am presupus că în spatele noțiunii s-ar fi ascuns o specie locală de grauri, din insulele

Antile, la care, în perioada clocitului ouălor, femelele obișnuiau să se ciondănească pe locurile de cuibărit, ceea ce făcuse ca în limbaj popular specia de păsări să capete numele de FEMELE RĂZBOINICE. Puteam să mă gândesc că așa o chestie, cu păsăret, numai de la Katja ar fi putut veni.

– Ornitolog trebuia să mă fi făcut, spuse ea și mai încasă două puncte.

Jens era un pachet de nervi, căci nimeni nu dădea vreo atenție versiunilor avansate de el. Și asta chiar dacă insista în a-și alege singur propriile variante, pentru a-i pune pe ceilalți pe urme greșite. Cum să se găsească însă cineva atât de credul și să-și închipuie că WEIBERKRIEG era prescurtarea denumirii organizației *Emigranții Însetați de Cunoaștere din cadrul Consiliului unei Comisii de Consilii ale Neobositilor Interesați de Ocaziile Unice.*

Cei mai mulți fură însă convinși că WEIBERKRIEG denumea legenda gâlcevii stârnite între spălătoresele de rufe din locul în care Rinul trece prin Linz, pe seama cămășii principelui locului, contele Umbart de Linz, de al cărei buzunar de la piept fusese cusut un prețios inel. Spălătoreasa care ar fi urmat să scoată cămașa din apele Rinului și să înapoieze inelul ar fi urmat să ajungă contesă de Linz. Ha-ha-ha! Păi, chestia aia, a mea, cu boala transmisă în urma contactului sexual, chiar că fusese cu mult mai bună. Adevărul era însă că WEIBERKRIEG era numele popular al plantei iarba-șarpelui, ca și al celei numite osul-iepurelui.

Ce mai, la jocul ăsta chiar că mai învățai câte ceva. Și aș fi fost în stare să joc toată noaptea, numai că, din păcate, după povestea cu acel cuvânt, WEIBERKRIEG, ceilalți nu mai aveau niciun chef. Iar Jens mai abitir decât oricine!

Oliver se așează lângă mine.

– Îmi pare rău că m-a pufnit râsul, spuse el, podidindu-l din nou chicotelile. Dar a fost comic.

– E-n regulă, i-am răspuns eu, mărinimoasă.

– Și ce zici de asta nouă a lui Holger? întrebă Oliver, pe nepusă masă.

Chiar c-a trebuit să trag o gură zdravănă de aer în piept. Holger își și găsise o tipă nouă, când treaba cu mine nici nu se răcise bine? Și, la drept vorbind, nu murise chiar de tot!!!

– Păi, cum arată? nu m-am putut eu abține să nu întreb.

– Blondă... De fapt așa, ca tine, doar că mai subțire.

Am murmurat cu glas pierit:

– Mai subțirică decât mine?

– Cu părul mai subțire, spuse Oliver.

Am răsuflat ușurată. Fusese ca un compliment și chiar că-mi făcuse plăcere să-l aud. Cu toate că, mai târziu, după ce i-am povestit lui Bille, aceasta îmi demonstră cât de relative erau lucrurile:

– Dumnezeule, cum o arăta aia, dacă are părul și mai subțire decât al tău?

Toate ca toate, dar asta făcu să-mi crească definitiv simpatia pentru Oliver și, de cum îmi propuse să ne mai întâlnim, i-am și dat, bucuroasă nevoie mare, numărul de telefon.

– Te sun eu, îmi făgădui el înainte să plece, sărutându-mă pe obraz.

Încă un bărbat, căruia urma să-i frâng inima. Și-ncă cum! Chiar că mă puteam arăta mulțumită de ziua cu pricina.

Luni

Amabila doamnă Asche, de la firma de prestări servicii temporare, avea să mă trezească devreme, pentru a-mi comunica telefonic că, în zilele următoare, era vorba să fac pe secretara și pe telefonista în cadrul unui centru cultural pentru adulți situat în centrul orașului.

– Chiar de mâine?

Deodată mi se făcuse parcă și mai teamă.

– Cunoașteți doar programele *Windows?* întrebă binevoitoarea doamnă Asche, pe un tot atât de firesc, încât spaima parcă-mi spori și mai mult.

Să fi uitat chiar de tot cât de jalnic mă prezentasem la discuția aceea, preliminară?

Cu spaimă greu de nesesizat în glas, i-am mărturisit femeii că nu m-aș fi putut descurca în ruptul capului cu programele *Windows*. Ca să nu mai spun că nu știam prea bine nici ce erau acelea programe *Windows*.

– Nu contează! spuse doamna Asche. O să vă adaptați cât ai zice pește!

Am înghițit cu noduri. Doamna Asche îmi dădu însă adresa centrului cultural, făcându-mă atentă să fiu acolo la opt și jumătate și să iau legătura cu o anume doamnă Mehlig.

– E-n regulă, i-am spus eu, cu glas tremurat.

Cum de m-oi fi amestecat în așa ceva?

– Dacă apar încurcături, puteți să-mi dați oricând telefon, mă mai asigură binevoitoarea doamnă Asche, plină de vioiciune în glas. Altfel, vă urez mult succes.

Ce mai, nu-mi începusem ziua deloc bine. Într-un fel, totul părea s-o fi luat așa, deodată, aproape razna.

Faptul că ziua aceea era să fie ultima mea zi liberă, mă smulse instantaneu din pat și mă direcționă cu plastilina

de modelat către masa de lucru pe care mi-o aranjasem într-un soi de cameră a lui Barbă-Albastră. Între timp, căpătasem ceva mai multă îndemânare. După ce se uscaseră, primele boțuri masive se arătau a fi pe mai departe mult prea grele. Și atunci, capetele căpătară doar un miez întărit, încropit din niște folie de aluminiu făcută ghemotoc, peste care plastilina era aplicată ca o cârpă, strat peste strat. Dar numai după ce am descoperit că trebuia să plasez ochii mai întâi pe undeva prin mijlocul feței și că, plantând pe locul frunții niște ditamai protuberanțele, căpățâna aceea semăna tot mai puțin cu una de maimuță, mi-au reușit și mie niște minunății de fețe. Și-așa a ieșit din mâinile mele *Tâlharul Hotzenplotz*. Să fiu sinceră, intenția mea fusese să-mi iasă un personaj feminin, numai că am dat greș încă de la primele încercări de-a modela un nas femeiesc.

Cu toate astea, în loc să mă apuc și să frământ din nou capul sau să-l adaug la șirul de exemplare de speriat, aveam să descopăr, din fericire, asemănarea izbitoare cu personajul Hotzenplotz din vechea mea carte din vremea copilăriei, ceea ce m-a făcut să nu mă opresc până nu am reușit să-l scot la iveală semănând ca două picături de apă cu cel din ilustrațiile cărții. Și iar m-a cuprins sublimul sentiment că mi-aș fi petrecut ore în șir în acea cameră a secretelor.

Aproape de după-amiază, mulțumită, am început să-mi scutur palmele de plastilină și am luat-o din loc către Bille. De fiecare dată când sosea primăvara, încălzindu-se îndeajuns ca să te-arăți în pantaloni scurți sau fustă, reluam și noi, pline de bune intenții, așa-numitul *nou-program-de-antrenament-de-fiecare-an*, pentru a dobândi o siluetă sportivă de vis.

– De data asta chiar că trebuie să ne ținem serios de antrenament, rosti Bille, pe un ton sever.

– Chiar că serios, i-am confirmat eu.

Locuința lui Bille se afla la doar câțiva pași depărtare de malul Rinului și ne pusesem în cap să facem jogging în josul râului, până la Düsseldorf și înapoi.

– De data asta chiar că ne ținem serios de treabă, repetă Bille, în timp ce eu, una, am aprobat-o din nou, dând energic din cap.

Ne-am apucat să facem niște exerciții deosebite, de profesioniști, pe o bancă, pentru a ne încălzi mușchii, după care am luat-o cu nădejde la fugă, pentru a lăsa cât mai repede orașul în urmă.

Atât că, prin dreptul următoarei bănci, am început să mă simt de parcă cineva mi-ar fi atârnat saci cu plumb de picioare, în timp ce respirația îmi deveni sacadată și șuierătoare. Două sute de metri mai încolo, m-am pomenit cu niște împunsături între coaste, un văl de roșeață înaintea ochilor și o senzație de strânsoare deosebită în piept.

– In-fah-harct, am articulat alarmată, printre gâfâituri, către Bille.

– Co-laps cir-culah-tor, îmi răspunse Bille, gâfâind și ea.

– De data asta neh ți-nehem seh-ri-hos de treabă, am mai rostit eu, abia trăgându-mi sufletul.

– Încă puțin, până la felinarul următor, îmi răspunse Bille tot așa, trăgându-și sufletul din greu.

Asta ne-a făcut să ne mai târâm douăzeci de pași mai departe, înainte de-a ne prăbuși pe taluzul malului de râu și a ne zgâi cu reproș una la cealaltă, cu fețe congestionate.

– Data viitoare chiar c-o să ne ținem de treabă, spuse Bille într-un sfârșit. Altfel, chiar nu ne-am alege cu nimic din toată chestia!

– Data viitoare chiar c-o să ne ținem, i-am confirmat eu, scuturându-mi și picioarele de plumb.

De cum am intrat în clădirea în care locuia Bille, ne-am și întâlnit în casa scării cu Burghart, frumușelul cu gropițe în obraji.

– Salutărică! ne strigă el.

Am încercat să-mi ascund picioarele îndărătul lui Bille, zâmbind bucuroasă de după umerii ei.

– Uitați, tocmai mi-a venit ideea să-i tragem diseară o petrecere. Așa, hodoronc-tronc, ne spuse Burghart. Aveți chef să veniți și voi?

Mai încăpea vorbă?

După dușul din baia de marmură a lui Bille, m-am milogit de ea să-mi dea cea mai bună pereche de jeanși și cel mai arătos tricou al ei. Și mi le-a dat. Chiar fără să crâcnească. Probabil că-și făcea socoteala că așa, în cel de-al doilea rând de veșminte răpitoare ale ei, tot ar fi arătat mai bine decât mine, vârâtă în prima ei garnitură vestimentară.

Și, pentru a ne da și noi *cool*, am așteptat până s-a făcut întuneric înainte de a coborî un etaj mai jos, cu mințile înfierbântate.

Apartamentul lui Burghart era cufundat în întuneric, luminat doar de două lumânărele pentru suportul de încălzit și de LED-ul combinei stereo, dată la volum maxim și făcând să răsune arii din musicaluri celebre. Zău dacă așa o iluminație nu era cu adevărat potrivită pentru tenul meu!

Din cât puteam distinge, în afara noastră, mai răspunseseră invitației lui Burghart o pereche supraponderală și un tip cu urechi clăpăuge. Chiar și așa, Burghart părea într-o dispoziție de zile mari, dansând în mijlocul camerei într-un amestec de mișcări din *Lacul lebedelor* și din *Dirty Dancing*, dar și cu un adaos de ceva ce nu mai văzusem până atunci.

Pe masă se aflau mai multe sticle, ale căror conținuturi lichide străluceau diabolic în lumina lumânărelelor suporturilor de încălzit. Am bănuit că în fiecare sticlă era vorba de o tărie de vreo 15 grade alcool, dar și că cel puțin pe două dintre ele trebuie să le fi golit însuși Burghart, singur-singurel. Căci ce altceva l-ar fi putut pune pe cineva în mișcare astfel încât, fără patine în picioare, să execute o piruetă Biellmann?

– Mă cheamă Achim, rosti tipul cu urechi clăpăuge.

Pentru ca mai apoi, arătând către sticlele de pe masă, să continue:

– Ne-am zis că, dacă fiecare își ține sticla lui, n-o s-avem nevoie de pahare. Așa că găsiți-vă și voi câte una.

Bille și cu mine am schimbat iute o privire. Nu erau decât două posibilități. Ori o ștergeam de-acolo cât ai clipi, ori urma să ne anesteziem la fața locului cu ceva alcool.

– Eu o să iau șampania, spuse Bille, resemnată, făcând să pocnească dopul sticlei.

– Iar eu o s-o iau pe asta de aici, m-am hotărât eu, înhățând o sticlă al cărei conținut strălucea în roșu.

– Păi, ăla nu-i decât genever, mă instrui Burghart. Și nu-i niciunul pe aici căruia să-i placă așa ceva.

Adevărul era că genever-ul era dulce la gust și lipicios. Și făcu minuni, căci, imediat după primele două înghițituri mai zdravene, am început să privesc în cu totul altă lumină petrecerea aceea, dată așa, hodoronc-tronc. Iar după cea de-a patra înghițitură m-am trezit alături de Burghart, Bille și tipul cu urechile clăpăuge, dansând pe covorul din sufragerie, pe aria *Don't cry for me, Argentina!*

Perechea cea supraponderală își luă decent rămas-bun către miezul nopții, pe când Marius Müller-Westernhagen

tuna din boxe, iar noi răcneam cu el la unison: *Ce bine-mi pare că nu sunt vreun grăsan!*

Atunci când, în miez de noapte, Helmut cel cu barba à la împăratul Wilhelm, de la etajul al doilea, sună la ușa lui Burghart, în sticla mea de genever nu mai rămăsese decât o picătură de băutură, iar eu, una, eram făcută binișor, gata-gata să încerc, la rândul meu, o piruetă Biellmann.

De dragul împăratul Wilhelm, am dat și noi muzica ceva mai încet și ne-am oprit din cântat.

– Știi, mie-mi plac femeile ceva mai în vârstă, îmi susură în ureche tipul cu urechile clăpăuge, plasându-și un braț, sigur pe el, pe umărul meu.

– Auzi, Achim? Tu mâine n-ai școală? l-am întrebat eu.

– Mâine nu, își bolborosi el răspunsul.

Și-am luat-o din loc, pe urmele unei alte sticle de genever. În bucătărie am dat peste Bille, care dansa singură, cu o sticlă de bere.

– *Vinul după bere e-o plăcere, Berea după vin e un chin!* cânta ea.

Clăpăugul de Achim îi puse lui Bille brațul pe umăr, șoptindu-i la ureche:

– Știi, mie-mi plac femeile mai în vârstă! Iar voi două sunteți tari!

Bille trase o dușcă zdravănă din sticlă. Burghart sosi și el în bucătărie.

– Mi-e o foame ceva de speriat, declară el, căscând ușile dulapurilor.

– Iar eu sunt obosită ceva de speriat, am rostit eu, făcând eforturi să arăt către limbile uriașului ceas de bucătărie. Și nici nu-i de mirare. S-a făcut deja trei și jumătate, iar dimineață îmi încep prima zi de lucru.

– Nimic de mâncare pe-aici, constată Burghart, resemnat. Și ce poftă mi se făcuse de niște ouă-ochiuri ca lumea.

– Am eu ouă în frigider, îngăimă Bille. Haideți sus la mine și facem acolo ouă-ochiuri.

Anevoie, am pornit ascensiunea către etajul al doilea. Preț de vreo două minute Bille se chinui să vâre cheia în broască, totuși reuși să plaseze șase ouă în tigaie, aproape fără urmă de coajă pe de lături. Ochiurile împrăștiară o grozăvie de miros. Din păcate, taman atunci când se rumeniseră și ele pe margini, începură să mi se învârtească înaintea ochilor. Precaută, m-am abținut și n-am pus gura pe ele, căutând alături patul lui Bille, pe care m-am lăsat să cad. Toată camera parcă se prinsese într-un șir de piruete. M-am gândit cu groază la clipele dimineții. Achim, cu urechile lui clăpăuge cu tot, se întinse și el alături.

– Mie-mi plac femeile ceva mai în vârstă, murmură el, punându-mi mâna pe fund.

M-am mai ridicat o dată în capul oaselor.

– Jos labele, pocitanie mega-urecheată! am bălmăjit eu, dar răufăcătorul juvenil adormise deja, cu urechiușele împrăștiate nevinovat pe pernele lui Bille.

Cu ultimele rămășițe de minte limpede, am potrivit deșteptătorul lui Bille la șase și jumătate, mi l-am așezat lângă ureche și m-am scufundat într-o adâncă nesimțire.

Ziua de după

La ora șase și jumătate, de cum s-a pus pe zornăit deșteptătorul lui Bille, mi-am recăpătat și eu cunoștința. Și n-a fost deloc un sentiment tocmai plăcut.

Am măturat cu greu de pe fund brațul puștiului beat de lângă mine și i-am tras una ceasului care agoniza. Clăpăugul se răsuci inconștient pe partea cealaltă, ajungând să se vâre în Bille, cea care zăcea întinsă alături de Burghart. Niciunul nu făcu nicio mișcare.

M-am sculat cu atenție. Mi-era tot atât de rău cât îi putea fi unuia care avea cam un litru de genever în sânge, dormise îmbrăcat și împărțise un pat dublu cu alte trei persoane.

Mi-ar fi trebuit vreo trei zile de zăcut în pat, la regim de apă minerală cu pesmeți, într-o încăpere cufundată în întuneric. Numai că imaginea nu ajuta la nimic, trebuia să mă ridic, căci în ziua cu pricina îmi începeam serviciul.

De cum m-am despărțit însă de cei trei tovarăși de pat, îndreptându-mă spre baie, am constatat că cele cinci sute de metri de jogging și numerele de balet din ziua precedentă fuseseră îndeajuns ca să mă procopsesc cu o febră musculară la picioare. Asta în timp ce capul îmi vuia ca un șantier întins.

Din oglindă se zgâia la mine o mutră umflată de băutură, cu ochi vineții. Preț de-o clipă am sperat că pot să vărs și, în felul ăsta, să obțin o reducere drastică a cantității de alcool îngurgitate, dar nici vorbă să-mi reușească. În loc de asta m-am supus cu dârzenie unui duș alternat, am tras o gargară de câteva minute-n șir cu apa de gură a lui Bille și m-am folosit de trusa ei de machiaj pentru a lăsa impresia unor ochi ceva mai deschiși decât umflăturile avute în realitate. Din păcate, Bille nu avea niciun creion de mascat punctele negre și coșurile. Chiar așa, la ce să-i fi folosit? La drept vorbind însă, în dimineața aceea punctele negre și coșurile de pe față nu erau nici pe departe grija mea principală.

M-am întors despuiată și, împleticindu-mi picioarele în dormitor, m-am servit cu nerușinare din lenjeria lui Bille și

mi-am găsit prin dulapul ei niște veșminte tip târg de carte, la care am adăugat o pereche de pantofi cu tocul jos, ușori și bine întreținuți. Ce noroc să purtăm chiar același număr!

Cele trei leșuri burdușite cu alcool nu s-au mișcat nici când am fost gata. Mi-am mai clătit câteva secunde ochii cu priveliștea pe care mi-o ofereau. Bille zăcea în mijloc, întinsă pe spate, cu un pantof încă într-un picior, minorul cu pipăiala se lipise de umărul ei drept, în timp ce în stânga ei stătea trântit Burghart, cu o mână căzută pe stomacul lui Bille. Se vedea că trecerea nopții lăsase urme chiar și asupra lui Burghart și eram foarte sigură că n-ar fi fost deloc vreo fericire ca, după ce s-ar fi trezit, să-l fi privit în ochii ăia ai lui, altfel atât de albaștri. Deasupra patului plutea un miros acru.

Numai gândul la felul în care s-ar fi simțit Bille odată trezită, cu capul greu și limba încărcată, proptită între doi bărbați cu totul străini, era un motiv pentru care să-mi iau avânt și să ajung la tramvai fără să mă clatin pe picioare, să cobor la stația potrivită și să dau de clădirea centrului cultural pentru adulți, fără să mă rătăcesc.

Cu gura mirosindu-mi toată a mentă, în încercarea de-a contracara geneverul, licoarea aceea fermentată, mi-am croit drum, întrebând în stânga și-n dreapta, începând de la poartă, către biroul doamnei Mehlig. Atunci când, sfioasă nevoie mare, am îndrăznit totuși să bat la ușa pe care sta prinsă tăblița cu numele doamnei cu pricina, în coridorul acela pustiu de la etajul trei, ceasul arăta ora opt și jumătate.

Nu-mi răspunse însă nimeni. Așa că am bătut ceva mai cu nădejde.

Niciun răspuns.

Cu băgare de seamă, am apăsat clanța. Ușa era încuiată!

Am încercat atunci pe la ușile celorlalte birouri aflate pe coridor. Peste tot, la fel. Nesigură, m-am luat cu mâinile

de capul care, oricum, îmi zvâcnea. Să fi fost cumva zi liberă? Sau dormisem eu vreo patru zile și patru nopți și se sfârșise iar săptămâna? Nici vorbă însă de așa ceva!

Suspinând, mi-am înfundat altă pastilă mentolată în gură, m-am sprijinit de zid și m-am pus pe așteptat.

– Ce vă mai face genunchiul, doamnă Heibig? tună un glas femeiesc dinspre capătul celălalt al coridorului.

Speriată, mi-am săltat ochii. Ceasul imens de pe peretele din fața mea arăta acum ora 8.47. Probabil că adormisem în picioare!

– Ei, pe-așa o vreme e mai mereu inflamat și mă doare, răspunse un alt glas.

Am desfăcut încă o pastilă mentolată și mi-am vârât-o în gură.

Două femei se apropiau de mine dinspre capătul coridorului. Cea cu genunchiul inflamat se opri la un moment dat și deschise o ușă de birou. Cealaltă își văzu de drum și ajunse până în dreptul meu.

– Atunci, poftă bună, rosti femeia cu genunchiul inflamat, dispărând înăuntrul biroului ei.

– Mulțumesc la fel, strigă peste umăr cea care se îndrepta spre mine.

Purta un pulover de culoarea făinii, avea un păr sârmos, de culoarea făinii și tăiat scurt și mai avea o figură făinoasă și deloc prietenoasă. Ceea ce însemna că nu putea fi decât doamna Mehlig.[4]

– Bună ziua! am rostit eu, întinzându-i mâna. Judith Raabe, de la *Asche – Prestări servicii temporare.*

Femeia mă măsură din cap până-n picioare.

– Dumnezeule, spuse deodată, descuindu-și în mare grabă biroul.

[4] Joc de cuvinte - în timp ce *Mehl* se traduce prin *făină*, *mehlig* se traduce prin *făinos* (n.t.)

Înăuntru suna telefonul. Femeia își aruncă poșeta pe birou și ridică receptorul. Nesigură, am rămas în prag.

– Mehlig! zbieră ea în receptor.

Se părea că zbieretele erau la ea tonul normal.

– Buna ziua, domnule Hinz. Da, se prea poate. Numai că pe-aici lucrurile au luat-o iar razna. De azi dimineață, de la ora opt, suntem aici și robotim. Da, da, mie-mi spuneți? Tare-aș vrea și eu să discutăm despre așa ceva.

Doamna Mehlig îmi aruncă o privire, făcându-mi din mână un semn lipsit de orice bunăvoință, din care eu, una, am înțeles, că ar fi fost cu mult mai bine dacă aș fi așteptat pe coridor. Intimidată, am hotărât să bat în retragere până la terminarea convorbirii telefonice.

Între timp, începură să prindă viață și celelalte birouri. Din cel de alături, îmi zâmbi o domnișoară pistruiată. Ușurată, i-am întors zâmbetul. Era, măcar, un chip ceva mai prietenos.

După zece minute, doamna Mehlig deschise din nou ușa.

– Poftiți, domnișoară Cutare..., zbieră ea.

– Raabe, Judith Raabe.

– Nu-mi bat eu prea tare capul cu numele celor care prestează pe la noi felurite servicii, îmi răspunse doamna Mehlig. De cap am nevoie în probleme cu mult mai importante. Sunteți și-așa a treia persoană de felul acesta, cu care trebuie să ne descurcăm pe-aici.

Descuie ușa biroului situat pe cealaltă parte a coridorului, puțin într-o parte. Înăuntru ne izbi un aer mucegăit și dulceag.

– Aici o să lucrați, domnișoară Cutare... Și-o să vă ocupați de corespondența șefilor de secții, domnii Römer, Schmiede și Schimmler-Kottenbrocke, motiv pentru care

v-ați putea socoti norocoasă, fiindcă, deocamdată, domnul Schmiede se află în concediu pentru creșterea copilului.

– Și cât timp lipsește? am întrebat eu, plimbându-mi privirea, scârbită, de jur-împrejur.

– Trei ani, mi-o trânti doamna Mehlig.

În cazul ăsta era clar: nici vorbă să fi să rabdat atâta, ca să facem cunoștință!

– Vă arăt de unde să porniți și să opriți calculatorul, fiindcă restul îl știți dumneavoastră, continuă doamna Mehlig. Cea dinaintea dumneavoastră, domnișoara Cutare... era, ca să zic așa, stăpână pe situație.

Mi-am făcut ochii roată prin cameră, nevenindu-mi să cred. De-a lungul pereților se înșirau rafturi după rafturi, pe care erau stivuite sute și sute de bibliorafturi și dosare, într-o harababură de-a dreptul sălbatică. În fața ferestrei, care îngăduia o vedere plăcută asupra peroanelor gării centrale, se chinuiau să crească câteva plante, pe sub care se adunaseră grămezi de frunziș uscat. Biroul și un soi de planșetă laterală erau aproape pe de-a întregul îngropate sub teancuri de hârtii cu înălțimi de ordinul metrilor, în timp ce oriunde-ți aruncai privirea dădeai peste sticle goale de Coca-Cola Light, de la automat, cu fundurile înconjurate de inele lipicioase.

Și am înclinat să nu fiu atât de sigură că predecesoarea mea ar fi fost, în acel loc, așa de *stăpână pe situație.*

– De-aici se dă drumul la calculator, îmi explică doamna Mehlig, arătând către butonul *Power*. Parola se află în sertarul de sus, iar benzile și aparatul de dictat sunt aici. Dacă mai aveți vreo întrebare, puneți-o acum, fiindcă, altfel, Dumnezeu știe cu ce treabă mai importantă mă iau.

Am ridicat două sticle de Coca-Cola de pe jos și am întrebat:

– Nu face nimeni curățenie prin birouri?

– Ba da, firește, în fiecare seară, îmi răspunse doamna Mehlig, îndreptându-se către ușă. Și aveți grijă cu toate lucrurile astea depozitate pe aici, că n-arată deloc bine. Săraca doamnă Meister! Sigur ar face o criză la întoarcere.

– Dar cine este doamna Meister?

– Este doamna care ocupă locul de drept, mă lămuri doamna Mehlig. Numai că acum e bolnavă. Nu se știe însă pentru cât timp. Acum gata cu-atâtea întrebări, că mai am de făcut câte ceva. Adio.

Și dispăru pe ușă, asemenea unui fulger făinos. M-am lăsat să cad pe scaunul din fața biroului, rotindu-mă încă o dată, perplexă, în jurul propriei axe. Haos, oriunde te-ai fi uitat. Cu ce greșisem oare de ajunsesem aici? Am suspinat și am căzut pe gânduri.

La urma urmelor, nu aveam decât două posibilități. Prima ar fi fost aceea ca, pe nesimțite și pe neștiute, să-mi iau tălpășița pentru ca, odată ajunsă acasă, să mă baricadez pe dinăuntru. Cea de-a doua ar fi fost să-i dovedesc făinoasei de Mehlig, ca și mie însămi, că m-aș fi ridicat cu vârf și îndesat la înălțimea provocării și că socoteam că, din orice munculiță, n-aș fi ieșit decât ceva mai câștigată. Îmi scapă motivele pentru care am făcut-o, dar m-am hotărât pentru cea de-a doua cale, n-am mai ținut seama de ce mă mai zgâria pe ochi din ceea ce vedeam și m-am apucat de treabă. Mai întâi am îndepărtat plantele de pe pervazul ferestrei, și am dat larg în lături cele două canaturi ale ei, chiar dacă, prin mișcarea cu pricina, hărmălaia avea să sporească într-atât încât îmi părea că trenurile-accelerat începuseră să-mi circule direct prin creier. Ce-i drept însă, numai așa puteam scăpa de mirosul de mucegai. Am adunat sticlele de Coca-Cola într-o cutie goală, pe care am așezat-o, provizoriu, pe coridor. Apoi, după ce, cu ajutorul unor foi de hârtie, am strâns de pe jos frunzele cele foșnitoare

și le-am deșertat în coșul de gunoi, am plecat cu stropitoarea cea prăfuită în căutare de apă.

Am întrebat-o pe domnișoara cea amabilă și pistruiată din biroul de alături despre locul în care s-ar fi aflat toaletele.

– Așa-i, chestia asta trebuie s-o înveți întotdeauna de la bun început, îmi răspunse pistruiată și-mi zâmbi. Dacă vrei îți arăt și toate celelalte de pe-aici.

Atâta amabilitate, chiar că mă copleși!

– Mulțumesc foarte mult, am rostit eu, mișcată.

– Pe mine mă cheamă Stefanie, se prezentă pistruiata, întinzându-mi și o punguță cu gumă de mestecat în formă de animăluțe, cu aromă de fructe.

– Iar pe mine Judith. Dar poți să-mi spui și domnișoara Cutare, așa cum o face Mehlig asta, i-am răspuns eu, alegând din pungă un crocodil roșu. Dar n-ai de lucru pe-aici?

– Pe-aici n-are nimeni cine știe ce de făcut, în afara celor ca tine, probabil, îmi răspunse Stefanie și râse. Iar asta numai din pricină că, luni de-a rândul, n-a mai călcat nimeni prin biroul în care stai.

Și am crezut-o pe cuvânt.

O jumătate de oră mai târziu știam însă unde se aflau chicineta, toaleta femeilor, camera copiatorului și automatul de Coca-Cola. Pe toate câte le aflasem i le datoram, fără doar și poate, Stefaniei. La întoarcerea în birou aveam să constat că duhoarea de mucegai aproape că pierise. Am udat plantele pe îndelete, jumulindu-le frunzele veștejite de pe tulpini, lăsându-mă cuprinsă de un soi de sentiment de *acasă*, când m-am trezit cu bătăi în ușă și cu vizita unui bărbat impozant, de vreo patruzeci de ani.

– Ce se întâmplă aici? se răsti el, poate puțin prea tare pentru mahmureala mea.

– Sunt Judith Raabe, de la *Asche – Prestări servicii temporare*, i-am răspuns eu, încurcată.

– Domnișoară Raabe, se pare că ați reușit să faceți minuni, rosti bărbatul și zâmbi. Numele meu este Römer și veți lucra împreună cu mine. Dacă aveți vreo întrebare, vă rog s-o puneți liniștită.

Bărbatul îmi păru simpatic. Cu curaj, am arătat către munții de hârtie din jur și apoi către bibliorafturile de pe pereți.

– Nu m-am uitat prea bine prin sistemul de sortare, am recunoscut eu.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva, și un opis, spuse simpaticul domn Römer. Și cred c-a fost pus de doamna Meister în vreun sertar. Dac-o să dați de el, o aflați exact în ce ordine trebuie să puneți tot ceea ce e de ordonat. Dacă aveți nevoie de mine, să știți că sunt alături.

Și într-adevăr, am găsit opisul într-un sertar. Numita doamnă Meister luase în evidență două sute șaptezeci și unu de bibliorafturi, care se deosebeau între ele prin patru etichete de culori diferite și o sută douăzeci de numere de ordine. Și m-am așternut pe sortat și pe așezat în rafturi după acest sistem. Fu cât se poate de ușor și merse relativ repede. Toate celelalte obiecte, cum ar fi cutii, dosare și cutii de cartele le-am înghesuit și eu, fără nici o ordine, prin alte sertare. Cu toate acestea, rămase destul loc liber pentru a mai așeza provizoriu pe rafturi și o parte din stivele depozitate pe birou. În felul acesta, ieși la iveală, pe același birou, o grămăjoară din pomenitele casete audio, pe care le-am așezat alături de celelalte lucruri.

Una peste alta, m-am spetit ceva, iar asta m-a făcut să mă așez în fața calculatorului, suflând din greu, și să apăs pe butonul *Power*. Un amical *Bună dimineața!* îmi apăru în fața ochilor, pe ecranul monitorului, urmat de mesajul *Introduceți, vă rog, parola!*

Mi-am amintit de vorbele doamnei Mehlig și am deschis sertarul de sus. Parola se afla vârâtă într-un plic și era cuvântul *P-r-u-n-a*, pe care l-am și scris de la tastatură.

Este timpul să înlocuiți parola! apăru scris pe ecran. *Introduceți, vă rog, o parolă nouă, iar la sfârșit apăsați tasta „Enter"!*

M-am gândit eu puțin și am scris *M-e-h-l-i-g*.

Cuvântul ales drept parolă nu este valabil! îmi comunică ecranul calculatorului. *Introduceți, vă rog, o parolă nouă, iar la sfârșit apăsați tasta „Enter"!*

J-u-d-i-t-h, am scris eu și am apăsat apoi tasta *Enter*.

Cuvântul ales drept parolă nu este valabil!

Drăcie! Poate că nu acceptă decât fructe!

C-ă-p-ș-u-n-ă.

Nici vorbă, nici de data asta. *Să fi preferat numai fructe al căror nume începea cu litera „A", cum ar fi „A-n-a-n-a-s"?* Aiurea. Cu deznădejde crescândă, am mai încercat cu *R-o-e-m-e-r*, *G-e-n-e-v-e-r*, ba chiar și cu *G-r-o-a-z-ă*. Calculatorul rămase neînduplecat.

Până la urmă, i-am cerut sfatul săritoarei de Stefanie de vizavi.

– A, schimbatul parolei, repetă ea, strâmbându-se. N-aveai de unde să știi, dar calculatorul nu acceptă decât cuvinte de cinci litere și fără semne diacritice.

S-c-u-z-e, m-am apucat eu să scriu prin urmare și, ca prin minune, calculatorul mă lăsă să trec mai departe.

Tot ceea ce urmă, fu chiar foarte ușor. Scrisul după cele înregistrate pe banda de magnetofon îl știam de la firma de distribuție. Nu trebuia decât să-ți pui căștile pe cap și să dai comenzi casetofonului cu picioarele, de la niște pedale. Cam ca la o mașină de cusut.

Tocmai începusem cu prima casetă, când se deschise ușa și cineva îmi strigă un *Bună ziua!* Era un omuleț sfrijit, ai cărui umeri abia dacă îi depășeau capul în lățime.

– Cu siguranță, sunteți noua noastră colegă, ăăă? spuse el, zâmbind și apucându-mi mâna pentru a mi-o scutura cu nădejde.

– Raabe, Judith Raabe, i-am răspuns eu, stingheră.

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnișoară ăăă...

– Raabe, am repetat eu, încercând să-mi trag mâna înapoi.

– Numele meu este Schimmler-Kottenbrocke.

– Domnul... Cum?

Omulețul cel sfrijit își mângâie barba cu fire rare, continuând să-mi scuture mâna.

– Răspund de secția religie și societate. Iar dumneavoastră o să mă ajutați cu corespondența, domnișoară ăăă...

– Raabe, am spus eu, pentru a treia oară.

– Sper să ne înțelegem foarte bine, mai spuse domnul Schimmler-Kottenbrocke, înclinându-se către mine, plin de încredere. Cine știe, între noi s-ar putea căsca vreo mică prăpastie în privința pregătirii sau a intelectului, dar, în fața lui Dumnezeu, suntem cu toții egali, domnișoară ăăă...

– Raabe, am mai spus eu, primindu-mi, în sfârșit, mâna înapoi.

Domnul Schimmler-Kottenbrocke îmi mai ură mult succes, dându-mi și binecuvântarea în numele Domnului pentru munca ce urma s-o prestez, făcându-și ieșirea cu spatele și zâmbindu-mi din prag.

Nici nu plecă însă bine, că în încăpere se strecură Stefanie.

– Ei, ce zici de domnul nostru Schimmel-Kotzbrocken[5]? mă întrebă ea.

[5] Nume pocit de Stefanie, în care *Schimmel* se traduce prin *mucegai*, iar *Kotzbrocken* devine un soi de *fragment de vărsătură* (n.t.)

– Nomen est omen[6], i-am răspuns eu și nu m-am putut stăpâni să nu pufnesc în râs. Chiar că între noi se căscă o mică prăpastie în privința pregătirii, fiindcă nu reușea și pace să-mi bage la cap numele.

– Îl știu de patru ani, spuse Stefanie, dar nici pe mine nu știe nici acum cum mă cheamă. Dar nu-i zi de la Dumnezeu în care să uite cumva să-mi frece ridichea cu prăpastia dintre noi în privința pregătirii. Bineînțeles însă că toată chestia e bine dosită îndărătul unui soi de amabilități mieroase.

– Că bine ai mai zis-o, am spus, minunându-mă.

Scrisorile de pe benzile magnetice aveau să-mi solicite atenția, nu glumă. Până la urmă, am rezolvat o primă tranșă de paisprezece și m-am pregătit să le tipăresc. Numai că așa ceva nu s-a dovedit deloc ușor, căci, pentru a te folosi de imprimantă, trebuia să-i dai calculatorului o droaie de comenzi, care de care mai misterioase, lucru care a făcut din nou necesară prezența Stefaniei. Cu ajutorul ei, am izbutit să păcălesc tipicul de operare al imprimantei și să-i prezint primele scrisori la semnat simpaticului domn Römer de alături. Iar el a găsit cele mai potrivite cuvinte spre a mă face să uit de durerile de cap și a mă preface pentru totdeauna în sclavul său ahtiat după muncă.

– Numai Cerul putea să vă trimită, spuse el. Ceea ce ați realizat într-o singură zi în acest birou e aproape o minune.

I-am întors un zâmbet strălucitor, după care am revenit degrabă în fața calculatorului, pentru a mă arăta demnă de laudele sale.

Abia pe la ora patru după-amiază mi-am făcut și eu timp s-o sun pe Bille la ea, la librărie.

---

[6] *Numele îi pare predestinat*, în limba latină (**n.t.**)

– Domnișoara Roth nu este astăzi la serviciu, îmi răspunse o colegă de-a lui Bille. Ne-a anunțat că nu se simțea deloc bine.

Îmi imaginam! Numai că Bille ar fi trebuit să mă ia pe mine drept exemplu. Că doar eram de la șase și jumătate în picioare, fără vreo pauză, timp în care învățasem să stăpânesc un program pe calculator și un sistem de sortare cu două sute șaptezeci și unu de biblioraturi diferite. Ce mai, o spusese până și domnul Römer, de-a dreptul o minune!

Am format numărul de-acasă al lui Bille și am lăsat telefonul să sune nemilos, de vreo unsprezece ori.

– Alo, șuieră în sfârșit glasul lui Bille în aparat.

– Eu sunt, i-am răspuns eu, întărindu-mi în glas buna dispoziție.

– ... Nu pot să... omit, șopti Bille.

– Nu poți să vomiți?

– Omitat, de vo... tat oate rganele, mi se văicări Bille, și de-aia nici u ot ânca.

– Dar să știi că geneverul acela l-am băut singură-singurică, i-am răspuns eu.

Trebuia să i-o zic!

– Iar eu am băut de una singură și șampania, și vinul, și berea, se apără Bille, cu puteri renăscute. Dar să nu mai vorbim despre asta!

– Și ce ți-ai zis azi dimineață, când te-ai trezit? am întrebat-o eu, cu răutate în glas.

– Că am murit și am ajuns direct în iad, îmi răspunse Bille.

Am râs așa, cu fereală.

– Și ălorlalți doi cum le merge?

– Habar n-am. Am făcut-o și eu pe mortul până s-au cărat, îmi spuse Bille. Știi cumva cine era unul dintre ei?

– Care, mucosul cu pipăitul? am întrebat eu. Parcă-l chema Andreas sau Armin sau cam așa ceva.

– În orice caz, ăla s-a apucat să-mi vomite în cadă, îmi mărturisi Bille.

Mda, deloc frumos din partea lui!

Duminică

Cu toate că buletinul meteorologic anunțase ploaie, soarele se arătă dis-de-dimineață și încă strălucind atât de fierbinte, încât nici de data aceasta n-am putut să dorm și eu ceva mai mult. Și doar aveam atâta nevoie de o refacere după săptămâna scursă. Opt ore de serviciu – și asta în fiecare zi – reușiseră să mă stoarcă mai mult decât mi-aș fi închipuit.

Atât că, în ciuda oricăror așteptări, lucrurile îmi făcuseră chiar plăcere. Römer, domnul acela de treabă, mă lăudase și pe mai departe, de vreo douăzeci de ori pe zi, probabil fiindcă băgase de seamă că laudele lui mă stimulau în obținerea de performanțe și mai înalte. Eu, una, îi luam însă vorbele tare în serios, absorbind ridicatul ăsta în slăvi precum un burete și încercând ca, încă de a doua zi, să fac lucrurile și mai și. Încetul cu încetul, biroul căpătă o cu totul altă înfățișare, nu în ultimul rând fiindcă mai stăteam pe-acolo zilnic câte o oră în plus, pentru a mai scurta din înălțimea muntelui aceluia de documente stivuite.

Constatasem că pentru orele suplimentare erai mai bine plătit decât pentru cele obișnuite și un lucru era sigur: în biroul acela orele suplimentare urmau să se justifice săptămâni de-a rândul.

Cu toții, chiar și atât de scuturătorul de mâni domn Schimmel-Kotzbrocken, aveau să comenteze progresele înregistrate în birou, aducându-mi laude măgulitoare. Numai scârboasa de Mehlig nu mă avea la suflet. Continua să mă numească, la fel de urâcioasă, *domnișoara Cutare*, avertizându-mă zi de zi să nu care cumva să dau peste cap ordinea doamnei Meister, cea care lucra de drept în acel birou.

Profitând de strălucirea soarelui, Rebecca și cu mine am hotărât să amânăm discuția în legătură cu parada de modă pentru seara aceleiași zile, în grădina publică, și ne-am petrecut dimineața pregătind mici bunătăți pentru un picnic. Parada de modă a Rebeccăi ar fi urmat să aibă loc în septembrie și sosise timpul să organizăm evenimentul în toate amănuntele. Mo, Kaspar și mătușa noastră Paula trebuia să ne dea o mână de ajutor. Din carne tocată, am frământat niște chifteluțe, pe care le-am aruncat la prăjit în friteuză, în timp ce Rebecca pregăti un munte uriaș de clătite subțiri-subțirele. Știu c-am băgat în mine vreo zece bucăți din fiecare.

După-amiază mă sună Bille, invitându-mă să împart cu ea un tort din brânză de vaci și lichior de cireșe, proaspăt făcut. Nimic mai îmbietor, nu? Așa că mi-am tras pe mine cele mai răpitoare haine de vară – numai pentru cazul în care mult râvnitul Burghart s-ar fi înființat și el pe-acolo – și m-am urcat, lihnită de foame, în tramvai. Era așa de cald, încât coapsele mi se lipiră de tăblia scaunului, desprinzându-se de aceasta numai cu zgomotul acela plescăit și jenant.

Am ajuns la Bille cu senzația că mă aflam la capătul unui marș de douăzeci și patru de ore. Abia dacă mă mai ajutară ultimele puterile să mă târăsc până în balconul ei și să dau năvală asupra tortului din brânză de vaci cu lichior de cireșe. Arăta cu adevărat minunat.

Și, pe când ajunserăm noi la cea de-a treia felie, se auzi soneria de la intrare. În timp ce Bille se grăbi către ușă, eu m-am întins comod în fotoliul de răchită, cu spatele către soare, aranjându-mi ținuta cea răpitoare cât mai plăcut pe trupul năclăit de sudoare.

Era într-adevăr Burghart, cu zâmbetul ce-i adâncea gropițele din obraji. Se așeză și el, pe cel de-al treilea scaun, și fu tratat, din mărinimia noastră de sătule, cu ultimul sfert de tort.

– Vă transmit salutări din partea lui Achim, spuse Burghart. Se pare că amândouă i-ați făcut o impresie nemaipomenită.

– Ce să mai spun de impresia pe care mi-a lăsat-o el mie, în cadă, aduse vorba Bille. E cam cald astăzi, nu?

– Anul trecut, pe vremea asta, eram în Sardinia, rosti Burghart, suspinând.

– Și eu, adăugă Bille, bucuroasă.

– Sardinia asta este cea mai frumoasă insulă din lume, mai spuse Burghart.

– Și mie mi se pare, sosi ecoul dinspre Bille.

– Am fost pe-acolo de vreo paisprezece ori, continuă Burghart.

Zău dacă nu muream de curiozitate să aflu cum de avusese ocazia să cunoască toate celelalte insule de pe lumea asta, de era în stare să dea un verdict în privința celei mai frumoase dintre ele.

– Eu doar de două ori, comentă Bille, cu timiditate în glas.

Faptul că de fiecare dată fusesem și eu alături uită intenționat să-l menționeze. M-am aplecat, atentă să nu ratez prilejul de a mă arăta și eu cunoscătoare a locurilor cu pricina.

Burghart enumeră toate localitățile insulei, în timp ce Bille sări cu gura de fiecare dată:

– Da, și eu am fost acolo!

Aș fi putut să procedez și eu la fel, numai că așa ceva mi s-ar fi părut prea lipsit de tact și în niciun caz *cool*. Și asta chiar dacă metoda primitivă a lui Bille nu dădu deloc greș, căci Burghart începu să vadă în Bille un adevărat suflet pereche, ochii strălucindu-i de cum trecu la calificativele acordate locurilor bune pentru surf. Și, după cum dădu de înțeles, era un excelent cunoscător în ale windsurfului. Ceea ce o făcu pe Bille să se grăbească să spună și ea ceva:

– Doi dintre prietenii mei aveau plăcile de surf la ei.

Mi-am dres glasul, pregătindu-mă să-i aduc aminte că și eu fusesem pe-acolo. Cei doi prieteni despre care trăncănea Bille nu fuseseră decât Holger *al meu* și prietenul prietenei *mele*, Katja.

– Ai niște poze? întrebă Burghart, după ce stabili că, fără îndoială, nu făcusem decât să adunăm scoici printr-un golfuleț prin care, în toți cei paisprezece ani în care vizitase insula, nu trecuse nici măcar o singură dată.

Bille dădu jos de pe un raft o cutie de pantofi. M-am bucurat, fiindcă așa putea să vadă acum și Burghart că și eu fusesem prin preajmă. Și asta fără să trebuiască să scot vreo vorbă.

Erau niște fotografii minunate, foarte măgulitoare, în care mi se părea că arătam cu toții cu adevărat *cool*, sportivi și plini de bună dispoziție, aproape ca spoturile publicitare pentru romul alb din Insulele Caraibe, cu deviza *Living life the easy way!*

– Păi, unde vă este cortul? întrebă Burghart.

– N-am avut, fiindcă n-a plouat niciodată. Seara ne-am adunat sacii de dormit în jurul focului și-am adormit uitându-ne la stele, mi-am amintit eu cu deosebită plăcere.

– Așa deci, rosti Burghart.

Cu iuțeala vântului, luă la cercetat conținutul cutiei de pantofi, zăbovind numai asupra fotografiilor în care erau surprinse și plăcile de surf. Și când te gândești că, în bikini arătam îmbucurător de bine, dacă nu cumva chiar ceva mai bine decât o placă de surf.

– Plăci de tot rahatul, izbucni Burghart, pânze de tot rahatul, poziție de tot rahatul, valuri de tot rahatul!

Și așa mă și făcu, pentru o bună bucată de vreme, să uit de minunățiile lui de gropițe în obraji. Puse cutia de pantofi pe jos și încheie cu un:

– Culori de tot rahatul!

Jignite, Bille și cu mine amuțirăm.

– Vreți să vedeți cum arată pozele *mele?* ne întrebă Burghart, cu însuflețire în glas.

– Mda, cum crezi, i-am răspuns noi, îmbufnate.

Burghart nu ezită nici măcar o clipă. Alergă până la el în apartament și, opt secunde mai târziu, era deja înapoi, aruncându-ne la picioare paisprezece albume foto.

Și așa, în ordine cronologică, am putut admira vacanțele de vară petrecute de familia Schmidt, mama, tata și micuțul Burghart, în diferite locuri de camping din Sardinia: micul Burghart la școala de surf, micul Burghart și tata Schmidt jucându-se cu mingea în apă, mama Schmidt gătind, micul Burghart făcând scufundări sau tata Schmidt spălând mașina familiei.

Bille și cu mine schimbarăm priviri iritate.

Deodată însă, în cel de-al cincilea sau al șaselea an, în sfârșit o schimbare de distribuție: mama și tata Schmidt trebuiseră să rămână acasă, iar micul Burghart, ajuns între timp mare și zdravăn, avea să ia cu el, începând de atunci, o prietenă. Camera cea îngrijită a cortului, vestibulul acestuia, și el curat, geanta frigorifică strălucind de curățenie, masa pliantă, curată lună și scaunele pliante, la fel de fără

de pată, până și *Opel*-ul, fără urmă de praf sau noroi, toate acestea rămăseseră însă aceleași.

Apoi, alte șapte albume pline: Sunny gătind orez la tigaie, Sunny încercând să deprindă surful, Sunny ungându-se cu cremă, Burghart înfulecând din orezul la tigaie, Burghart jucându-se cu mingea în apă și încă vreo două sute de poze făcute cu autodeclanșatorul: Burghart sărutând-o pe Sunny, Sunny sărutându-l pe Burghart.

Despre faptul că pe tipă o chema Sunny puteai să-ți dai seama din comentariile penibile de dedesubtul fiecărei poze:

Azi, Sunny gătește vestitele ei spaghete cu sos de roșii.

Poftă bună, comoara mea!

Bravo, ai o poziție perfectă pe placa de surf!

Lui Sunny îi plac emoțiile.

Ceea ce mă uimea însă cel mai mult, în afara inimioarelor reprezentate prin preajma siluetei tipei, era faptul că, în mod evident, Burghart însuși nu-și găsea grozavele lui de fotografii și înscrisurile acelea din josul lor câtuși de puțin penibile. Dimpotrivă, amintirile legate de unul sau altul dintre evenimentele înfățișate îi stârneau râsul, citindu-ne cu glas tare cele mai inspirate dintre comentariile înscrise: *Numai sărutările sunt mai gustoase decât supa de linte al lui Sunny* sau *Din zori exersează cel ce vrea să ajungă maestru.*

Bille nu avea de gând să-și ia în derâdere rolul de suflet pereche, ceea ce o făcu să râdă la unison cu Burghart, cu toate că i-am ars un cot în coaste cât am putut de tare.

– *Nu e Sunny o dulceață?* ne citi cu glas răspicat Burghart.

Ca s-o sâcâi pe Bille, m-am băgat în vorbă:

– Dar chiar că e dulcică!

– Da, chiar așa și este, spuse Burghart, adăugând un oftat resemnat și frunzărind albumul mai departe.

– Dar pe unde e Sunny anul acesta? am întrebat eu, indiscretă.

– Habar n-am, îmi răspunse Burghart sec, închizând din senin și albumul cu numărul paisprezece.

Dură ceva până să-mi pot reveni din povestea cu fotografiile și să mă las din nou fermecată de gropițele din obrajii lui Burghart și de ochii lui albaștri. Tocmai la țanc pentru a-i zădărnici planurile lui Bille.

– Săptămâna viitoare mă duc până în Danemarca cu o colegă de serviciu, cu mașina, rosti ea cu șiretenie către Burghart. Și știi, aș avea nevoie de cineva care să treacă din când în când pe aici și să-mi ude florile. Iar pentru asta sigur că m-aș arăta și recunoscătoare.

– Ei, nicio problemă! De-așa ceva mă ocup eu cu plăcere, i-am răspuns eu, la iuțeală.

Bille îmi aruncă o privire încrâncenată, căreia i-am răspuns cu una plină de nevinovăție. Ha-ha, dar ce-și închipuise ea!

De cum Bughart se făcu nevăzut cu albumele lui foto, am răsuflat ușurată.

– Mai că mi-aș fi dorit să nu fi văzut albumele alea, am spus eu, bosumflată. Fiindcă, uite, așa se fărâmițează toată fațada.

– Bine, dar gropițele alea rămân pe mai departe la fel de simpatice, rosti Bille. Și ce dulce era în costum de baie. Și ce dulci erau și cortul, și masă pliantă. La fel și Sunny și lasagna ei. Sunny asta a fost marea lui iubire, după cum mi-a povestit el altă dată, îmi explică Bille.

– Nu mai spune, i-am răspuns eu, nu cumva o fi fost și singura?

– Păi, pe la el se perindă tot soiul de tipe, răspunse Bille, însoțindu-și vorbele cu o privire semnificativă, aruncată către vizorul din ușă, unele fade și blonde, dar niciuna despre care să zici că-i și ea mai acătării!

Ia te uită, câți gărgăuni în capul ei!

– Poate că-i plac blondele, am spus eu, azvârlindu-mi părul pe spate.

În ceea ce mă privește, nu s-ar fi putut spune că n-aș fi fost mai acătării!

Bille își încrucișă picioarele ei lungi și râse prefăcută.

– De ce râzi?

– Tocmai mi-am adus aminte de un banc c-o blondă, îmi răspunse ea. Ce e o blondă între două roșcate?

– O rază de lumină?

Și uite cum Burghart-cel-cu-gropițe-în-obraji ajunsese o adevărată piatră de încercare pentru prietenia noastră.

– Nu, o lipsă în educație, rosti Bille, râzând mulțumită.

M-am uitat la ceasul de la mână. Sosise ora s-o iau din loc.

– Să ai parte de o vacanță minunată și de odihnă, i-am urat eu lui Bille, pe când ea, mai degrabă în silă, îmi încredință cheile apartamentului. Două săptămâni e ceva vreme.

– Doamne-ajută! îmi răspunse Bille, suspinând și urmărindu-mă mai apoi, neîncrezătoare, până la intrarea în grădina publică.

Mo, Rebecca, Kaspar și mătușa noastră Paula se întinseseră deja pe o pătură de lână cadrilată, așteptându-mă. Paula era mama Simonei și a lui Zarah. În realitate, ar fi putut s-o ducă absolut fără grijă din veniturile care-i reveneau din partea unchiului de care divorțase și din care îi era finanțată o micuță și cochetă vilă aflată la marginea orașului. Numai că așa ceva nu-i era de ajuns și de aceea o ajuta pe Rebecca la cusut și mai avea din când în când grijă de magazin.

– Înainte să începem, dați-mi voie să vă împart invitațiile la nunta Simonei, spuse ea, întinzându-ne cartoanele lucioase în plicuri căptușite.

Nunta urma să aibă loc taman în ziua paradei noastre de modă. În ceea ce privea imprimeul în auriu cu silueta trăsurii de nuntă, Zarah nu exagerase câtuși de puțin.

– Ohoho, am făcut eu.

– Stați să vedeți și rochia miresei, șopti Paula, pe un ton deloc prevestitor de lucruri bune.

De jur-împrejurul nostru ședeau întinși pe iarbă și îndesați unii într-alții, de abia dacă mai era liber vreun petec de pajiște, mai toți ceilalți ahtiați ai orașului după petrecut timpul în aer liber. Atmosfera era la fel de exuberantă ca în cazul unui concert în aer liber. Și, fiindcă se lăsase întunericul, Rebecca înfipsese în pământ două torțe, ce răspândeau o lumină romantică. Lângă noi, câțiva tipi cântau din chitare, fredonând cântece de *Love and Peace*. Ce mai, o atmosferă plăcută!

Și, în vreme ce gustam cu toții din micile bunătăți pregătite de Rebecca și de mine în aceeași dimineață, ne-am apucat să urzim planuri pentru parada de modă.

Urma să fie cea mai de soi și cea mai remarcată paradă din toate timpurile, dar mai trebuia să nu coste cine știe ce. Magazinul era prea mic pentru o adevărată estradă, dar Mo spuse că, împreună cu inventivul lui prieten Steffen, ar fi putu să încropească din niște palete de depozit un soi de mini-estradă. În același timp, promise să se ocupe și de muzică și lumini, căci Steffen, prietenul său, care făcea pe DJ-ul unei discoteci mobile și se perinda dintr-un sat într-altul cu prilejul unor serbări populare de tras cu arcul, îi făgăduise că avea să ne pună la dispoziție cea mai grozavă instalație de lumini și de sonorizare. Rebecca primise oferta lui cu condiția ca, pe cât posibil, monstruoasa aparatură să stea ascunsă îndărătul decorațiunilor prevăzute.

Tocmai imaginase un decor simplu, necostisitor, dar de efect, cu un metraj bogat din pânză de voal în culorile

crem și alb, pe care o cumpărase en-gros și o dosise la noi în pivniță.

Kaspar se arătase și el dispus să susțină o mică partitură la violoncel și, în plus, să se ocupe de designul invitațiilor, iar cu ajutorul unui prieten să și tipărească vreo sută de bucăți. Speranțele noastre erau, în realitate, să avem parte de cel mult cincizeci de invitați. Chiar și așa, locul s-ar fi dovedit destul de strâmt.

Pe lângă toată salahoria cu care eram deja obișnuite, Paula și cu mine ne-am oferit să ne ocupăm și de bufetul rece, ceea ce urma să însemne o insuliță de mici și gustoase bunătăți în mijlocul bogăției aceleia de draperii din pânză de voal. Paula se și băgase în vorbă, propunând rețete de cocktailuri cu creveți și de salate de crabi-de-zăpadă, în timp ce eu eram pentru chifteluțe.

Rebecca dorea să analizeze alături de noi întreaga prezentare. Două dintre prietenele ei, Marianne și Eva, fuseseră angajate ca manechine. Culmea era că cea mai urâtă dintre ele era chiar fotomodel profesionist.

La auzul faptului că aș fi urmat să prezint și eu două modele de rochii, Mo se tăvăli pe jos de râs, gata-gata să dea peste o ciurdă de câini din preajmă.

– Dar ce, ai făcut și modele pentru pitici cu șunci? o întrebă el pe Rebecca. Ce-i drept, gestul tău e demn de toată lauda, dar mă-ntreb cine o să cumpere așa ceva?

– Dar nu-s deloc un pitic, am spus eu, necăjită nevoie mare.

– Dar o șunculiță acolo tot ești, o ținu Mo pe-a lui. Și nici nu-i de mirare, că n-am văzut până acum pe nimeni altul înfulecând cu-așa o viteză ca tine atâtea chifteluțe.

– Mi-era foame, am încercat eu să mă apăr.

– Da-da, așa zic mereu șunculițele astea. Că, de când ai terminat cu ăla, al cărui nume nu merită să fie pomenit, te-ai făcut de două ori cât erai înainte.

Exagera desigur, și chiar fără măsură, după cum îi era obiceiul. Pe de altă parte însă, trecuse într-adevăr ceva timp de când nu mă mai urcasem pe cântar.

Odată ajunsă acasă, am dat drumul la televizor și m-am aruncat în pat, descurajată și pradă sumedeniei de gânduri. Tortul din brânză de vaci cu lichior de cireșe, droaia de chifteluțe, pâinea-baghetă, clătitele reci, dar mai cu seamă observațiile lui Mo în privința siluetei mele îmi căzuseră greu la stomac.

Pe micul ecran, un moderator corpolent făcea reclamă pentru un terci de regim. Tocmai la miezul nopții. Și arăta o fotografie de-a lui, pretinzând că, înainte de a slăbi substanțial cu ajutorul terciului pomenit, fusese cel mai gras moderator TV din toată Germania. În fotografia de dinainte purta o cămașă destul de strâmtă, în timp ce acum tot trupul îi sta la adăpostul unui sacou bine croit. Arăta cu mult mai fericit și cu mult mai colorat decât în fotografia alb-negru. Cine știe, poate că slăbise cu adevărat!

– Și dumneavoastră o să reușiți! mai spuse el și mă privi direct în ochi.

L-am gonit din fața ochilor cu telecomanda. Păi, dacă cel mai gras moderator TV al Germaniei avusese atâta curaj să vădă cu ochii lui cât atârna la cântar, aș fi putut să încerc și eu. Așa că m-am ridicat de pe pat și, cu grijă, am pășit pe cântar.

Din păcate, Mo chiar avusese dreptate. De la ultima urcare pe aparat, luasem, nici mai mult, nici mai puțin decât cinci kilograme, ceea ce însemna zece livre sau douăzeci de pachețele de unt. Și ca să aflu și mai exact, am scăpat de lenjerie și de agrafa din păr. Cântarul însă continuă să indice aceeași cantitate de unt de mai înainte. Uitându-mă în oglindă, am putut să identific foarte clar cele douăzeci de pachețele, cu toate că acestea se acumulaseră

de-a lungul și de-a latul trupului într-o manieră relativ plăcută.

– Prea bine, atunci, am rostit eu, răspicat, ceea ce a reușit cel mai gras moderator TV al Germaniei o să reușesc și eu.

Încă de-a doua zi totul avea să se reducă la fructe, pâine prăjită și gimnastică.

Ziua fructelor

Prima zi de cură de slăbire mi-am început-o cu o grămadă de fructe, completată cu intenții dintre cele mai lăudabile. Domnul Römer îmi lăsase pe birou un mic teanc de casete cu benzi înregistrate și un bilețel cu vestea că nu era de găsit la birou decât peste o zi. Ceea ce-mi pica cum nu se putea mai bine.

Am agățat pe peretele din fața ochilor un bilețel, pe care am scris cu litere de-o șchioapă *SUNT SĂTULĂ!* și m-am apucat să introduc scrisorile în calculator. Și mai că am început să simt cum, în trup, numărul celulelor adipoase începuse să-mi descrească.

Până pe la ora zece a fost floare la ureche să nu pun gura pe nimic. Imediat după aceea mi s-a făcut însă foame. Și am încercat să interiorizez vorbele înscrise pe bilețelul de pe perete.

Sunt sătulă! Sunt sătulă! mi-am repetat înverșunată în sinea mea. Unde mai pui că metoda chiar își făcu efectul. Mda, vreo trei minute! Apoi, literele începură să-mi joace în fața ochilor și m-am văzut de-a dreptul silită să-mi mănânc banana de micul dejun. Ei, dar cu asta chiar că mi se făcu foame. Ceea ce m-a îndemnat ca la zece și zece să înfulec și mărul, cel ce fusese planificat pentru între mese,

iar la zece și un sfert să-mi iau prânzul, constând din două piersici și o pară. La zece și douăzeci, mântuisem toate fructele cu care venisem, în vreme ce foamea – sau ceea ce era în realitate – aproape că-mi luase mințile. Dintr-o dată, am început să poftesc la ceva sărat și picant și-am simțit pornirea să smulg de pe perete biletel cel amăgitor.

Din fericire, aducându-mi aminte de vorbele din ajun ale lui Mo, am izbutit să mă înfrânez la timp, înainte de a mă deda la vreun jaf prin cel mai apropiat supermarket.

În loc de asta, i-am făcut o vizită Stefaniei, în biroul de vizavi. Ne înțelegeam chiar foarte bine, mergeam uneori împreună să mâncăm la cantină sau să ne plimbăm pe malul Rinului și eram amândouă de părere că domnul Schimmel-Kotzbrocken nu era decât un mucegai și o vărsătură de om, iar doamna Mehlig o făinoasă acolo.

– Îmi pari cam adormită, îmi spuse Stefanie, de cum am intrat în birou. Ca să nu spun de-a dreptul în stare de *sopor!*

I-am aruncat o privire uimită.

– Eu nu vorbit limbi așa grele, i-am răspuns eu.

Stefanie râse, întinzându-mi punga cu gumă de mestecat în formă de animăluțe, o invitație pe care, în mod cu totul excepțional, am respins-o.

– Tocmai citesc din dicționarul meu de neologisme, la litera S. Nici nu-ți dai seama ce multe ai de învățat, îmi explică ea. Uite, știai cumva ce-s alea *servituți?*

– Nu sunt cumva lucrurile acelea cu care te ștergi la gură după ce mănânci? am întrebat eu, alergând la mine în birou, pentru a lua de acolo propriul exemplar de neologisme.

Și uite așa ne-am distrat o vreme la un nivel intelectual ridicat.

– Simt așa, o aprehensiune față de degustarea chiftelușelor din soia de la cantină. Tu nu? întrebă Stefanie.

– Se înțelege întru totul, căci o asemenea futilitate ar putea provoca, eventual, o enteropatie și o indispoziție viscerală, i-am dat eu dreptate.

– Dacă dimpotrivă însă, persistă în această privință o imutabilitate, păstrându-se aparențele și neîncercându-se nimic inedit, nici să nu ne așteptăm la vreo singularitate în privința a ceea ce vor simți papilele gustative, îmi spuse Stefanie, punându-mă pe gânduri.

Și cum o luasem noi razna binișor, ne pomenirăm la ușă cu domnul Schimmel-Kotzbrocken. Cu privirea lui obișnuită, umilă, își îndreptă pașii spre noi, scuturându-ne mâinile cu generozitate.

– Binecuvântată să vă fie ziua, domnișoarelor, iar ziua de muncă fie-vă una minunată și specială, flecări el cu glas molcom și fără să dea drumul mâinii lui Stefanie. Vă descurcați? Am spus eu mereu că, după ce că-s cele mai modeste din clădirea aceasta, sărăcuțele de secretare mai au, de departe, și cea mai grea dintre munci.

Stefanie și cu mine ne repezirăm să frunzărim frenetic printre neologismele noastre. În caz că ar fi urmat obișnuita lui trăncăneală cu prăpastia în privința pregătirii, vream să fim și noi pregătite cu un răspuns pe măsură.

– Consider că nu este drept, continuă domnul Schimmel-Kotzbrocken, ca, în cazul unora dintre noi, chiar dacă au studiat și, evident, au dobândit temeinice cunoștințe de specialitate, să nu conteze în stabilirea mărimii retribuției decât nivelul pregătirii, când tot atât de importante sunt felul și durata activității prestate.

Și așa fu rostit și cuvântul-cheie.

– Asemenea alegații despre dehiscența dintre angajații remunerați mai bine și cei remunerați mai prost contribuie

la declanșarea în mine, ca reprezentant al celei din urmă categorii menționate, a unei opoziții de-a dreptul reluctante, îi dădu replica Stefanie, pe un ton belicos, fiindcă, într-adevăr, în această privință, o diferența între nivelurile de pregătire este definită drept incomensurabilă și imperceptibilă, căci, indubitabil, aici este vorba despre o exiguitate, care permite celui care o neagă să-și pună la adăpost ignoranța și chiar imputabilitatea intelectuală.

– Ăăă... Serios? îngăimă pierdut Schimmel-Kotzbrocken, lăsând, fără vlagă, să-i alunece mâna Stefaniei.

Abia dacă îmi mai puteam stăpâni râsul triumfător, în care eram gata-gata să izbucnesc. În plus, am frunzărit la iuțeală prin dicționarul meu de neologisme, așteptând să-i aplic domnului Schimmel-Kotzbrocken lovitura de grație.

– Din păcate da, îi confirmă Stefanie, cu toate că eu, una, nu aș merge într-atât de departe, încât să vă asimilez unui bolnav de timopatie numai pentru că nu vă puteți reține propriile prejudecăți și judecăți eronate și vexatorii.

Domnul Schimmel-Kotzbrocken înghiți în sec.

– Dacă îmi permiteți să mă interpun în această privință, m-am băgat eu în vorbă după o temeinică pregătire. Mi se pare că o discuție despre asemenea exiguități este în asemenea măsură de fastidioasă, încât, cu toate că mă alătur observației dumneavoastră – cu permisiunea dumneavoastră – aș atribui unilateral o catahreză, cu siguranță o acampsie sau aș reacționa măcar prin simptome extrasistolice, această predică acarpă fiind eternizată și pe mai departe.

– Ăăă... vă dau perfectă dreptate, bâigui domnul Schimmel-Kotzbrocken, numai că acum trebuie să plec. Ziua bună în continuare.

– Nu trebuie, în niciun caz, să revendicați așa ceva drept oprobriu, mai strigă Stefanie în urma lui, fără însă ca sărmanul să mai îndrăznească să se întoarcă.

Nesigur, se poticni în asemenea hal atunci când o luă din loc, încât amândouă izbucnirăm în râsete maniacale, că oricine ar fi trecut prin preajmă ne-ar fi socotit amenințate de *timopatie* și de *perdiție nemijlocită*. Un lucru însă era limpede și anume acela că, mai repede ca oricând, domnul Schimmel-Kotzbrocken ar fi urmat să nu mai colporteze în veci treaba cu nivelul pregătirii.

Până la sfârșitul programului i-am lăsat stomacului suficient timp ca să mistuie fructele și, cum munca reprezintă cel mai eficient antidot împotriva senzației de foame, ajunsă acasă, nu mi-am permis decât un fruct de ananas, doldora de enzime, și mi-am mai căutat câte ceva de făcut.

Sosise însă timpul să le încropesc și niște trupuri căpățânilor de marionete confecționate. În ultimele săptămâni terminasem de modelat patru minunății de căpățâni, ca și patru perechi de mâini și de picioare. Pe lângă tâlharul *Hotzenplotz*, o preafrumoasă, chiar dacă cheală încă, prințesă *Rapunzel*, un *Cititor în stele*, ridat tot, și o *Vrăjitoare* cu nasul umflat. Se uscaseră și erau complet întărite, ba, între timp, și cu suprafețele șlefuite cu șmirghel cu măiestrie. Nu-mi mai rămăsese decât să le dau culoare, cu vopselele pentru pancarte, să le potrivesc niște peruci și să le croiesc câte un veșmânt.

M-am chinuit ceva la construitul trupurilor și al crucii de mânuit. Îmi cumpărasem din magazinul cu materiale de construcții o sumedenie de lemnișoare rotunjite, dar și de colțare, de verigi și de belciuge. Brațele și picioarele ar fi urmat să iasă din câte două părți componente, legate între ele printr-o articulație, o bucată de lemn rotunjit ar fi urmat să constituie axa umerilor, pântecele și restul trupului mi le-am imaginat la un loc dintr-un ghem de sfoară, care trebuia să lege axa umerilor de o axă a șoldurilor, de care trebuia fixate mai apoi picioarele. Principiul

era neînchipuit de simplu, numai că-mi lipseau uneltele potrivite pentru a tăia mulțimea de părți de picioare și de brațe și pentru a da găuri pentru coltare, verigi și belciuge, astfel încât să asamblez trupul unei marionete. În schimb, căpățânile, mâinile și picioarele erau atât de reușite, încât chiar că trebuia să mă ocup de realizarea trupurilor corespunzătoare.

L-am sunat pe Mo și l-am întrebat dacă îmi putea tăia niște lemnișoare rotunjite și da câteva găuri.

– Despre câte lemnișoare și despre câte găuri e vorba? mă întrebă Mo, la rândul său.

Mi s-a părut deosebit de drăguț faptul că nu m-a luat cu vreun *Pentru ce?*, dar m-a pus să fac socoteala mai întâi și să-l mai sun o dată după aceea.

Așa că m-am pus pe numărat: în caz că mi-aș fi pus în cap să meșteresc vreo douăzeci de marionete, o cantitate care, având în vedere cheful de modelat care mă apucase, mi se părea chiar modestă, aș fi avut nevoie, pentru fiecare marionetă, de patru bucăți pentru brațe, patru pentru picioare și câte o axă a umerilor și a șoldurilor. Fiecare piesă ar fi trebuit să aibă câte două găuri, iar gamba una singură, ceea ce însemna zece ori doi, minus doi, și totul înmulțit cu douăzeci.

L-am sunat din nou pe Mo și i-am comunicat:

– Două sute de bucăți de lemnișoare și trei sute șaizeci de găuri.

Suna de-a dreptul amenințător.

– Cât de groase sunt lemnișoarele alea? veni întrebarea lui Mo, după o pauză mai lungă.

– Doi centimetri, am aproximat eu.

– Dar șuruburile cum sunt?

M-am uitat bine la verigile și belciugele mele și am murmurat cu teamă în glas:

– Mititele.

Mo făcu din nou o pauză mai lungă, după care rosti:

– Împrumut un ferăstrău electric și o bormașină și trec pe la tine.

Eram într-atât de zăpăcită, că am și uitat să-i mulțumesc. În afară de asta, nu era deloc sigur că nu făcuse vreo glumă. Numai că, o jumătate de oră mai târziu, m-am și pomenit cu el că sună la ușă, comunicându-mi prin interfon:

– Vino până jos și ajută-mă la cărat!

Pe scara care ducea la magazie, ne-am pomenit că ne aține calea ciuma de doamna Kiebig, cu potaia ei, cea bună de pus la tigaie.

– Cât a ținut pauza de prânz, moșneagul ăla a tot bătut la cuiele lui! se puse ea pe clevetit pe seama *unchiului* de la etajul al doilea.

Fără să se jeneze cumva, Mo o întrebă:

– Știți cumva și pe cine a bătut în cuiele alea?

– Vă rog să mă scuzați, doamnă Kiebig, m-am repezit să zic și eu ceva, doar-doar am fi scăpat de ea.

– Iar a șterpelit vreo mobilă de prin magazie, mai spuse doamna Kiebig, venind după noi. Două scaune a luat. Unele la care mama voastră ținea foarte mult.

Într-adevăr, dispăruseră două scaune din lemn de fag cu niște speteze frumos arcuite, unele pe care plănuisem să le ducem cândva să le fie schimbată tapițeria.

– Pe-alea le-a furat, repetă doamna Kiebig, acompaniată de clefăiturile înrăite ale potăii ei bune de pus la tigaie.

– Acum, că stau în magazie sau că stau la unchiu' chiar că mi-e indiferent, i-am spus eu.

– Unde-am ajunge dacă fiecare chiriaș s-ar apuca să se servească cu câte ceva de pe-aici? mai cârâi doamna Kiebig.

Și insistă chiar ca unchiul să dea de îndată socoteală, ținându-se după noi până la ușa apartamentului acestuia.

Am izbutit totuși să-i trântesc la timp ușa în nas, înainte să se poată strecura și ea înăuntru.

La vederea noastră, unchiul se bucură nespus.

– Să vă arăt ceva frumos, ne dădu el de veste, conducându-ne până în sufrageria lui ciuruită.

Acolo, pe masă, se afla o minunăție de ceasornic, ale cărui părți laterale, batante, îmi păreau cunoscute.

– Astea sunt spetezele celor două scaune vechi din magazie, ne spuse unchiul, cu însuflețire în glas. Nu-i cu adevărat minunat ce se mai poate face încă din tot soiul de vechituri?

– Chiar așa, îi dădurăm noi dreptate, uimiți.

Nu ne-a lăsat inima să-i stricăm bucuria, așa că i-am lăudat iscusința și am băut cu el o cafea.

O oră mai târziu, când am ieșit din apartamentul unchiului, bătrâna pațachină continua să hălăduie pe scări.

– Unde sunt scaunele? fură vorbele pe care ni le scrâșni ea în față. Dacă nu are de gând să le dea înapoi, îl iau eu imediat la trei păzește.

– Scaunele se află la loc sigur, am liniștit-o eu.

Iar Mo adăugă:

– Și în stare bună.

– Hai, Sylvia, să mergem, croncăni doamna Kiebig în urma noastră, trăgând înbufnată de regala potaie de pus la tigaie către adâncul apartamentului ei, nimic nu mai e așa cum ar fi trebuit să fie.

Și când te gândești că nici măcar nu știa câtă dreptate avea!

Odată ajunși în magazie, fără comentarii și potrivit indicațiilor mele, Mo se puse pe tăiat și pe găurit. Curând furăm învăluiți într-un nor de rumeguș. Din fericire, aveam să-mi amintesc la timp că axa umerilor și cea a șoldurilor mai aveau nevoie de câte o gaură ceva mai mare, tocmai pe mijloc, prin care ar fi urmat să treacă sârma de legătura.

– Ai putea să mai dai patruzeci de găuri...? l-am rugat eu, cu glas pierdut, în vreme ce Mo arăta ca și terminat.

Mo îmi aruncă o privire ciudată și mă întrebă:

– Cât de largă, cât de adâncă?

După care, fără greutate, folosindu-se de cel mai gros dintre burghiele aduse, mai dădu patruzeci de găuri în axele de lemn.

În tot timpul cât el a găurit, eu mi-am asamblat în minte marionetele și mi-am închipuit cum s-ar fi mișcat trase de sfori.

Sfori! Și alea trebui fixate într-un fel! Alte belciuge la cap, la spate... și apoi și crucea de mânuit! Am calculat în minte, la iuțeală, totalul lemnișoarelor rotunjite, pe cel al găurilor ce trebuia practicate pentru acea cruce de mânuit, ca și pe cel al celorlalte găuri, ce mai trebuia date în trupurile marionetelor. Chiar că erau cu nemiluita.

– Mo? am întrebat eu.

Mo își scutură rumegușul din păr și se întoarse către mine.

– Ale cui sunt ferăstrăul și bormașina?

– Ale lui Steffen.

– Crezi că mi le mai lasă vreo câteva zile?

Mo nu scoase o vorbă. Mă privi doar. Iar eu i-am întors privirea. Încă de copii obișnuiam să ne zgâim unul la celălalt, ore în șir, iar cel care nu rezista și-și îndrepta privirea într-altă parte pierdea. Iar Mo pierduse mai mereu. Și așa se întâmplă și de data aceea.

Întrebă cu glas aproape răstit:

– La ce-ți trebuie toate bețigașele astea? Ce, nu-ți ajunge câte ai? Dacă nu-mi răspunzi pe loc, rumeguș le fac pe toate!

Și pe dată porni bormașina, agitând-o pe sus și amenințând cu ea.

Am luat-o la fugă, către apartamentul meu, de unde m-am întors cu *Baba Jaga*, *Rapunzel*, *Merlin* și pe *Hotzenplotz*. Le-am așternut căpățânile la picioarele lui Mo, în rumeguș și i-am așteptat verdictul.

– Hei, dar ăsta-i Hotzenplotz *al nostru*, rosti Mo. Și ce urechi are. Juri c-ar fi adevărate!

Asta nu suna deloc rău!

– Iar *Vrăjitoarea* cea bătrână seamănă leit cu doamna Kiebig. Cum ai făcut așa ceva?

– M-am priceput și eu și gata, i-am răspuns, fericită.

Mo îl luă pe *Merlin* în mâini.

– Măi, dar să știi că arată cu-adevărat foarte bine, spuse Mo, profund impresionat. Să știi că, dacă mi-l dai pe Hotzenplotz după ce-l termini, îți fac niște cruci de mânuit pe cinste.

Am fost atât de mulțumită, încât am sărit liniștită peste porția de kiwi, singurul fel de mâncare pe care mi-l îngăduisem pentru masa de seară. Și uite cum, înainte de a merge la culcare, mă mai ușurasem de două pachețele de grăsime.

Vineri

De cum m-am întors acasă, pe la prânz – primisem îngăduința de-a a-mi lua libere orele suplimentare prestate în preajma weekendului – un camion de transport de mobilă tocmai pleca din fața casei. Rebecca sta în ușa magazinului, uitându-se în urma lui. Era roșie în obraji și arăta oarecum ciudat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu, bănuitoare.

– N-o să-ți vină să crezi, îmi răspunse Rebecca, chicotind într-un fel tare ciudat.

– Ce?

– Ghicește a cui mobilă tocmai a fost dusă?

– De-aici?

De unde să fi știut?

– Spune-mi, Becky, nu cumva ai băut ceva?

– Uite, o să-ți dau un amănunt, mă ajută Rebecca, punându-se cu nădejde pe chicotit. Erau niște piese de mobilier baroc de Gelsenkirchen, nici una mai ușoară de-o tonă și toate mirosind a câine.

– Nu cumva e vorba de doamna Kiebig? în întrebat eu, neîncrezătoare. Că doar nu e în stare să se mute așa, de pe-o zi pe alta!

– Păi, și eu i-am spus același lucru, rosti Rebecca, chicotind mai departe. Numai că bătrâna mi-a spus că nu mai putea rămâne nici măcar un singur minut, mi-a pus cheia în mână și s-a urcat într-un taxi.

– Bine, dar nu merge chiar așa, m-am sumețit eu. Ți-a lăsat măcar adresa ei cea nouă?

– Am prins-o chiar de braț și-am scuturat-o, începu să-mi povestească Rebecca, am strigat după ea, cerându-i motivul rezilierii contractului de închiriere și plata chiriei, numai că șoferul taxiului pur și simplu a țâșnit din loc. Iar cei cu transportul mobilei au cărat din apartament cutie după cutie, în cea mai deplină taină.

De ce naibii mai chicotea atâta? Când era clar că bătrâna comisese o ilegalitate.

– Să punem poliția pe urmele ei, m-am înfierbântat eu. Asta așa, ca să vadă și ea cum e să-ți petreci bătrânețile pe la zdup.

Rebecca își văzu mai departe de chicoteli. Pe dată însă mi-am adus aminte de altceva.

– Dumnezeule, ce-or să spună mama și tata?

– Păi, tocmai asta e, spuse Rebecca. Nu înțelegeau și pace de ce mă agitam în halul ăla! Fiindcă a trebuit mai întâi să vorbesc la telefon cu Insulele Canare așa, ca de vreo cinci sute de mărci, ca să aflu că doamna Kiebig îi scrisese mamei de patru luni și mai bine, prilej cu care își și reziliase contractul de închiriere. Ceea ce înseamnă că s-a mutat cât se poate de legal. Și tot de-acolo, din Gran Canaria, i-au acordat pe încredere și predarea-primirea în bună stare a apartamentului.

– Nu cred o iotă, am îngăimat eu, perplexă. Zgripțuroaica aia bătrână a pus totul la cale și n-a scos o vorbuliță față de noi?

– Bineînțeles că mama își închipuia că eram la curent cu toată tărășenia, mai spuse Rebecca. Ba că ne-am fi și ocupat să găsim alt chiriaș.

– Tipic, ce să zic, m-am revoltat eu. Și încotro a apucat-o baba?

– Naiba știe! Dar ia stai, tu chiar nu te bucuri niciun pic pe chestia asta? îmi zise Rebecca. Că doar acum am putea să închiriem și noi apartamentul cuiva mai de treabă.

Chicoti, de-a dreptul exuberant. Ce să zic, nu tu cârteli, nu tu clefăituri de potaie bună de pus la tigaie! Sigur că mă bucuram!

– Și, în felul ăsta, o să-ți găsim și ție, în sfârșit, un tip, turui Rebecca, luându-se cu vorba, unul drăguț, înțelept și priceput la toate alea!

– Să știi însă că bărbații de care mi-ar plăcea au o locuință a lor, o vilă cu vedere la Rin sau ceea ce se numește o maisonette, cu terasă pe acoperiș, am rostit eu, cu îngâmfare.

– Ce prostie, mi-o întoarse Rebecca, de regulă, bărbații de care ți-ar plăcea nici măcar n-ar fi în stare să silabisească

cuvântul *maisonette*. Oricum ar fi, chiar astăzi trebuie să dăm un anunț.

– Hai să vedem apartamentul, i-am propus eu, înainte de-a o apuca din nou chicotelile isterice.

Pe scară, ne-am întâlnit cu *unchiul*. Avea o sticlă de șampanie și voia să ciocnim un pahar împreună în cinstea zilei aceleia. Așa că ne-am luat cu noi paharele în apartamentul doamnei Kiebig.

Momentul trecerii pragului apartamentului, lucru pe care-l făceam oricum pentru prima dată, fu unul de adevărată sărbătoare, căci, până atunci, teritoriul cu pricina fusese apărat cu lătrături frenetice de potaia bună de pus la tigaie.

În aer plutea un amestec de miros de câine, lac de mobilă și parfum de femeie bătrână. Modelul tapetului – narcise albe, uriașe, pe un fundal verde, în hol, cercuri concentrice, în tonuri cafenii, în sufragerie, și tufe de trandafiri galbeni, în dormitor – lăsa să se tragă concluzia că ultima renovare se petrecuse prin anii '70.

Podeaua scotea la iveală sute și sute de cercuri brăzdate de o puzderie de linii, într-o minunăție de diversitate coloristică. Și, cu cât zăboveai mai mult și mai uimit cu privirea asupra podelei, cu atât mai limpede devenea varietatea modelului. Puteau fi recunoscute cercuri de un verde de brad și trunghiuri de un verde de mușchi și de iarbă, mici romburi de un galben ca lămâia, cu linii curbate înspre interior și cruci gamate simetric, castanii, în funcție de nuanțele coloristice asupra cărora te-ai fi concentrat mai intens. Ce mai, cu totul genial! Cel ce realizase modelul trebuia să se fi aflat cu siguranță închis în vreun stabiliment medical!

În baie, așa cum se întâmpla și în celelalte apartamente, puteau fi admirate aceleași plăci de faianță colorate într-un

albastru șters, pe care bunicii mei – Dumnezeu să-i aibă în pază! – le achiziționaseră pe vremuri, ca pe un ultim strigăt al modei în amenajări interioare. Atât că doamna Kiebig se apucase și le împodobise, pe fiecare dintre ele, cu câte o floare, culeasă dintre sutele și sutele de autocolante de pe sticlele de detergent *Pril*.

– Aici trebuie retapetat din nou, spuse unchiul.

Și chiar avea dreptate. Chiriașul următor ar fi trebuit să investească muncă nu glumă până când apartamentul ar fi încetat să-i mai stârnească fiori de groază.

– Chiar că nu-i de mirare că sărmana femeie era mereu cu capsa pusă, rosti Rebecca. Cred că mai mult de șase sute de mărci nici n-aș putea cere pentru așa ceva.

– Bine, dar pentru șase sute de mărci, n-ai putea închiria în cartierul ăsta nici măcar o pivniță, o contrazise unchiul.

Și i-am dat dreptate.

– Renovat, apartamentul ar face pe puțin o mie trei sute de mărci. Și asta așa, fără încălzire, am spus eu, gânditoare.

– Niciodată, fu părerea Rebeccăi.

Eu și unchiul am gratulat-o, făcând-o *oaie cum nu se poate mai nătângă*, iar ea ne categorisi drept *hrăpăreți și speculanți ai chiriilor*.

Mai apoi, am căzut de acord să-i întrebăm pe părinți cam ce chirie ar fi trebuit să pretindem.

Pe pervazul ferestrei din sufragerie, unchiul descoperi un ghiveci stingher, în care creștea una dintre plantele acelea cu frunze cărnoase, care aproape că sunt nemuritoare, una dintre cele pe care, la început, le primești ca mică atenție, într-un ghivecel nu mai mare decât un degetar, și cu care, înainte să-ți dai bine seama, te pomenești că au crescut și s-au făcut tufișuri în toată legea. Pur și simplu nu suportam asemenea colocatari perfizi și încercam de fiecare dată tot

ce-mi stătea în putință pentru a le crea condiții în vederea unei morți rapide, pe cale naturală. Numai că, orice aș fi făcut eu, ele își vedeau de crescutul lor, în cele mai întunecoase colțuri de rafturi, supraviețuind luni în șir unor perioade crunte ba chiar, fără nicio problemă, iernând afară, pe balcon. Și când te gândești la ce se spune, că, pentru a se dezvolta, plantele ar avea nevoie în primul rând de afecțiune!

La vederea exemplarului uitat pe pervazul ferestrei doamnei Kiebig – nu încăpea nicio îndoială că-l lăsase acolo intenționat –, mi-am adus subit aminte, ca friptă, de plantele lui Bille, pe care făgăduisem să le îngrijesc! Chestia cu făgăduiala se petrecuse în urmă cu aproape o săptămână, iar eu nu catadicsisem să trec prin apartamentul lui Bille nici măcar o singură dată, pentru a face ceea ce-i promisesem.

M-am hotărât să-mi domolesc de îndată conștiința zbuciumată și, cu aceeași ocazie să-i fac o vizită așa, ca din întâmplare, și lui Burghart, minunăția aceea cu gropițe în obraji și ochii așa de albaștri. Și, dintr-o dată, m-a lovit graba.

– Dacă vrei, poți să iei tu liniștit planta, i-am spus eu unchiului, avertizând-o în viteză pe Rebecca despre faptul că nu aveam cum s-o ajut la datul anunțului.

Unchiul avea o inimă miloasă. Și așa am și ajuns, bucuroasă nevoie mare de necazul altuia, să-l privesc pe bătrân cum cără planta aceea parazită în propriul apartament, inconștient de faptul că urma să fie sâcâit de prezența acesteia pentru tot restul vieții lui.

Am urcat scara în viteză și, ajunsă în fața dulapului cu haine, m-am aruncat în oarece veșminte mai acătării. Deh, așa cum o cerea udatul plantelor, nu? Iar asta a însemnat, pentru început, să trag pe mine un tricou negru și strâmt,

al cărui decolteu era într-atât de adânc, de Mo spunea mereu că l-aș fi purtat de-a-ndoaselea. Tricoul mi l-am împlântat în perechea mea preferată de blugi, care, mulțumită săptămânii de regim cu fructe, orez și varză murată, arătau din nou ca turnați, potolindu-mi pe-ndelete temerile în privința siluetei.

În ciuda așteptărilor, la Bille în casă totul era în ordine. Se părea că perioada de secetă le făcuse plantelor chiar bine, ajutându-le să se dezvolte cum nu se putea mai bine. Le-am udat din belșug, mi-am tapotat colțurile urechilor, servindu-mă din cel mai bun parfum al lui Bille, și, cu un pretext dintre cele mai jalnice pe buze, am coborât un etaj.

– Ah, Judith, ce drăguț, spuse Burghart, de cum îmi deschise ușa.

Îmi zâmbi atât de încântat, încât nici n-a mai fost nevoie să-mi recit motivul de ocazie pe care mi-l pregătisem pentru vizită. Așa că, pur și simplu, i-am întors surâsul.

– Intră, te rog.

Și, firește, nu m-am lăsat de două ori poftită.

– Tocmai vream să gătesc ceva, spuse Burghart. Dacă ai chef să guști și tu, m-apuc și fac mai mult.

– Cu plăcere, i-am răspuns eu, începând să arunc priviri scormonitoare prin apartament.

Data trecută, la petrecerea aceea, fusese mult prea întuneric ca să fi distins vreun amănunt. În plus, sunt de părere că o locuință poate spune multe despre cel care își duce viața înăuntrul ei. Și nici cu cea în care mă aflam acum nu stăteau lucrurile altfel.

Din păcate!

În primul rând, mi-au sărit în ochi nenumăratele și ciudatele boțuri colorate, înșirate pe rafturi. La o privire mai atentă, mi s-a părut că am recunoscut în ele trei bizarerii

de arici, o grămadă de diferite legume și un soi de zar cu găuri. Sau să fi fost vreo bucată de brânză?

Poate că Burghart avea ceva copii prin familie, care îi dăruiseră orătăniile cu pricina. Și mai tulburător era însă faptul că le ținea așa, la vedere. Tapetul simplu era, de jur-împrejur și fără vreun loc rămas liber, ticsit cu diplome și fotografii. Cu uimire crescândă, m-am apucat să mă zgâiesc la ele.

Locul doi într-o întrecere de tineret B, organizată de *Prietenii tenisului de masă verde-auriu*, locul unsprezece într-o alergare de toamnă, organizată de casa de asigurări de sănătate, șapte sute douăzeci de puncte obținute la *Jocurile Sportive Federale de Tineret* în vara lui 1980, locul trei la balul de absolvire al unui curs de dans pentru avansați...

Am înghițit cu noduri. Printre diplome se afla și o ceată întreagă de cupe și medalii strălucitoare, presărate printre boțurile pestrițe de pe rafturi. Participare de succes la cea de-a opta ediție a așa-numitei *zile a călătoriei*, organizate de societatea *Prietenii naturii* din Sauerland, câștigător al turneului de tenis categoria B, organizat de clubul de tenis *Avantaj serviciu*, distincția de bronz a Asociației Școlilor de Schi din Germania...

O spaimă cumplită puse stăpânire pe mine.

Cu moralul la pământ, am pornit să cercetez fotografiile cu care, printre diplome, mai fuseseră garnisiți pereții: Burghart pe placa de surf, atârnând de trapez, pe mountain-bike, în mână cu paleta de tenis de masă, aruncând mingea la coșul de baschet prin procedeul *cârlig*, pe trambulina de la trei metri înălțime, în telescaun, la serviciu într-o partidă de tenis, cu labe de înot în picioare și ochelari pentru înotul subacvatic, stând în mâini sau cu acestea ocupate cu crosa de golf.

Așa, netam-nesam, mi s-a făcut chef să plec acasă.

– Îți plac spaghetele bolognese? mă întrebă Burghart din bucătărie.

– Da, grozav de mult, i-am răspuns eu, fără să îndrăznesc s-o iau din loc. Nu vrei să te ajut?

– Nu, dar poți să te uiți cum le fac, îmi propuse Burghart.

Altceva mai bun de făcut tot n-aveam! Și așa, în sufragerie, în afara unei duzini de cactuși prăfuiți așezați pe pervazul ferestrei, chiar că nu mai era nimic de văzut. Așa că m-am așezat lângă Burghart, în fața mașinii de gătit.

– Fii atentă cum se face! îmi atrase el atenția, prietenește. Fiecare manevră trebuie să fie cea potrivită.

Acum, cu toate că îmi plăcea să cred despre mine că mă pricep la gătit, eram oricând cu drag dispusă să mai prind câte ceva în privința asta. De aceea m-am și pus pe urmărit cu atenție fiecare manevră. Burghart prăjise carnea tocată și ceapa în ulei de măsline. Până aici nu a fost mare scofală să-l urmăresc.

– Sosul meu bolognese este vestit și fără egal, îmi spuse el, amestecând sârguincios puțină sare, puțin ardei iute și, corespunzător, niște piper.

Nici chestiile cu pricina nu fură prea greu de urmărit, mai cu seamă că, de obicei, nici eu nu făceam altfel. Am așteptat, curioasă, și acel ceva special, ce făcea vestite și fără de egal spaghetele bolognese ale lui Burghart. Adaosul secret nu era decât un plic de sos gata făcut, marca *Match-Fix*, pentru maeștrii bucătari, deschis de Burghart cu gesturi largi, teatrale, și scuturat peste carnea tocată, care mai fu frământată puțin.

– Imediat o să-ți dai seama că așa ceva gustos n-ai mai mâncat niciodată, prezise el, privindu-mi chipul împietrit de uimire și punând spaghetele în apa ce dăduse în clocot. Dacă vrei, după ce terminăm, îți scriu și ție rețeta.

Nici nu ar fi trebuit să se obosească, de vreme ce totul sta scris pe spatele pliculuide „Match-Fix", pentru maeștrii bucătari!

În timp ce spaghetele fierbeau – șmecheria ar fi fost ca, după fiert, să fie aruncate direct în apă rece; ce să zic, de-a dreptul revoluționar! – m-am apucat, gânditoare, să așez masa. În realitate, aș fi preferat să mă întorc flămândă acasă. Atât că, de îndată ce Burghart așează sosul pe masă și-mi mai aruncă și o privire încurajatoare din albastrul strălucitor al ochilor, mi-am zis că parcă tot ar fi meritat să mai rămân.

– Poftă bună, am spus eu și m-am apucat de răsucit pe furculiță spaghetele răcite.

Arătau de parcă ar fi fost o substanță cerebrală. Iar sosul îmi părea un fel de... Burghart luă prima îmbucătură și plescăi profesional din limbă.

– Oh, un momențel, strigă el și fu imediat în picioare. Mai lipsește ceva, numai un picuț de ardei iute.

După ce presără câteva fragmente în tigaie și le amestecă, se arătă mulțumit.

– Dumnezeiește, pur și simplu dumnezeiește, mai spuse el, privindu-mă plin de speranțe.

Mi s-a părut așa, destul de obișnuit, mai obișnuit decât mi-aș fi închipuit. Atât că putea fi mâncat. Dar ce, pentru spaghete mă aflam eu acolo? Așa că am rostit cu nerușinare:

– Burghart, chiar ești un bucătar nemaipomenit!

De parcă Burghart și-ar fi închipuit altceva! Drept care se și puse pe enumerat toate celelalte feluri de mâncare pe care înțelegea să le pregătească la nivelul unui adevărat Paul Bocuse[7]: de la A, cum ar fi fost ardeii grași umpluți cu carne tocată, până la Z, zucchini à la Burghart.

[7] Paul Bocuse (n. 1926), renumit maestru bucătar francez și promotor în lume al bucătăriei țării sale, desemnat de cunoscători drept *bucătarul anului* (1989) și un adevărat *papă al bucătăriei*, proprietar de restaurant și braserii în împrejurimile orașului Lyon (**n.t.**)

– Și la ce te mai pricepi în afară de gătit? l-am întrebat la iuțeală, înainte de-a apuca s-o ia de la început cu A, cum ar fi compotul de ananas.

– Păi, judecă și singură, se lăsă Burghart de îndată dus cu vorba și gesticulă avântat, arătând de jur-împrejur.

Am mai aruncat o privire precaută către figurinele ce reprezentau ariciul și bucata de brânză. Numai că Burghart se referise la diplome, cupe și medalii.

– Sportul este foarte important pentru mine, îmi explică el. Un singur lucru n-am putut face totuși ca lumea, să mă rezum la unul singur.

– O, am suspinat eu.

– Și uite așa mi-am adus toți profesorii și antrenorii pe culmile deznădejdii, povesti Burghart. Și fiecare dintre ei mi-a spus de o sută de ori: *Burghart, dacă te-ai concentra asupra unui singure discipline și te-ai antrena mai des, n-ai putea rata următoarea Olimpiadă!*

– O, am făcut eu din nou, făcând să mi se clatine ușor spaghetele aninate între buze.

– Indiferent despre ce ar fi fost vorba, înot, atletism, ciclism sau handbal și altele, și altele, se apucă Burghart să-mi înșire, fiecare mi-a spus mereu: *Burghart, numai de tine depinde*, așa mi-au spus, *dacă vrei să ajungi la următoarea Olimpiadă, pentru că ai putea să fii acolo.*

– O... limpiadă, am mai schimbat și eu refrenul.

– Vrei să știi de ce am renunțat la asta? întrebă Burghart. Pentru că am considerat important să cunosc și celelalte discipline sportive, schiul, surful, squashul, înălțatul zmeului, ascensiunea montană și altele, și altele. Pur și simplu voiam să le învăț pe toate celelalte. Căci sunt experiențe cu totul și cu totul noi, care te pot purta cu adevărat departe. Așa să știi!

Era o nouă aluzie la cupele lui.

– Și am învățat de toate. Antrenorii și profesorii pe care i-am avut mi-au spus că nu au mai cunoscut pe cineva așa ca mine, care, în atât de scurt timp, să poată ajunge atât de bun.

– O, am suspinat eu.

După consumarea neasemuitelor spaghete, Burghart puse un CD, răsuci la maximum butonul volumului, pornind să se miște după acordurile muzicii din *West-Side-Story*.. Și, după cum se arăta, dansa cu plăcere atât pe stomacul gol, cât și la lumina zilei, azvârlindu-și picioarele încoace și-ncolo, fără nicio reținere, smucind ritmic din șolduri și răsucindu-se în piruete sălbatice.

– *I feel pretty, oh so pretty...*, se însoțea el la dans și cu vocea.

Chiar că nu mai știam încotro să-mi îndrept privirea. Burghart arăta ca un membru al corpului de balet din emisiunea *Rudi Carell Show*, însă unul cu totul și cu totul neinspirat.

– Ăsta a fost dintotdeauna un alt vis de-al meu, zbieră el, în încercarea de-a acoperi muzica, să fac parte din distribuția unui musical.

De ce nu? La urma urmelor, fiecare își are visurile lui!

– N-ar trebui decât să știi să cânți și să dansezi, i-am strigat eu.

– De dansat n-ar fi nicio problemă, fredonă Burghart, numai o oră-două de canto ar mai trebui să iau. *It's enorming, how charming I feeeeeeeeeel...*

Chiar așa, curat „enorming"!

Între timp mă cam săturasem de audiția oferită, hotărându-mă să i-l cedez pe Burghart lui Bille, fără cea mai mică împotrivire. Dansase până nu mai putuse, după care se așezase iar la masă, lac de transpirație.

– Știi, consider muzica și dansul enorm de importante, îmi mai împărtăși el. Știai că sunt în stare să cânt la patru instrumente?

Nu, dar trebuia să-mi fi închipuit! Și am căscat.

– La violoncel, la chitară electrică, la saxofon și la oboi, enumeră Burghart. Iar profesoara de violoncel ținea morțiș să studiez muzica pe mai departe, în timp ce profesorul de saxofon îmi spunea mereu, *Burghart*, zicea el, *încă vreo câteva săptămâni și ai să mă întreci.*

– A, am spus eu, plictisită.

– Iar muzica și dansul sunt, nu în ultimul rând, expresii ale erotismului, nu găsești?

Vorbe care avură darul să mă trezească pe loc!

– Depinde despre cine e vorba, i-am dat eu dreptate, ezitând.

– Uite, pe fosta mea, pe Sunny, am cucerit-o tocmai cu măiestria mea de dansator, insistă Burghart.

– Aha. Chiar că trebuie să fi fost interesant.

– Sunny frecventa alături de alt tip cursul de *dirty dancing* de la școala de dans *Pickel și Strauß*, începu Burghart.

– Nu mai spune!

Dar pe la „Pickel și Strauß" trecusem și eu, și Bille. Un loc al groazei! Te pomenești că idila cu pricina se consumase chiar sub ochii noștri!

– Așa deci! O ochisem eu de multișor pe Sunny, continuă Burghart. Micuța era o făptură prietenoasă, isteață și frumușică foc!

Astea îi fură vorbele. Chiar așa: *făptură prietenoasă, isteață, frumușică foc*. Ce să spun, propoziția mi s-a părut mai nenorocită decât reprezentația de dans oferită până atunci. Făptură prietenoasă, isteață, frumușică foc! Cum putea să-i iasă cuiva așa ceva pe gură?

– Un prieten de-al meu, profesor de dans, m-a învățat în numai câteva ședințe regulile de bază ale stilului ăstuia de dans. Și așa se face că ceea ce alții învățau în doi ani, eu unul, am prins în doar câteva ore, își aminti Burghart.

Și era, desigur, clar că profesorul acela de dans i-ar fi spus ceva de genul: „Burghart, încă o ședință de dans și-o s-ajungi să dansezi mai provocator decât Patrick Swayze însuși!"

– Cum am fost puși să dansăm de unii singuri, înaintea tuturor, l-am eclipsat de tot pe tipul lui Sunny. Iar ea a trecut de partea mea cu arme și bagaje.

Deci așa se petrecuseră lucrurile! Interesant, interesant!

Și, fiindcă tot ajunsesem la subiectul femei, fu un prilej pentru ca Burghart să-și dea în vileag vastele sale cunoștințe din domeniul sexualității, în general, și cu de-amănuntul.

– Mă cuprinde mirarea de fiecare dată când constat că tot mai ai câte ceva de învățat, rosti el, arborând un zâmbet înțelept.

Și, dacă nu cumva mi se întâmpla prea târziu, acesta fu momentul în care îmi deveni limpede ca lumina zilei că aveam în fața ochilor, în persoana lui Burghart, un maestru *în toate cele*.

– Vreau să spun, omul a atins deja limitele *Kamasutrei*, dacă înțelegi ce vreau să spun, zise el.

Bineînțeles că pricepeam! Fiindcă așa, doar uitându-te la poze, puteai ajunge foarte ușor la limita a ceea ce ai fi fost în stare să faci!

Numai că, firește, nu la felul acesta de limite se referea maestrul în toate cele, căci nu se afla în toată *Kamasutra* și nici într-altă parte ceva pe care să nu-l fi încercat el deja și să-l fi găsit de soi. Femeile simțiseră și ele că Burghart era ceva deosebit. *Burghart*, obișnuiau ele să spună, *cu tine sexul este o împlinire minunată, de care nu te mai saturi.*

Din păcate, alte detalii n-am putut afla, însă un lucru mi-a devenit limpede: îl aveam în fața mea pe bărbatul care, numai dacă și-ar fi așternut pe hârtie propriile

experiențe, s-ar fi arătat în stare să înlocuiască definitiv prin anticariate vechea scriere a *Kamasutrei*.

– Numai că omul trebuie să facă și distincție între sexul lipsit de sentimente și cel într-o relație strânsă. Vreau să spun, Sunny era, de exemplu, încă virgină. Ceea ce a însemnat să mă port cu ea cu mai multă grijă, tocmai pentru ca și ea să poată avea parte de plăcerea actului. Ehe, Sunny era o făptură plăpândă și isteață.

Încetul cu încetul, mă săturasem până peste cap de balivernele lui Burghart cu *făptura aceea isteață*. Ha-ha-ha! Așa că l-am întrebat cam pe unde se afla în acele zile isteața de Sunny.

– S-a măritat, are un copil și pare să fie foarte fericită, îmi răspunse Burghart, schimonosindu-și iute chipul într-o mutră scârbită. Numai că asta e o cu totul altă poveste.

Mda, una pe care n-aș fi vrut s-o mai ascult tot atunci! Și, la urma urmelor, nici măcar altădată. Ce găsea Bille la ăsta? În viața mea nu mi se întâmplase ca cineva, în numai câteva ore, să mi se arate atât de limpede drept idiot desăvârșit! Ce mai, nici gropițele din obraji nu-i mai erau de niciun ajutor. Sărmana Sunny, avusese nevoie doar de ceva timp în plus pentru a-și descoperi propriul *eu*. Speram ca măcar acum să-și fi aflat și ea fericirea. Și chiar m-am bucurat pentru ea!

– Trebuie să plec, am anunțat eu deodată, întinzând mâna după rucsacul cu care venisem.

Burghart mă conduse până la ușă.

– La vremea ei, povestea cu Sunny m-a afectat teribil, mai spuse el, dar am izbutit să-mi preschimb necazurile iubirii în energie creativă, iar asta a însemnat realizarea sculpturilor ăstora.

Arătă către arici și către toate celelalte minunate plăsmuiri de pe rafturile înconjurătoare. Iar eu l-am aprobat,

dând din cap molcom. Nimic nu mă mai putea lăsa acum sau altă dată cu gura căscată.

Și, cu asta, fusese adus în discuție în cele din urmă și subiectul artelor plastice și risipit secretul originii și al semnificației misterioaselor boțuri pestrițe. Nimeni nu m-ar fi crezut, dacă i-aș fi povestit toate prin câte trecusem în acel loc. Nici mie nu-mi venea să cred și de-abia așteptam să văd ce mutră ar fi făcut Bille la auzul tuturor grozăviilor ăstora. Ciudat era doar faptul că, până atunci, nu fusese în stare să descopere că, în privința acestui vecin al ei, lucrurile nu stăteau deloc în ordine. Doar dădea cu mult mai des ochii cu el decât o puteam face eu.

Ajunsă acasă, am încercat să-l imit pe maestrul în toate cele și să-mi preschimb și eu dezamăgirea în energie creativă. Și avea să-mi reușească de minune. Așa am modelat un cap de dragon, coada fiarei, patru gheare de-ale ei, și pe deasupra și căpățâna lui Siegfried, omorâtorul dragonului. Iar viteazul fără de pereche semăna cu Burghart ca două picături de apă.

Și iarăși luni

Ziua de naștere a lui Bille a picat exact la o zi de la întoarcerea ei din vacanță. De-abia așteptam să-i dezvălui amănuntele adevărului despre omnipotentul Burghart.

Dis-de-dimineață, am și sunat-o de la serviciu, la ea, la librărie, ca s-o felicit.

– Cucurigă cocoșul din înaltul gardului în zori de zi și cârâi cât îl ținură puterile cam așa ceva: *Bună dimineața, dragă Bille! Azi e ziua ta de naștere! Bună dimineața,*

dragă Bille! Azi e ziua ta de naștere! am cârâit și eu în receptor.

Din nefericire, cântarea mea îl aduse în birou pe domnul Schimmel-Kotzbrocken. Zâmbi moale și-mi luă mâna între ghearele lui.

– Bună, tu ești, Judith? se auzi glasul lui Bille din receptor.

– Da, eu sunt, bună, i-am răspuns eu, încercând să mă descotorosesc de mâinile umede ale domnului Schimmel-Kotzbrocken.

Mai știi, poate că-și închipuia că smuciturile mâinii mele or fi fost semne ale vreunei bucurii extatice ce m-ar fi copleșit cu prilejul vizitei pe care mi-o făcea, căci îmi acordă o privire aparte, plină de însuflețire, fără să dea însă vreun semn că ar fi vrut să-mi slăbească strângerea mâinii.

– Bună ziua, drăgă domnișoară ăăă... Vai, ce mă bucur să vă întâlnesc așa de veselă în dimineața aceasta, spuse el, cu glas mieros, continuând să-mi scuture mâna din răsputeri.

– Bună, Judith, bună! îmi spuse Bille la telefon. Abia dacă te aud. N-ai putea să dai televizorul mai încet? Am atât de multe lucruri de povestit despre Danemarca!

– Da, adică nu, i-am răspuns eu, confuză, adică nu-i vorba de niciun televizor, ci doar de ceva mucegai...

– De ce? piui glasul lui Bille.

– Și-așa veselă, cum sunteți acum, să și rămâneți, domnișoară ăăă..., mai rosti domnul Schimmel-Kotzbrocken, lăsând să-mi alunece ușor mâna din labele lui transpirate și, arborând un zâmbet însuflețit, continuându-și turul salutărilor lui prin celelalte birouri.

– Și dumneavoastră vă urez o zi minunată, domnule Schimmel-Kotzbrocken, am rostit eu, ușurată, în urma lui,

fiind cuprinsă însă pe dată de o spaimă cumplită, de cum mi-am dat seama că, în realitate, cu totul altul îi era numele.

Iar Bille se porni să-mi povestească despre Danemarca. Din experiență, știam că n-ar fi avut niciun rost s-o întrerup, acordându-i însă nu mai mult de o jumătate de oră de vorbit, timp în care am fost dăscălită în privința a câte și mai câte minunății poți face laolaltă cu o colegă de serviciu, pe o vreme ploioasă, într-o cabană de plajă din Danemarca.

– Ei, și eu am avut o săptămână extraordinară, am reușit să-i spun și eu până la urmă, în grabă. Nici n-o să-ți vină să crezi, ce-am...

– Nu te supăra, mă întrerupse Bille. Din păcate, trebuie să închid. Mutra aia de rahat îmi tot aruncă de vreo jumătate de oră niște priviri asasine.

Mutra de rahat nu era altcineva decât șeful lui Bille.

– Dar diseară o s-avem tot timpul din lume, mă împăcă Bille. Și-atunci o să-mi poți povesti pe-ndelete la rândul tău.

Chiar că de-abia așteptam!

– Enervant! De-a dreptul enervant! rosti simpaticul domn Römer, de cum își făcu intrarea în birou.

– Bine, dar ce-i așa de enervant?

– Păi, tocmai vin de la biroul personal, unde am aflat că sunteți botezată evanghelic, spuse el, încruntat.

– Da, așa au hotărât părinții mei la vremea aceea, i-am răspuns eu, încurcată.

– Ei, tocmai asta este enervant, mârâi el. Dacă ați fi fost de confesiune catolică, am fi putut să vă racolăm de la firma aceea de servicii temporare și să vă oferim o slujbă pe perioadă nedeterminată.

– Dar cum e cu legendara doamnă Meister? am îndrăznit eu să întreb.

– Este catolică, bineînțeles. Suntem o instituție romano-catolică și nu avem voie să angajăm decât persoane de aceeași confesiune.

– Vreți să spuneți că doamna Meister nu se mai întoarce? am întrebat eu.

– Nu cred. Săptămâna viitoare se mută cu soțul la Leipzig. De ce trebuia să fiți tocmai dumneavoastră evanghelică? Chiar că-i enervant! O să dau de îndată dispoziție ca să puteți rămâne în serviciu cel puțin până la angajarea unei înlocuitoare.

Și, în vreme ce el dădea telefon la biroul personal, eu sunam la *Asche – Prestări servicii temporare*, pentru a afla ce avea să se întâmple în continuare.

Amabila doamnă Asche mă asigură însă că următoare slujbă avea să fie cel puțin la fel de interesantă ca cea pe care o îndeplineam acum.

– Bine, dar mie-mi place aici, i-am răspuns eu, nemulțumită.

– Știți, suntem o firmă de prestări de servicii temporare, iar angajatele noastre nu rămân la post decât atât cât este nevoie de ele acolo, îmi explică, cu bunăvoința-i și răbdarea-i caracteristice, doamna Asche.

– Dar au nevoie de mine aici și nici măcar nu vă închipuiți ce mult, am adăugat eu, cu convingere.

– Încercați să vă bucurați de pe-acum de viitoarea slujbă, îmi mai spuse doamna Asche.

Iar tonul ei fu unul definitiv.

Am închis telefonul, căzând pe gânduri. Ce păcat! Și doar mă obișnuisem cu toate de pe aici!

Domnul Römer ieși din birou, urmând să lipsească preț de-o săptămână. Și, fiindcă era cumsecade, nu-mi lăsă mai nimic de lucru pentru perioada aceea. Așa că am avut timp să rezolv toate lucrurile lăsate de-o parte, să mă ocup temeinic de îngrijirea plantelor și chiar să-i insuflu ceva curaj unui amărât de mesteacăn, aproape chelit de frunze.

Iar când am fost gata cu toate astea, nici măcar nu se făcuse amiază. În biroul de peste drum, Stefanie ședea la locul ei și părea puțin pierdută. Îmi făcu semn cu mâna. Și, hotărându-mă s-o îmbărbătez cât de cât, am format numărul ei de telefon.

De cum îmi răspunse, am rostit cu glas scrâșnit:

– Bună ziua! La telefon sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert. Aș dori să vorbesc cu doamna Reger, dacă se poate.

– La aparat, răspunse ea, amabilă.

– Fiți, vă rog, amabilă și faceți-mi legătura cu dânsa! am continuat eu să scrâșnesc dindărătul identității sorei Annaklara.

– Eu sunt doamna Reger, spuse Stefanie, răbdătoare. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș dori să vorbesc cu doamna Reger, am repetat eu.

– Bine, dar eu sunt doamna Reger, spuse Stefanie, cu mirare crescândă.

– Atunci, dați-mi-o vă rog la telefon pe doamna Reger, am scrâșnit eu pe mai departe.

– Ascultați-mă, vă rog, rosti Stefanie, disperată, dar tare și răspicat. Sunteți deja în legătură cu doamna Reger. Eu sunt doamna Reger.

– Dar doamna Reger când se întoarce? am mai pisat-o eu.

– Bine, dar eu „sunt" doamna Reger!!! răcni Stefanie, sărind din scaun în picioare.

– Aici este sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert, și aș dori foarte mult să vorbesc cu doamna Reger, am ținut-o eu una și bună. Și așezați-vă la loc dacă vreți să vorbiți cu mine.

Stefanie luă din nou loc.

– Așa, foarte bine, am rostit eu. Și acum faceți-mi, vă rog, legătura cu doamna Reger.

– Bine, dar... îngăimă Stefanie, scârpinându-se într-o ureche.

– Vai, dar nu se face așa ceva, am dojenit-o eu, să te scarpini în ureche? Unde vă sunt cei șapte ani de-acasă?

Și, în sfârșit, catadicsi și Stefanie să se uite înspre mine. I-am făcut, la rândul meu, și eu semn cu mâna.

– Hai c-a fost bună! îmi spuse ea la telefon, izbucnind în râs.

După pauza de prânz, trecu prin biroul meu, în căutare de subiecte de conversație, catastrofa de doamnă Mehlig.

– Dumnezeule, domnișoară Cutare, cum mai arată lucrurile pe-aici, pe la dumneavoastră! începu ea să zbiere, în nota ei obișnuită.

Păi, la mine, totul arăta nemaipomenit! Nu zăcea nicio lucrare aruncată pe cine știe unde, era ordine desăvârșită și strălucea de curățenie. Mai că mi-aș fi dorit ca și la mine acasă lucrurile să fi stat aproape la fel de bine.

– Dacă sărmana doamnă Meister și-ar vedea acum biroul așa de neîngrijit. Nici măcar n-ar vrea să se mai întoarcă la lucru, declară doamna Mehlig.

Asta chiar că era ditamai obrăznicia! După ce că preluasem cea mai nenorocită cameră din câte se pomeniseră în istoria mondială a administrației, pusesem ordine într-un sistem de două sute șaptezeci și unu de biblioraftur fără niciun căpătâi și într-un metru înălțime de hârtii, salvasem trei plante de la moarte sigură și preschimbasem un haos deznădăjduit într-o ordine impecabilă, trebuia acum să mă las boscorodită de ființa asta făinoasă, care-mi batjocorea biroul! Și, în afară de asta, doamna Meister se afla, probabil, pe la jumătatea drumului ei înspre Leipzig, iar lucrul ăsta precis nu avea vreo legătură cu mine.

Numai că, așa cum mi se întâmplase de multe ori în viață, replica potrivită avea să-mi vină, și acum, minute

mai târziu, după ce minte-îngustă aia de Mehlin plecase de mult, iar eu încă mai gâfâiam în căutarea vorbelor celor mai nimerite.

Stefanie îmi împărtăși indignarea și-mi propuse să-i aplicăm doamnei Mehlig, drept pedeapsă, numărul cu sora Annaklara.

Ceea ce nu era deloc o idee rea!

Și, de cum doamna cu pricina fu din nou la ea în birou, am închis ușa care da în coridor, tocmai ca să nu-și poată auzi propriile răcnete la telefon. Am deschis apoi și mi-am așezat la îndemână, lângă telefon, unul dintre caietele-program, cuprinzând cursurile de care răspundea doamna Mehlig și am format numărul ei.

– Mehlig!

– La telefon sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert, am scrâșnit eu, cu glasu-mi prefăcut răgușit.

– Bună ziua, soră!

– Aș dori să vorbesc cu doamna Mehlig, dacă se poate.

– Păi, la mine ați și nimerit.

– Bună ziua. Sunt sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert.

– Bună ziua, soră. Cu ce vă pot ajuta?

– Aș dori, vă rog, să vorbesc cu doamna Mehlig.

– Dar eu „sunt" doamna Mehlig.

– Și atunci când se întoarce doamna Mehlig? am mai întrebat eu, cu glas tremurat.

– Eu sunt doamna Mehlig!

Iar vorbele din urmă ne ajunseră la urechi în dublu exemplar, o dată prin telefon și a doua oară străbătând peretele. Stefanie scoase un țipăt gutural și-și înfundă în gură traista mea de cumpărături.

– Mda, bine, aici este sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert.

Glasul îmi devenise între timp și mai tremurat.

– Soră, care este motivul pentru care telefonați?

Acum, cu toate că aș fi fost în stare să continui jocul ore în șir, am încercat și eu ceva nou.

– V-am dat telefon în legătură cu un curs de dans. Numărul 135782 în caietul dumneavoastră.

– Ați dori să înscrieți pe cineva?

– Pe mine aș dori să mă înscriu, domnișoară! am scrâșnit eu.

– La cursul de dans din buric?

Glasul doamnei Mehlig începu să răsune ceva mai puțin viguros.

– Da, da, mai este cumva vreun loc liber?

– Da, cum să nu, soră. Nu trebuie decât să completați un formular de înscriere și să ni-l trimiteți, explică doamna Mehlig. Numai că abia acum văd eu că, la cursul pentru începători, nu mai e niciun loc.

– Domnișoară, dar nu-s nici măcar cu o zi mai tânără de nouăzeci de ani. Despre ce începător mai poate fi vorba. De unde până unde să o iau de la început, am mai scrâșnit eu, cu reproș în glas.

Stefanie abia dacă se mai putea abține să nu râdă. Mie însă aproape că-mi trecuse de tot cheful de râs. Și asta fiindcă mi-am dat seama că era prea târziu ca să-i mai divulg doamnei Mehlig adevărata mea identitate. Aveam mari rezerve că ar fi primit vestea, dând dovadă de cine știe ce simț al umorului. Și, în afară de asta, chiar mă simțeam cu conștiința încărcată, căci femeia se arăta de mii de ori mai amabilă față de sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert, decât față de noi.

– Dar cum urmează să veniți de la mănăstire până aici? întrebă doamna Mehlig, pe un ton prietenos. Știți, avem și un serviciu de transport. Poate ați dori să-l folosiți.

– Nu-nu, mulțumesc, vin eu singură. Săgețica mea cea roșie prinde lesne o sută șaizeci de kilometri pe oră. La volanul ei, într-o jumătate de oră sunt acolo, am explicat eu, cu îndrăzneală.

Stefanie scotea deja niște horcăieli, lucru care m-a silit să închid și să-i smulg din gură traista aceea de cumpărături, fără să mai aștept răspunsul doamnei Mehlig.

După ce Stefanie se potoli în sfârșit din râs, am rugat-o să jure solemn că nu avea să povestească niciodată, nimănui, că acea soră Annaklara nu era nimeni alta decât eu. Așa că găsi de cuviință s-o facă invocând numele Sfântului Kunibert.

Zile de-a rândul avea să umble naiva de doamnă Mehlig pe coridor, povestind tuturor despre călugărița cea bătrână, care abia se mai ținea pe picioare, dar care se înscrisese la cursul de dans din buric. Evident că nu dădu nimeni niciun ban pe vorbele ei.

Plină de chef, în aceeași seară, am plecat către Bille și petrecerea cu prilejul zilei ei de naștere, pentru ca, în sfârșit, să-i pot povesti despre pățania trăită de mine cu Burghart.

Cum am ajuns însă, m-am pomenit cu ea în prag, văicărindu-se.

– Cred că-i ziua mea cu ghinion. Claudia este bolnavă, Susanne și Markus sunt plecați în concediu, iar Doris și Dirk nu pot veni.

– La ce te-ai fi așteptat? Oricum, nu-i invitasei pe niciunul dintre ei, i-am spus eu, prilej cu care am remarcat dintr-o ochire că toată pâinea cu usturoi urma să-mi revină numai mie.

– Dac-ai ști câte am să-ți povestesc! i-am spus eu, agitată.

– De-ar fi venit măcar deșteapta aia de verișoară-mea, cu bărbatul ei, se lamentă Bille.

– Bine dar pe verișoara aia și pe bărbatul ei nici nu-i poți suporta, i-am dat eu replica, fără pic de menajamente.

– Dar ce-o să spună despre mine, dacă nu vine chiar nimeni la ziua mea? întrebă Bille.

– Cine, bărbatul verișoarei tale? am întrebat-o la rându-mi, mirată.

– Nu, Burghart, vezi bine! aproape că răcni Bille, pierzându-și răbdarea.

Și tocmai atunci se auzi soneria de la ușă.

– Nu deschide, m-am milogit eu de ea, pe un ton de cerșetor. Ascultă-mă pe mine, ăla chiar că nu-i întreg la minte.

Numai că, sprintenă, Bille se și repezise să deschidă.

– Dacă m-ai lăsa să-ți povestesc ce-am pățit cu el, chiar de azi ai începe să te căiești că i-ai dat drumul la tine în casă, i-am spus eu, cu năduf.

Din păcate, *el* se și înfățișase în cadrul ușii, ceea ce mă făcu să mă întrerup și să-mi întorc privirea într-altă parte.

– Ia te uită, chiar sunt primul? întrebă el.

– Parcă-i un blestem, începu Bille, pe un ton aparte, de văicăreală. Toți sunt ba plecați în concediu, ba căzuți bolnavi la pat. Iar Sentei și întregii găști le-am spus că n-o să mă întorc înainte de nouăsprezece ale lunii. Mare tâmpenie, nu?

Cine, naibii, să fi fost Senta aia?

Bille trecu peste semnul de întrebare răsărit în ochii mei și-mi spuse:

– A, să nu uit, îți transmit salutări de la Daniel și Stefan, din sudul Franței. Amândoi mi-au dat telefon tocmai de-acolo, ca să mă felicite.

Mai întâi „Senta și toată gașca", iar acum „Daniel și Stefan din sudul Franței"... Zău dacă nu începeam să-mi fac griji dacă Bille a mea n-o luase cumva razna.

– Știi, adăugă ea, adresându-i-se lui Burghart, uneori, așa, ca schimbare de peisaj, parcă nu-i rău să mai scapi la o zi de naștere de tămbălăul iscat de pe urma prea multor invitați. Numai dacă mă gândesc la ce-a fost anul trecut!

– Mda, m-am băgat și eu în vorbă, chiar că a fost ceva... cu Senta și toată gașca. Îți mai aduci cumva aminte și de faza aia, când Daniel și Stefan s-au apucat, ca niște porci, s-arunce în dreapta și-n stânga cu prăjiturile alea cu cremă?

Bille mă privi ca turbată. Un soi de privire pe care n-am pregetat să i-o întorc. Nu că aș fi avut ceva împotriva micilor scorneli de ocazie! Mă revolta însă faptul că încerca să se impună în fața unui asemenea nătărău, fără pic de minte, cu povestea asta, cu nemaipomenitul cerc de prieteni.

– Dar Dolly, Molly și Holly? Ele nu și-au anunțat sosirea? am întrebat eu, cu perfidie, primind din partea lui Bille, drept răspuns, un ridicat din umeri.

– Ei, așa ceva chiar c-ar fi meritat să vezi, i-am spus eu lui Burghart, fiindcă, de fiecare dată când își serba Sybille ziua de naștere, fetele obișnuiau să-i dedice o mică reprezentație, cu Holly la muzicuță și Molly la acordeon.

Brusc, Bille începu să mă urască. Și, sub pretextul că voia să aducă ceva din frigider, plecă spre bucătărie. Acolo unde am și urmat-o.

– Trebuie să sari tu imediat peste cal, nu-i așa? se stropși ea la mine.

– Îmi pare rău, i-am răspuns eu, jignită, dar nu cred să rezist toată seara în prezența creaturii ăsteia pline de ea. Cu mult mai plăcut ar fi fost laolaltă cu Dolly, Molly și Holly, cu tot cu acordeonul lor! N-ai putea să-i faci vânt ăstuia? Ți-am spus doar că am o mulțime de nenorociri să-ți povestesc despre el.

– Bine, dar de-abia a venit, îmi răspunse Bille, cu încăpățânare.

– Bille, ăsta-i un panglicar patologic, am spus eu, cu stăruință în glas, un mincinos notoriu și-un plin de el patentat, unul care-și închipuie că nu există nimic pe care să nu-l poată face și el, asemenea oricărui specialist. E un...

– ... tip foarte, foarte atrăgător, adăugă Bille. Ia stai, cumva îmi porți pică fiindcă, în locul tău, mă preferă pe mine?

La așa ceva, chiar că n-am mai fost în stare să dau vreun răspuns.

Bille luă brânza din frigider și mă lăsă acolo, în bucătărie. Chiar așa, să-și fi închipuit c-aș fi invidiat-o pentru găunoșenia asta, ce-ți lua ochii c-un înveliș ispititor cu gropițe în obraji? Din partea mea, nu avea decât să-și dea seama și fără ajutorul meu de omul de nimic pe care se apucase să-l cultive.

În sufragerie, Burghart dădea reprezentația lui obișnuită, de *go-go* girl. Se răsuci de câteva ori chiar cu talent în jurul propriei axe, își aruncă piciorul drept în sus, frângându-și șoldurile, după care înțepeni locului.

M-am apucat să bat din palme și să zbier:

– Grozav! Unde ai învățat așa ceva?

Bille trase o gură zdravănă de aer în piept, dar Burghart explică cu multă bunăvoință:

– Cele mai multe dintre combinațiile pașilor pe care-i fac sunt creații proprii.

De ce să fi crezut c-ar fi putut stat lucrurile altminteri?

– La școala de dans îmi spuneau mereu că nu mai văzuseră pe cineva care să fi prins totul așa de repede, începu Burghart să-și toarne balivernele. *Burghart*, mi se spunea mereu, *în câteva săptămâni o să fii gata să participi la concurs!*

Îi aruncam deja lui Bille priviri triumfătoare. Avea prilejul să audă acum cu propriile ei urechi ceea ce tot încercasem să-i explic.

– Nu înțeleg chiar deloc de ce n-a dat încă telefon Sabine, rosti Bille, în încercarea de-a schimba subiectul.

Sabine era o prietenă comună, fostă colegă de școală de-a amândurora și, în mod cu totul excepțional, chiar o persoană reală, ceea ce m-a făcut să citez:

– O făptură micuță, prietenoasă, isteață și frumușică foc!

– Ce tot vorbești acolo? întrebă Bille. Sabine e aproape cea mai urâtă tipă pe care o cunosc.

Și, deoarece Burghart, nestingherit, își trăgea raitele lui rotitoare de șale prin sufragerie, m-am folosit de prilej pentru a mă trage mai aproape de Bille și a-i vorbi cu insistență. Numai că nu era de părere că bărbații care-și etichetau fostele prietene drept *făpturi micuțe, prietenoase, isteațe și frumușele foc* și-ar fi meritat vreun loc mai special în iad.

– Frumușică foc, isteață, făptură micuță, am șoptit eu totuși, înrăită, de vreo cinci ori în urechea lui Bille. Nu-i așa că-i de necrezut?

– Dar ce-i așa de urât în toate astea? întrebă Bille enervată, întorcându-mi spatele.

Toată seara se arătă însă de neclintit, râse la glumele lui Burghart, dădu din cap la inevitabilele lui acompaniamente de *știu-și-eu-câte-ceva-despre-asta* și-și bătu de zor genele, pur și simplu excitată.

Asta în timp ce eu, una, m-am plictisit de moarte, stând și frunzărind o vechitură de revistă de modă. Și, după o oră încheiată, au realizat, în sfârșit, că nu mă făcusem deloc părtașă la distracția lor.

– La ce te tot uiți acolo? întrebă Burghart, săltându-și privirea peste umărul meu. A, haute couture?

Bille arătă către o rochie de la *Dolce & Gabbana*, spunând că ar purta cu plăcere așa ceva.

– Bine, dar de ce nu ți-o lucrezi pur și simplu singură? întrebă Burghart.

– Ha-ha, am izbucnit, eu, ironic.

– *Eu*, unul, zău dacă nu m-aș apuca s-o fac, insistă Burghart.

– Mda, dragul meu Burghart, am mârâit eu, indignată, de ce m-oi fi mirând eu, când, la cât ești tu de dotat, trebuia să m-aștept că te poți ocupa cu măiestrie și de croitorie.

– Înțeleg, îmi răspunse Burghart, căpătând o mutră vexată, de parcă ar fi priceput cu adevărat.

Sosise timpul s-o iau din loc.

– A fost o petrecere de-a dreptul simpatică, am rostit eu, prost-dispusă, luându-mi rămas-bun de la Bille. Distracție plăcută în continuare!

– Avem deja parte de asta, spuse Bille insensibilă, aruncându-mi peste umăr un zâmbet plin de promisiuni.

Mi-a fost limpede că nimeni și nimic nu i-ar fi fost de vreun ajutor și am lăsat-o așa, aproape fără milă, pradă propriei ei sorți, să se scurgă spre casă, în compania acelui Bughart, cel doldora de atâta experiență.

Vineri

Nici măcar târziu, după-amiază, trecând pe la Bille pentru a o lua la partida noastră de jogging, nu părea să-mi fi trecut de tot supărarea.

– Ce ai? mă întrebă Bille, de îndată ce, spre amuzamentul celor ce se plimbau de-a lungul malului Rinului,

ne-am început obișnuitele exerciții profesioniste de încălzire.

– Și ce, n-aș avea cumva motiv? am întrebat-o și eu, jignită.

Bille nu-mi dădu niciun răspuns, pornind în pas alergător. Tipic Bille, ca de obicei! Mi-am văzut și eu de pasul meu alergător, cot la cot cu ea, ferm hotărâtă să nu fiu eu cea care ar fi urmat să rupă tăcerea. Bille se îndârji însă și pe mai departe în mutenia ei. Prost dispusă, mi-am mușcat buzele și m-am hotărât să mă opresc din alergare numai atunci când Bille mi-ar fi adresat un cuvânt de împăcare. Nu mă interesa, nici măcar dacă ar fi trebuit să alerg până în Australia!

Acum, era foarte posibil ca și pe Bille s-o fi ros gânduri aidoma. Oricum, am alergat și-am tot alergat noi, de-am depășit toate reperele noastre din categoria *până-aici-și-nici-un-pas-mai-departe* din toate *noile-tentative-de-alergare-din-fiecare-an*, aproape îndreptându-ne către galaxiile din depărtare, nevăzute de vreun om până atunci.

Dar, după vreo câțiva kilometri, mi s-a părut că simțeam sânge în gură, în timp ce în urechi mi se instalase un bâzâit amenințător, și acela acoperit de un vâjâit ritmic. Picioarele păreau să mi se miște de la sine, căci nu mă mai simțeam în stare să pretind că mi-ar mai fi aparținut. Cu toate că, plină de uimire, înregistram la ce performanțe putea fi împins trupul omenesc numai de voință, m-am hotărât, descurajată, să abandonez totuși cu puțin înainte de-a ajunge la Leverkusen.

– Ai de gând să alergi cumva până la Marea Nordului? am întrebat-o pe Bille.

– În sfârșit! Și eu care începusem să cred că n-o să mai întrebi nicicând, scheună Bille, lăsându-se subit să cadă pe taluzul malului râului.

Am picat și eu alături. Iar Bille îmi rânji.

– Tot mai ești supărată din pricina lui Burghart?

– Pricina ești tu! am corectat-o eu. N-are nicio legătură cu Burghart, care e prost făcut grămadă.

– Ascultă, ce-ai zice dacă m-aș apuca și eu să-i declar drept nătărăi pe bărbații de care te îndrăgostești tu?

– Nimeni nu-i chiar atât de țicnit încât să se îndrăgostească de Burghart, am rostit eu, pe tonul celei mai profunde convingeri.

– La fel am zis și eu despre Holger, ripostă Bille. Dar tu te-ai arătat totuși într-atât de țicnită.

– Că doar nu te-oi fi îndrăgostit de-a binelea de pocnitoarea aia? m-am rățoit eu la ea.

– Eu zic că da, mi-o întoarse Bille.

Am privit-o încremenită de uimire. Asta în timp ce Bille se arăta foarte plină de ea.

– Și, dacă nu mă înșel, atunci aș spune că sentimentul este chiar reciproc, mai spuse ea. Cred că el este bărbatul vieții.

– Sper însă că nu-i vorba de viața ta! am strigat eu la ea.

– Și de ce nu, mă rog?

De ce nu? De ce nu? Nu mi-am găsit deloc vorbele potrivite pentru a-i răspunde. Așa că tot drumul cel lung, la înapoiere, am tăcut, copleșită.

– Poate s-o găsi printre prietenii lui Burghart și vreunul drăguț așa, ca pentru tine, încercă Bille să mă împace, de îndată ce ne-am oprit în fața casei ei, pentru a ne lua rămas-bun. Știu și eu, poate unul tot așa de grozav!

Am căscat gura, cu gând să rostesc oarece, dar, privind în ochii limpezi ai lui Bille, am realizat că n-ar fi avut niciun rost. Lămurită pe deplin, m-am suit în tramvaiul ce urmă să mă poarte spre casă.

La chioșcul de lângă casă am dat peste o revistă, cu o secțiune foarte promițătoare de cosmetică: *Minunată pentru*

seară, doar într-o oră – Cele mai grozave ponturi de cosmetică pentru marea reprezentație. Ce-i drept, nu-mi planificasem pentru seara cu pricina nicio reprezentație măreață, ci doar o întâlnire cu Kai-Uwe, tenorul în devenire, dar, într-un fel, aveam nevoie de încredere. Așa că mi-am cumpărat revista.

De la ultima noastră întâlnire, Kai-Uwe și cu mine ne mai întâlnisem de două ori: o dată la cinematograf, pentru a vedea o multpremiată peliculă, și a doua oară la mine acasă, unde mi-am arătat talentele culinare. Și, de fiecare dată, mi-a mărturisit de cel puțin de zece ori, cu intonația aceea, tunătoare, că, în ochii lui, aș fi fost soția ideală și că ar nutri pe deplin dorința ca, alături de mine, să întemeieze o familie, care să-i semene pe cât s-ar fi putut celei alcătuite de părinții lui.

Și tot ceea ce-mi declara era înflorat cu adjective romantice. Iar dacă, până la urmă, am ajuns să mă privesc și în oglindă, am început să cred și eu că trăsăturile mi-ar fi fost de o *frumusețe unică și dulce*, iar urechile ar fi prezentat un *contur fin, filigranat, aproape de nedescris.*

Din păcate, nu se pricepea nici pe departe să și sărute la fel precum vorbea. Mai bine zis, săruta nespus de prost. Se prea poate ca cineva să-i fi băgat în cap că scopul unui sărut ar fi fost acela de a-și vârî limba în gura celuilalt cât mai adânc, dacă s-ar fi putut până i-ar fi atins omușorul.

L-am lăsat să mă sărute așa de vreo două-trei ori, fără să mi se ofere și ocazia de a-i transmite lui Kai-Uwe ceva din măiestria pe care o posedam în acest domeniu. Ceea ce ne-a făcut ca, până la urmă, să revenim, pe mutește, la nivelul reconfortantelor complimente. De la așa ceva știam că, cel puțin, nu m-aș fi ales cu cine știe câte bubulițe de herpes pe buze. Dimpotrivă, complimentele lui Kai-Uwe mi se întipăriseră într-atât în adâncul inimii, de, uneori,

zău dacă nu-mi venea să cred că, fără ele, n-aș mai fi putut trăi.

Vă promitem că, în mai puțin de o oră, veți avea parte de un păr strălucitor, de o piele fină, cu accente rozalii, pe toată suprafața corpului, de un ten proaspăt și neridat și de o privire de o frumusețe și o limpezime strălucitoare, promitea revista, *cu o singură condiție, să urmați recomandările noastre și să aveți o oră la dispoziție.*

Adevărul era că aveam chiar două ore și jumătate la dispoziție și, în plus, chiar intenția de a urma cât mai exact indicațiile acelea.

Veți fi mereu frumoasă, în măsura în care vă veți și simți astfel, pretindea titlul. Apoi, autorii recomandau ca, pe parcursul tratamentului de înfrumusețare, să-ți spui în sinea ta, de cel puțin treizeci de ori: *Îmi place cum arăt, în mod necondiționat!*

Îmi place cum arăt, în mod necondiționat! am început eu să îngaim, ascultătoare, întinzând în același timp pe păr o masă de gălbenuș și rom, pentru a *avea parte de unul strălucitor.*

Pentru o *piele fină, cu accente rozalii, pe toată suprafața corpului*, am deșertat conținutul unui pachet de sare într-o ceașcă plină pe jumătate cu ceai de mușețel, amestecat cu miere, după care m-am uns cu acest amestec din cap până-n picioare. Pe față, mi-am aplicat un strat de brânză de vaci degresată așa, ca pentru un un *ten proaspăt și neridat*, în timp ce pe ochi mi-am plescăit două pliculețe călduțe de ceai, ca să dobândesc și eu *o privire de o frumusețe și o limpezime strălucitoare.*

Gătită în halul ăsta, m-am întins pe pat și-am început să-mi spun așa, în neștire, că îmi place cum arăt, în mod necondiționat.

Sună însă telefonul, silindu-mă să-mi dau de-o parte plicurile de ceai de pe ochi, pentru a putea localiza aparatul.

Era Kai-Uwe. Și, cu glas cavernos, mă anunță că, din păcate, trebuia s-o lăsăm baltă pentru seara cu pricina.

– Bine, dar de ce? am întrebat eu, dezamăgită.

Că doar pentru cine altcineva mă supuneam eu procedurii ăsteia? Între timp, brânza de vaci de pe fața mea se întărise în asemenea hal, încât abia dacă mă mai puteam exprima prin viu grai.

– Trebuie să stau cu mama, îmi spuse Kai-Uwe.

– E cumva bolnavă? am întrebat eu, cu compătimire în glas.

– Nu, dar este cu nervii la pământ, îmi răspunse Kai-Uwe.

Maică-sa era o femeie încă în putere, de vreo cincizeci de ani, dar n-am îndrăznit să întreb care să fi fost pricina pentru care o luase chiar așa razna. Numai că, amabil, Kai-Uwe îmi dădu explicația din proprie inițiativă.

– Din pricina lui Amadeus, îmi răspunse el. A murit ieri.

Murise cineva. Ce trist!

– Îmi pare rău, am rostit eu, sincer mișcată.

– Da, cu toții am suferit destul de mult. Numai că pe mama a afectat-o cu deosebire. Ei îi era cel mai drag.

– Îmi pare rău de mama ta, am șoptit eu. Atunci chiar că nu trebuie lăsată azi singură.

– Îți dai seama că se gândește la un singur lucru, la cum l-a găsit mort, spuse Kai-Uwe.

– Ea l-a găsit? Mort?

Mă trecură fiori reci pe spinare. Păi, asta chiar că fusese groaznic! Sărmana femeie!

– Da, mai spuse Kai-Uwe. Zăcea întins și țeapăn în colivie. Așa că îți închipui ce șoc îngrozitor a fost pentru mama.

– Mortul zăcea într-o colivie? am repetat eu, năucită.

– Da, în colivia lui, îmi confirmă Kai-Uwe. Peste zi avea voie să zboare prin sufragerie, dar seara îl închideam

tot timpul în colivia lui, ca să doarmă. Și acolo zăcea... atât că mort de astă dată.

Am tras o gură zdravănă de aer în piept, fiindcă tot atunci m-am luminat și eu, în sfârșit. Carevasăzică, răposatul Amadeus nu era altul decât canarul, cel care era în stare să fluiere *Mica serenadă!* Sau altfel spus care fusese în stare s-o fluiere.

– Mă bucur că mă înțelegi, spuse Kai-Uwe. Atunci ne vedem, poate, miercuri.

– Da, dacă cumva mama ta o să-și revină până atunci, m-am despărțit eu de el, reprimându-mi numai cu greu furia din glas.

Nenumărate fărâme de brânză uscată se prelinseră pe podea de îndată ce am închis telefonul. Acum, dacă tot începusem programul acela, în urma căruia aș fi dobândit o frumusețe răpitoare, chiar că nu aveam de gând să-l las de izbelițe. Așa că mi-am spălat de pe mine gălbenușul de ou, brânza de vaci și sarea cu dușuri alternative, precum mi se recomandase.

Îmi place cum arăt, în mod necondiționat! am continuat eu să-i spun făpturii din oglindă și, într-adevăr, ți se tăia respirația constatând cât de frumoasă mă făcusem! Ar fi fost mai mare păcatul ca, frumoasă precum mă arătam, să nu fi căutat tovărășia oamenilor.

De aceea i-am și telefonat lui Oliver, jucătorul de cărți din echipa de baschet a lui Holger. O fi spus el că urma să mă caute, numai că acum nu mai aveam eu răbdare.

Din fericire, Oliver era acasă.

– Bună, aici e Judith.

Plină de speranță, mi-am ținut respirația. Ăsta era momentul cel mai tensionat. Dacă ar fi spus ceva de genul *Care Judith?* seara ar fi fost cu totul ratată.

Numai că nu se întâmplă așa ceva.

– Bună, Judith! Ia te uită, ce întâmplare! Tocmai acum vream să te sun și eu, îmi spuse el. Ca să te întreb dacă ai vreun program în seara asta.

Am răsuflat ușurată. Chiar așa, ce întâmplare! Și ne-am dat întâlnire la ora opt, în fața cinematografului.

Rula ecranizarea unui roman american, un thriller politic, pe care nu-l citisem. Nu-mi mai amintesc exact despre ce era vorba, dar, în orice caz, a fost peste măsură de tensionat. O studentă la drept, frumoasă și isteață foc, descoperise dedesubturile și motivele unui scandal în jurul morții unuia sau mai multor judecători de la Curtea Supremă, în care erau amestecate Casa Albă și toate serviciile secrete și cele asasine ce-i stăteau la dispoziție, ca și o mulțime de avocați corupți și asasini plătiți, care, cu toți laolaltă, vreau să-i vină de hac frumoasei studente la drept, cea dată naibii de isteață. Fiindcă însă studenta nu era numai frumoasă, ci și inteligentă și, în plus, se asociase cu o jurnalistă arătoasă, iar asasinii își puneau unii altora bețe în roate, tânăra reușește până la urmă să scape cu viață și să se refugieze pe o insulă din Marea Caraibelor, în timp ce președintele și o grămadă de avocați corupți se văd nevoiți să-i asigure protecția.

Mi s-a părut însă puțin cam dificil să urmăresc care răufăcător se afla în slujba cărei organizații, dar, în linii mari, firul acțiunii mi s-a părut destul de clar. Perechea de lângă noi dimpotrivă însă, pierduse total controlul, încă din primele cinci minute.

– Și ăsta cine mai e acum? își întreba femeia însoțitorul, ori de câte ori se petrecea ceva nou pe ecran.

– Ăsta e același, îi răspundea bărbatul.

– Dar asta cine mai e?

– Asta e aia de dinainte.

După ce însă dialogul, desfășurat, mai mult sau mai puțin, în acest fel, se repetă de vreo zece ori, Oliver îi rugă pe amândoi să comenteze mai discret. Iar ce-i doi îi făgăduiră să încerce. Oricum, se pierduseră fără speranță într-o acțiune paralelă. Actrița care o juca pe eroina principală și care le era cunoscută din filme mai proaste era singura pe care o puteau recunoaște fără probleme.

– Ia uite-o! rostea femeia, de îndată ce apărea.

Soarta frumoasei și atât de isteței studente la drept părea să-i frământe nespus pe amândoi spectatorii. În orice caz, încercau să influențeze mersul acțiunii în favoarea personajului, prin tot soiul de îndemnuri bine intenționate, cu care o însoțeau pe parcursul situațiilor periculoase.

-Fii atentă, ăla are un pistol! îi atrăgea atenția bărbatul din sală. Sau ceva de genul: *Hei, ăla poate să vă vadă în oglindă!*

Când totul se încheie în sfârșit cu bine, iar cei doi se îndreptară, înaintea noastră, către ieșire, Oliver se plesni cu palma peste frunte.

– Dumnezeule, ce mai nătărăi, spuse el.

– Ia uite-o! i-am maimuțărit și eu, chicotind.

Oliver îmi răspunse aidoma.

– O singură întrebare aș mai avea totuși. Cine l-a împușcat pe asasin în parcul de distracții, când tocmai se pregătea să apese și el pe trăgaci?

– Păi, unul de la CIA, i-am răspuns eu, sigură pe mine.

– Nu, ăia de la CIA s-au uitat doar, presupuse Oliver. Pe asasin trebuie să-l fi ucis unul de la biroul acela de avocatură.

– De uitat s-au uitat cei de la FBI, am insistat eu, în timp ce oamenii de la biroul de avocatură n-au făcut decât să-l asmută pe criminal asupra fetei.

– Nu, asta au făcut-o cei asmuțiți de tipul de la serviciul de presă de la Casa Albă, susținu Oliver.

– Prostii! Chiar că nu te duce mintea, am zbierat eu, pornită. Tipul de la biroul de presă l-a trimis pe omul de la CIA pe urmele ei pentru siguranță, pentru ca, la o adică, să poată interveni. Asasinul nu era decât același care îl omorâse și pe judecător.

– Păi, eu ce tot spun, pretinse Oliver, încăpățânându-se. Asasinul fusese trimis de Casa Albă, ca să-l ucidă pe judecător, în final, tot el, trebuind s-o elimine și pe tipă. Iar tipii de la FBI ar fi trebuit să-l împiedice pe asasin.

– Ce mai prostie! m-am înfierbântat eu. Asasinul fusese tocmit de biroul de avocatură, al cărui client era tipul cu terenul petrolifer, pentru a-l ucide pe judecător, pentru ca, până la urmă, tot el să fie cel care l-a omorât și pe tipul de la FBI, cel care era un prieten de-al profesorului, care murise atunci când sărise în aer automobilul, căruia îi fusese plasată o bombă dedesubt. Iar bomba cu pricina...

Așa, deodată, m-am trezit că pierdusem și eu șirul și m-am pomenit clipind, sâcâită de lumina de afară.

– Bomba cu pricina, bomba aia..., am bâiguit eu, ceva mai puțin sigură pe mine. Bineînțeles că și pe-aia au pus-o tot cei de la biroul de avocatură, căci, prin această scurgere de informație de la FBI, au aflat de actele...

Numai că aveam să amuțesc din nou. Chestie la care Oliver rânji.

I-am întors rânjetul și m-am abținut de la alte explicații. Urma să-mi cumpăr cartea și să analizez mai apoi în toată liniștea cum stăteau de fapt lucrurile.

Pe drumul către ieșire, am trecut pe lângă o siluetă din carton, reprezentându-l pe carismaticul Daniel Day-Lewis, cu bustul dezgolit și în mărime naturală, în pelicula *Ultimul mohican.*

Involuntar, am suspinat.

– Îți place? mă întrebă Oliver.

– Foarte.

– Și-l vrei?

– Cum adică? am întrebat eu.

Drept răspuns, Oliver înșfăcă mohicanul de carton.

– Dar știi că nici nu-i greu.

– Glumești, nu? i-am șuierat eu, uitându-mă înspăimântată de jur-împrejur. Pune-l imediat la loc.

– Păi, credeam că-ți place, rosti Oliver, izbucnind în râs, dar ducând silueta de carton lângă scara rulantă.

Tremuram de frică.

– Bineînțeles că îmi place, dar ăsta nu-i nici pe departe vreun motiv ca să-l sterpelești.

– Hai, lasă, că și-așa nu se prinde nimeni, mi-o întoarse Oliver, imperturbabil.

– Doar n-or fi orbi. Dumnezeule, te rog, te rog, te rog, pune-l la loc. N-am niciun chef să-mi petrec noaptea la zdup.

Panicată, am privit în toate părțile, cu senzația oțelului cătușelor în jurul încheieturilor. Numai că nu ne opri nimeni și așa, netulburați, am trecut cu indianul de carton prin ușa turnantă, măcar că inima îmi bătea într-atât de tare încât ar fi trebuit să mi-o audă toți din jur.

– Ai văzut, nimic mai simplu! stabili Oliver, mulțumit, de îndată ce am ajuns afară și mi l-a pus în brațe pe Daniel-Day Lewis.

– Of, am suspinat eu, epuizată.

– Pentru puțin, îmi răspunse Oliver. Mergem să bem o cafea la tine?

Am stat și m-am gândit câteva clipe. După care am pretins că sunt obosită și că aș fi preferat să ajung cât mai repede acasă cu rodul jafului lui.

– Păi, n-o să-ți fie frică în metrou? întrebă Oliver.

– Dar nu sunt singură, i-am spus, arătând către protectorul meu, indianul.

Amabil, Oliver mă însoți totuși până pe peron, iar când sosi și trenul mă sărută pe gură, mă săltă cu tot cu silueta de carton pe scara vagonului, spunându-mi drept rămas-bun:

– Îmi plac femeile care nu spun da chiar din prima seară.

– Pentru ce să spună *da?* l-am întrebat eu pe ultimul mohican.

Indianul de carton nu-mi răspunse însă. Și mi s-a părut că m-a privit chiar cu reproș. Și doar el era vinovat că-mi pusesem în gând să-l cunosc pe Oliver ceva mai bine.

Miercuri

Rebecca și Mo erau în magazin, sortând grămezi de hârtii.

– Ce faceți aici? am întrebat eu.

– Ne uitam și noi peste răspunsurile la anunțul pentru apartamentul doamnei Kiebig, îmi răspunse Mo.

– Păi, ce, sunt chiar așa de multe?

Să nu-ți vină să crezi! Așa că m-am așezat și eu lângă ei, ca să le dau o mână de ajutor.

Și-așa am ajuns de-am alcătuit două grămezi, dintre care cea mai mare cu scrisorile celor care nu aveau nicio șansă.

Mo ne ceru să alcătuim și o grămadă specială, pentru femei singure, de peste cincizeci de ani, oricât de cumsecade ar fi sunat scrisorile.

– Toate nu-s decât niște potențiale Kiebig, spuse el, reușind să ne smulgă promisiunea ca, la sfârșit, să le ardem, iar cenușa s-o împrăștiem în cele patru vânturi.

Rebecca le sorta după un sistem propriu.

– Ce faci acolo? o întrebă Mo, iritat. V-am zis doar că în grămada asta de epave nu intră decât femei singure, de peste cincizeci de ani.

– Îi scot pe toți bărbații de peste patruzeci și cinci de ani, toate perechile și familiile cu copii, îi răspunse Rebecca.

– Păi, cine mai rămâne, mă rog? întrebă Mo.

– Numai holteii între douăzeci și cinci și patruzeci și cinci, răspunse Rebecca. Nu uitați că suntem în căutarea unui tip pentru Judith.

Totul devenise de-a dreptul penibil!

– Ei, nici chiar așa, am încercat eu să mă apăr, vădit deranjată.

Ca să nu mai spun că unul de patruzeci și cinci de ani mi se părea mult prea bătrân!

Mo râse.

– Ce? Un tip pentru Judith? Cred că n-aud bine. Dar cum rămâne cu amărâtul ăla de cântăreț sau cu ăla mai nou? Asta ca să nu mai spunem nimic de Holger, cel respins!

– Între timp chiar nu mai are nicio importanță, dar, de fapt, Holger e cel care m-a respins, nu eu pe el, l-am corectat eu.

– Ba a fost respins, dar de cea care-ți luase locul, mi-o întoarse Mo.

– Și de unde, mă rog, știi tu asta?

– Între timp chiar nu mai are nicio importanță, răspunse Mo, aparent într-o doară, dar încercând să mă întoarcă pe dos.

Și, dacă tot mă dădusem de gol, l-am rugat să-mi dea amănunte. Mo îl întâlnise pe Holger, care îi povestise că se despărțise de cea care-mi luase locul, cea cu părul subțire.

– Nu ți-a spus cumva și de ce? am întrebat eu.

– Își găsise pe altul.

Exact ce merita Holger!

– Dar nu-i nimic, fiindcă acum și-a găsit alta, adăugă Mo.

– Ce?

Asta chiar că era culmea! Cum de era ratatul ăsta în stare să se fofileze dintr-o relație într-alta, în timp ce eu trebuia să mă chinui cu tot soiul de cleptomani sau de băiețașii mamei?

Mo și Rebecca se apucară de prelucrat grămada holteilor.

– Frizer, citi Mo, aruncând scrisoarea cât colo. Nici vorbă de așa ceva.

– Și de ce nu, mă rog? am vrut să știu și eu.

– Pur și simplu fiindcă nu-mi plac mie frizerii, explică Mo, dând de-o parte și următoarea scrisoare.

– Dar cu aia ce mai era? am întrebat eu.

– Un teolog evanghelic, îmi spuse Mo.

– Dar de ăștia de ce nu-ți mai place? am întrebat, suspinând.

Mo nu-mi răspunse.

Chestia cu Holger nu-mi ieșea și pace din cap. Ce naiba tot găseau femeile la ăsta?

Rebecca îi dădu la o parte pe toți bărbații care scriseseră că erau divorțați.

– Ăștia sunt total inapți pentru altă relație și nici măcar nu trebuie s-o mai și spună prin viu grai, presupuse ea.

Vorbele îmi smulseră alt oftat. Poate că Holger se schimbase, iar prietena lui de-acum se plasa pe undeva înaintea interesului arătat ciclismului, imediat după cel acordat atletismului. Poate că acum, duminicile, la micul dejun, ședeau amândoi pe balconul lui Holger și-și aruncau priviri drăgăstoase pe deasupra chiflelor unse cu gem. Numai la gândul cu pricina și m-am trezit strângând din pumni.

Mo mai aruncă două scrisori.

– Prea multe greșeli, se justifică el. Că doar nu ne-om dori vreun analfabet pentru Judith.

Am tras un ultim suspin și am urcat la mine în apartament.

– Mai ai vreo dorință de care ar trebui să ținem seama? îmi strigară în urmă Mo și Rebecca.

Le-am spus că îmi era complet indiferent, dar dacă tot se ocupau de treaba asta, ar fi putut să-i dea liniștiți de-o parte și pe bărbații de peste patruzeci de ani. Dar și mai bine pe cei de peste treizeci și opt. Mo și Rebecca schimbară priviri mulțumite.

Gândul că așa, deodată, Holger s-ar fi apucat de făptuit cu alta lucruri pe care mi le-aș fi dorit eu cu ardoare să le fi făcut sau nu mai făcea lucruri pe care mi-aș fi dorit eu să nu le mai fi făcut mă urmărea tot mai pătrunzător, izbutind până la urmă să mă scoată din țâțâni.

Pentru a-mi muta gândul de la așa ceva, m-am dus în pod, la scheletele marionetelor mele, și m-am apucat de învârtit șuruburile, ca să le asamblez trupurile. Și chiar dacă Mo dăduse deja găurile pentru verigi și belciuge, totul se dovedi un lucru cu deosebire trudnic. Mi-am închipuit însă că aș fi răsucit șuruburile în carnea lui Holger, ceea ce a făcut ca așa, aproape pe negândite, să montez încheieturi tuturor lemnișoarelor. Am împerecheat bucățile între ele și le-am cuplat definitiv, răsucind capetele verigilor cu ajutorul unui clește. Și tot lucrând eu așa, m-am ales cu niște bătături de toată frumusețea, cel puțin la degetele la care nu apucasem să fac așa ceva. După vreo două ore și jumătate, aveam gata deja douăzeci de trupuri fără capete, îmi potolisem pornirile belicoase și eram gata pentru întâlnirea cu Oliver. Între timp, băiatul mă sunase de vreo douăzeci de ori.

Îl convinsesem să mergem împreună la un spectacol de dans modern, la *Tanzbrunnen*. Mie îmi plăcea baletul modern și, pentru că biletele studențești aveau prețuri modice, eu, Katja și Bille mergeam destul de des la spectacolele de dans. Oliver se arătă de acord.

– Important e să mă distrez, îmi spuse el.

– N-o să regreți, l-am asigurat eu.

Bine dispuși și mână în mână, am așteptat trupa ai cărei membri fuseseră aureolați cu titlul de stele mondiale ale dansului, care se și înființă în curând pe scenă, în ciripituri revărsate din difuzoare. Dansatorii se întinseră într-un șir pe toată scena și fiecare dintre ei se apucă să-și sugă degetul mare.

– Șșș, șșș, șșș, scandară ei, din când în când, balansându-și trupurile înainte și înapoi.

M-am speriat rău de tot. Era, fără îndoială, una dintre acele reprezentații, care, pentru a fi gustată pe deplin, ar fi reclamat din partea mea o capacitate de recepție artistică ceva mai puțin retrogradă și o uzură cât mai lentă a răbdării.

Așa, dintr-o parte, i-am aruncat o privire scormonitoare lui Oliver. Arăta de parcă i s-ar fi făcut milă de lui însuși.

– Șo, șo! strigară stelele mondiale pe scenă, șo, șo, șo, mușcându-se sincron de degetele mari de la picioare.

Oliver se scărpina deja în moalele capului. Iar eu, din pricina lui, am început să mă simt prost. La urma urmelor, eu fusesem cea care îi garantase distracția.

– Haide, mergem, i-am propus eu, resemnată.

Oliver se ridică de îndată.

– De unde să fi știut că urma să fie într-atât de modern, m-am scuzat eu în timp ce ne strecuram printre ceilalți spectatori.

Plecarea noastră avea să provoace o mișcare de masă printre rândurile spectatorilor. Numai puțini, foarte puțini

cunoscători de artă rămaseră pe locurile lor, pentru a le urmări pe stelele mondiale la suptul degetelor.

Pentru a ne mai alege cu câte ceva din seara stricată, l-am luat pe Oliver la mine acasă, unde am împărțit amândoi o sticlă de șampanie, care, de la Anul Nou încoace, supraviețuise în sertarul de legume al frigiderului.

După al doilea pahar, Oliver se dădu mai aproape de mine și, fără vreo trecere, se porni să mă sărute. Trecuse ceva vreme de când fusesem sărutată ultima oară, în afara încercărilor cu Kai-Uwe, și n-am avut nimic împotrivă să mai încerc. La urma urmelor, îi făgăduisem lui Oliver o seară distractivă, iar așa nu făceam altceva decât să las lucrurile să-și urmeze cursul firesc.

– Uhu, lenjerie neagră, exclamă Oliver, după ce îmi parcursese straturile de veșminte. Tu chiar nu te-ncurci!

Adevărul era că aveam numai lenjerie neagră, căci numai cu câteva săptămâni în urmă, potrivit metodei ultra-verificate de Susanna, îmi vopsisem în mașina de spălat cele câteva piese ceva mai decolorate, ca și pe cele ce fuseseră cândva viu înflorate. Dar dacă Oliver își închipuia acum că m-apucasem să port negru în cinstea lui, nu avea decât să creadă liniștit așa ceva. Numai că, după constatarea cu pricina, cursul lucrurilor o luă brusc și neplăcut razna.

– Dar știu că mă-ntărâți, nu glumă, îmi șopti el direct în decolteu.

Mă smulse într-o clipă din fotoliu și mă duse spre pat, unde își smulse hainele de pe trup și se aruncă asupra mea, mai iute decât aș fi putut îngăima vreun *Vai!* Și ce mi-au auzit urechile?

– Mamă, știu o droaie de femei, care se chinuie serios până să se-aleagă cu un orgasm, îi dădu el mai departe. Sunt sigur însă că tu nu ești dintre ele!

Cum de ajunsese la concluzia asta chiar că rămânea o taină! Sinceră să fiu, aș fi preferat să-și țină gura! Pălăvrăgeala

asta ciudată era moarte curată pentru orice formă de plăcere deplină. Cu atât mai mult cu cât nu băusem decât două pahare de șampanie și nu două sticle. Ți-ai găsit să-mi facă el plăcerea!

– Și unde mai pui, măi băiete, că, în privința sexului, nici nu cunosc niciun tabu, țin el să-mi explice. De-asta și prefer să nu mă-ncurc decât cu femei dezinhibate.

– Despre ce tabuuri e vorba? am întrebat eu, îngrijorată.

– Știu însă că nici tu nu nu cunoști niciun tabu, spuse Oliver, chiar dacă eu, una, înțepenită toată, zăcând acolo, strivită pe saltea, abia mă stăpâneam să nu strig după ajutor. Am văzut eu asta de la bun început.

Îi ascultam vorbele ca paralizată, fără să mă arăt în stare de vreo reacție înțeleaptă.

– Măiculiță, să vezi ce hipergrozav o să ne simțim amândoi. Să știi însă că nu mă interesează sexul anal, îmi mormăi Oliver în ureche. Altfel, mă încumet din orice poziție, pisi.

Tipul nu părea să fie în toate mințile!

– Din față, pe la spate, dintr-o parte, băiete, numai să-mi spui cum! se apucă să înșire Oliver, lăsându-se și mai greu pe mine.

Râsete isterice mă încercară. Ca de obicei, total deplasate. Doar tipul nu fusese decât nevinovat și chiar drăguț.

– Acum, n-am nimic împotrivă dacă se întâmplă să mi-o și sugi, mai cu seamă dacă te și pricepi s-o faci, continuă el. De știut însă știu s-o facă numai puține femei.

Eram conștientă că măcar acum ar fi trebuit să-l azvârl din pat și să-l dau pe ușă afară, dar, din motive pe care nici mai târziu nu mi le-am putut explica, n-am făcut nimic asemănător. Povestea asta penibilă mersese însă pur și simplu prea departe și chiar în acel moment aveam sentimentul absurd că supa aceea, pe care eu singură mi-o încinsesem, trebuia s-o și dau pe gât acum. Asta așa, drept

pedeapsă pentru că nu mă prinsesem mai devreme cu cine mă înhăitasem.

Din fericire, totul se petrecu mult mai repede decât mi-am putut eu închipui. Și unde mai pui că nici nu a trebuit să mișc vreun deget.

– Să vezi ce-o să te mai călăresc acum! îmi dădu de veste Oliver, strecurându-mi limba în ureche. Ești o iapă sălbatică, iar eu sunt un armăsar sălbatic.

Numai că, fără ca măcar să îngădui să-și urmeze vorbele cu cine știe ce fapte, am simțit, dezamăgită, cum, tocmai în clipa cu pricina, încetă să mai facă pe armăsarul sălbatic. Uimită, mi-am reținut respirația. Băiete! Râsul începu să mă scuture.

– Așa! mai putu el să rostească și cu asta totul păru să se fi consumat. A fost senzațional, îmi gemu Oliver în ureche.

Chiar așa și fusese, senzațional. Cu mult mai penibil decât cele cinci minute de refren original de mai înainte, cu iapa în călduri și armăsarul sălbatic.

Treptat, accesul meu de râs se mai potoli. Și, în definitiv, ce motiv de râs să mai fi avut? Că oricum nimeni n-ar fi crezut așa o poveste. Și cum oare, când nici mie nu-mi venea s-o fac.

– Văd că taci, constată Oliver. Încă nu ți-ai revenit, nu?

Nici nu știa câtă dreptate avea! Atât că, mai mult decât cele petrecute, mă lăsase mută de surpriză nezdruncinatul lui sentiment al propriei valori. Pe moment, tăcerea mea avu darul să-l neliniștească.

– Mie mi s-a părut c-a fost cu-adevărat nemaipomenit, rosti el, înflăcărat.

A fost momentul în care mi s-a făcut milă de el de-a binelea. Atât că nu m-am simțit în stare să scot o vorbuliță. Oliver părea însă obișnuit cu asemenea reacții.

– Ești cu adevărat minunația minunațiilor, senzualitatea senzualității și femeia cea mai plină de viață din câte am cunoscut, murmură el în încheiere, pe un ton mulțumit, plecându-și capul pe pieptul meu și adormind.

Asta chiar că puse capac!

Dacă aș fi apucat să-i fi spus în față ce ratat era, probabil că acum ar fi fost pe drum înspre casă și nu ar mai fi zăcut ca un bolovan prăbușit sub bărbia mea. Așa ceva chiar că numai mie mi se putea întâmpla.

Și unde mai pui că de cum i-am împins capul de pe piept, s-a și apucat să îngaime:

– Te iubesc, Tina!

Ce bine de Tina aia!

M-am săltat de pe pat, ca să mă duc să-mi iau un pahar cu apă. Pe masa din bucătărie am dat peste o scrisoare de la Mo, care, în focul evenimentelor, pur și simplu îmi scăpase.

Mult stimată persoană interesată, am citit eu, *în urma unor îndelungi deliberări și cumpăniri, în condițiile riguroase de alegere, vi-l putem prezenta, drept chiriaș și viitor iubit, pe unul dintre cei de mai jos:...* Urma o listă întreagă de nume, denumiri de profesii, vârste, ca și alte informații, pe care Mo și Rebecca o întocmiseră pe baza scrisorilor prin care fusese solicitat apartamentul doamnei Kiebig. Iar scrisorile corespunzătoare fuseseră anexate și rânduite pe masă, sub hârtia lui Mo. Tot Mo fusese cel care îl pusese pe locul întâi pe listă pe un ciclist amator din regiunea Ruhrului. Și doar știa că nu-i sufeream în ruptul capului pe tipii ăștia, bâțâitori din funduri.

Pe locul doi se afla un tânăr profesor de matematică. Pe acela, cu siguranță, îl alesese Rebecca, numai că pe mine, una, nu mă interesa. Tânăr sau bătrân, era imposibil ca un profesor de matematică să-mi poată deveni bărbat al

visurilor. Cel de pe locul trei se arăta însă cu mult mai ispititor.

Lucrez ca bucătar-șef într-un restaurant de trei stele și consider gătitul și în particular o plăcere, fuseseră cuvintele din textul scrisorii subliniate de Mo cu un marker.

Mda, ăsta ar fi putut chiar să-mi placă! Și ar fi putut să se și prezinte.

Mai departe, în josul listei, mi-au căzut ochii asupra încă unui candidat promițător, un moderator de radio și student-publicist, de vârsta mea și cu un scris de mână foarte simpatic. Și pe ăsta aș fi vrut să-l văd în carne și oase!

La capătul listei, Mo scrisese următoarele:

Sper să puteți descoperi un candidat sau altul potrivit preferințelor dumneavoastră și să vă arătați mulțumită de activitatea depusă de noi. Vă rugăm să ne recomandați și cunoscuților dumneavoatră! Cu salutări prietenești, Moritz Raabe, de la „Locuințe & Selecții locatari" SRL.

Și, deoarece nimic altceva în afara oboselii nu mă mai putea atrage înapoi în pat, m-am apucat să modific lista lui Mo cu un pix roșu, potrivit propriilor închipuiri: ceea ce făcu ca ciclistul din Wanne-Eickel să aterizeze, după cum era de așteptat, pe ultimul loc, ca profesorul de matematică să facă schimb de locuri cu moderatorul de radio și ca bucătarul-șef să urce, incontestabil, pe poziția din frunte.

Mai apoi, în urma acestor manevre ale mele, un nefumător, altfel, deloc interesant, laolaltă cu un om de afaceri de succes, fără animale de casă, alunecară sub primii patru. Dar ce să fi însemnat așa ceva? Bucătarul de trei stele era exact genul meu, iar dacă ar fi urmat să nu confirme, mi-ar fi rămas moderatorul de radio. M-am arătat chiar mulțumită. Apoi am trecut și am făcut un duș, după care m-am întins alene pe pat, lângă fâs-ul acela sforăitor, punându-mă pe moțăit.

În zorii zilei, Oliver se ridică de lângă mine și părăsi în liniște apartamentul. Asta în timp ce eu m-am prefăcut că dorm până când am auzit ușa închizându-se. După care am răsuflat ușurată. Orice s-ar fi spus, adăugasem la activ o experiență în plus, chiar dacă una cu totul nenorocită.

Pe biletul pe care Oliver mi-l lăsase pe pernă sta scris:

Te iubesc. A fost foarte frumos, cu tine. Ar trebui so mai facem odată. Cât mai curând.

În plus, și analfabet!

O zi de tot rahatul

De cum m-am trezit, am și simțit că durerile mele lunare de burtă își făcuseră prezența și imediat am știut că nu mă aștepta deloc o zi ca lumea. Gata cu vremurile în care, cu o buiotă alături și o ciocolată caldă puteai să te zgâiești la toate telenovelele de pe canalele TV particulare până când ai fi scăpat de durerile de burtă, duse erau vremurile în care puteai să stai în casă până când scăpai de vreun coș mai mare și ieși printre oameni numai după ce nu mai rămăsese nici urmă de el.

Astăzi eram silită să mă scol și să mă duc la muncă, acolo unde, în biroul domnului Römer, urma s-o cunosc și s-o instruiesc pe cea care urma să-mi ia locul. Afară părea să se dezlănțuie cea mai caldă zi a anului. Furtuna cu care ne amenințaseră meteorologii părea să plutească totuși în aer. Eram așa de prost dispusă, încât chestia aproape că-mi provoca dureri.

Odată ajunsă la birou, am dat cu ochii pe coridor de înlocuitoarea mea și de doamna Mehlig. Am regretat intantaneu că nu-mi spălasem părul și că purtam modelul acela de

pulover-sac-care-ascunde-totul. Nu-mi rămânea decât sper că fondul de ten îmi acoperea cele două coșuri mari cât două cocoașe de cămilă apărute în bărbie, și, pe cât m-au dus și pe mine puterile, am zâmbit prietenos.

Doamna Mehlig zbieră:

– Iată-vă, în sfârșit, domnișoară Cutare!

Dispăru apoi în biroul ei, fără alte vorbe de întâmpinare.

Cea nouă era frumoasă de pica. Niște minunății de bucle de un castaniu-deschis, lungi, naturale, ochi expresivi, căprui, cu gene groase și arcuite și o piele perfectă, ușor măslinie. Pe lângă toate astea, mai expunea și o nebunie de trup. Eram de-a dreptul năucită.

– Numele meu este Rotraut Marode-Rodesberg, spuse ea.

Ce păcat![8]. Adevărul era însă că dacă și eu aș fi avut gropițele alea așa de dulci, puțin mi-ar fi păsat dacă m-aș fi numit și Schimmel-Kotzbrocken.

– Dar, dacă numele vi se pare prea lung, puteți să-mi spuneți numai Marode, îmi propuse cea nouă.

Marode era numele ei de domnișoară, iar Rodersberg cel al avocatului cu care se măritase. Și nu avea decât douăzeci și cinci de ani.

– Ah, Dumnezeule, spuse ea, de cum i-am propus să ne spunem pe numele cele mici. Pun prinsoare că toată lumea îți spune Judy, ca maimuței aceleia din *Daktari.*

I-am răspuns că, până atunci, nu-i dăduse nimănui prin minte așa ceva. În plus, nu-mi mai aminteam din serial decât de *Clarence*, leul acela sașiu.

– Mare păcat! consideră Rotraut Marode-Rodersberg. Judy mi se pare mult mai dulce decât Judith. Ai avea ceva împotrivă dacă ți-aș spune Judy? Mi se pare că ți se și potrivește mult mai bine.

[8] *Marode – istovit, obosit, sleit, bolnav* (**n.t.**)

Aveam eu ceva împotrivă, dar eram prea lașă ca să mă pun de-a curmezișul și să mă revanșez pocindu-i numele. Acum nici un *Rotti* nu s-ar fi potrivit nici pe departe înfățișării ei drăgăstoase, ci, mai degrabă, unui Rottweiler bălos.

– Ah, Dumnezeule, ce de taste, exclamă Rotti, de cum dădu cu ochii de calculator.

Am tăcut, uimită. Așa că, pentru a deprinde lucrul cu programul de prelucrare a textului, i-am propus până la urmă să culeagă câteva scrisori dictate pe bandă de drăguțul de domn Römer.

– Ce zici, crezi că te-ai pricepe? am întrebat-o eu pe Rotraut, neîncrezătoare.

– La mașina de scris știu să bat cu ochii închiși, îmi explică ea.

– Păi, atunci crede-mă că la calculator o să-ți vină și mai ușor, am spus eu, ușurată și puțin jenată.

La urma urmelor, eu, una, n-aș fi fost în stare nici cu ochii deschiși să mă descurc cu o mașină de scris.

I-am arătat lui Rotraut cum putea asculta banda înregistrată. După ce am ajuns mai apoi la scrierea adresei destinatarului, vru și Rotraut să-mi ofere o probă a priceperii ei.

– Pot să scriu cu ochii închiși, repetă ea, închizându-i și punându-se pe bătut.

Deschizându-i însă, cinci secunde mai târziu, pe ecran se putu citi un *QwR94jq. U9w53ü 7k I3553hgq7j#.*

Nu mi-a venit să cred.

– Ce-i cu calculatorul ăsta ciudat? întrebă Marode, enervată.

Așa precum evoluase, pe orbește, alunecase cu degetele un rând mai sus. I-am atras atenția că, în plus, nu se obișnuiește ca adresa să fie scrisă într-un singur rând.

– Cine spune așa ceva? vru să știe Marode.

– Păi, așa se face, i-am spus eu, sugerându-i ca, de-atunci încolo, să-și continue încercările cu ochii deschiși.

– Fie, cum zici, rosti Marode, suspinând și apucându-se de îndată de treabă.

Spre plictiseala mea fără margini însă, îi trebui un sfert de oră până să termine de scris adresa aceea și să poată asculta banda mai departe. Numai că, după nicio secundă, se opri din nou.

– *Stimate domnule profesor*, rosti ea, dându-și peste cap ochii cei răpitori. Dar chiar se mai scrie în felul ăsta în zilele noastre?

N-am scos o vorbă.

– Ah, Dumnezeule! exclamă ea un minut mai târziu, în vreme ce încă se mai chinuia cu prima propoziție. Și asta cum se mai scrie?

I-am arătat pe mutește locul unde era *Duden*-ul. Îl frunzări ea preț de vreo cinci minute, după care, lăsând cartea din mâini, spuse:

– Cuvântul nu e în dicționar, Judy!

– Ce cuvânt? am întrebat eu. Sigur e acolo!

– Probabil[9], rosti ea.

– Care-i cuvântul? mi-am repetat întrebarea, dar tocmai asta era, căci cuvântul căutat era chiar *probabil*.

Nu știa cum se scria, cu sau fără *h*.

– *Probabil* e sigur trecut în *Duden* și e tot atât de sigur că se scrie cu *h*, i-am spus eu.

– Nu, nu-i în *Duden* și nici nu sunt sigură că se scrie cu *h*, îmi răspunse Marode, cu chef harță.

– Se scrie cu *h* și e în *Duden!* am insistat eu, iritată.

[9] *Wahrscheinlich* – probabil, în limba germană (**n.t.**)

– Pe răspunderea ta, mi-o întoarse Marode, înțepată, dar bătând cuvântul.

Și, tot așa, s-a făcut amiază până când a terminat și ea scrisoarea aceea. Terminată de tot am fost însă și eu!

Stefanie și cu mine am dus-o pe Marode la cantină.

– Ah, Dumnezeule, de fapt eu nu mănânc nimic la prânz, fiindcă seara gătesc pentru mult iubitul meu soț, spuse ea, azvârlindu-și podoaba capilară peste cap și trântind un picior peste celălalt. Dar pot să vă țin companie.

Și, pentru a se ține de făgăduială, ne povesti așa, neîntrebată, câte ceva din viața ei palpitantă. Astfel, ne spuse că, înainte de a se mărita, absolvise o școală comercială, ba chiar terminase și ceva cursuri universitare, pe lângă care petrecuse și câțiva ani în străinătate. N-am crezut o iotă.

– Mda, cu sau fără *h*, am mormăit eu printre perișoarele de Königsberg din farfurie.

– În realitate, ținta mea profesională este o carieră în diplomație, căci îmi place să călătoresc în lumea largă, ne împărtăși până la urmă Marode, ridicându-se și mergând să-și ia un pahar cu apă.

– Sper să n-ajungă la consulatul de la Beijing, spuse Stefanie și chicoti. Închipuie-ți cum i-ar pronunța chinezii numele.

I-am ținut isonul la chicoteli. Toate ambasadele din Asia s-ar fi dat în vânt după doamna *Lotlaut Malode-Lodelsbelg*.

Până după-amiază, se și răspândise vestea că domnul Römer avea o nouă secretară. Domnii de prin celelalte birouri începură să treacă așa, ca din întâmplare, pe la noi prin birou, ca s-o vizioneze. Cu toții se arătară de-a dreptul fermecați, iar dintre ei, cu deosebire, domnul Schimmel-Kotzbrocken, care nu mai contenea să-i scuture mâna lui Marode.

Asupra mea, efectul vrăjii scăzuse vizibil. Iar pentru a termina de transcris toate scrisorile de pe bandă pentru a doua zi, m-am așezat eu însămi, preventiv, în fața calculatorului, propunându-i lui Marode ca, ajutându-se de opisul documentelor, să se obișnuiască cu sistemul de sortare.

Frunzări ea vreo câteva bibliorafturi, exclamând la fiecare două minute ceva de genul:

– Ah, Dumnezeule! Ce de prostii mai păstrează și oamenii!

După care mă făcu părtașă la faptul că se gândea să introducă un nou sistem de sortare. Nu m-am putut stăpâni să nu-mi fac socoteala că, dacă ar fi continuat să lucreze în ritmul acesta, nici n-ar fi avut mare lucru de gestionat, numai că Rotraut îmi mărturisi despre ce sistem urma să fie vorba: un biblioraft pentru tot ceea ce urma să fie trimis și un altul pentru tot ceea ce urma să fie primit.

Era un sistem cu adevărat genial, care urma să ducă la desființarea, dintr-o lovitură, a două sute treizeci și patru de bibliorafturi. Ce păcat că nu mai urma să fiu martoră la felul în care avea să fie pus sistemul în practică.

Pe la ora patru, Marode a mea o luă din loc, cu vorbe ca acestea:

– Ah, Dumnezeule! Soțiorul meu mult iubit vine peste două ore și n-am gătit de niciunele.

Eu, una, am efectuat o oră suplimentară, pentru a transcrie toate scrisorile domnului Römer.

Pe drum, către stația de tramvai, aveam să observ că norii furtunii se adunaseră și mai amenințători deasupra orașului, fără ca totuși să facă ceva și pentru a se dezlănțui. Fusese cu adevărat o zi de tot rahatul. Și, pentru a-mi drege în vreun fel conștința de sine zdruncinată, nu m-am mai târât direct către stație, ci am riscat una dintre acele escapade periculoase dintr-o parfumerie, una care te poate împinge la marginea minimumului existenței.

Mi-am cumpărat o cremă de față, cu o combinație rafinată și secretă a acizilor acelora noi care curăță pielea, continuând totuși s-o hrănească, făcând ca toate ridurile, coșurile și petele să dispară. Așa ceva nu-și cumpără însă decât gâsculițele, dezabuzatele și cele putred de bogate. Și un lucru era sigur: bogată nu eram în niciun caz!

Și uite așa, m-am pomenit cărând după mine un borcănaș într-o pungă mititică, laolaltă cu o grămadă de mostre minuscule, lăsând în urmă, la casieria parfumeriei, salariul pe o zi întreagă. Era, ca să zic așa, încoronarea sfârșitului unei zile de tot rahatul! În orice caz, așa m-am gândit eu că fusese.

Numai că ce era mai rău nici nu se arătase încă. Odată ajunsă acasă, am găsit în cutia de scrisori, pe lângă nota de plată la telefon și factura pentru gaz și electricitate, o înștiințare din partea bibliotecii municipale, potrivit căreia m-aș fi aflat încă în posesia a șapte cărți ce-i aparțineau, pe care eram rugată să le înapoiez de urgență.

Biblioteca se închidea la ora șase. Dacă m-aș fi grăbit, aș fi ajuns la țanc, pentru ca după aceea să mă pot bucura în liniște de crema-minune. Mi-am încărcat cărțile în rucsac, mi-am îndesat pe cap pălăria de paie și am luat-o la picior către stația de metrou.

Continua să fie o căldură porcească și, odată ajunsă la suprafață, în capătul scării stației de la Piața Josef Haubrich, am constatat că eram lac de sudoare. Tot acolo, în capătul scărilor, ședea un tânăr bine făcut, zâmbind. Mie să-mi fost adresat zâmbetul?

I-am întors surâsul. Și mie mi se părea că așa, cum mă chinuiam să urc treptele, cu gâfâiturile acelea, de locomotivă cu aburi, și cu nădușeala șiroindu-mi de sub pălărie, trebuia să fi oferit un tablou tare vesel.

Cum am trecut prin dreptul tânărului, acesta mi se adresă:

– Bună!

Ia te uită, chiar *mie* mi se adresase. Chiar *mie!* Și chiar că arăta nemaipomenit, știi, tipul de bancher fercheș, într-un costum de firmă, cu ochelari de firmă pe nas, frizură de firmă și unde mai pui că și simpatic. Ceva nu era însă în regulă în toată întâmplarea.

– Bună! am rostit la rându-mi, neîncrezătoare.

– Ai vreun program în seara asta? mă întrebă tipul.

Mda, original, n-am ce zice! Pe de altă parte, era totuși prima oară în viața mea că mi se întâmpla așa ceva. Și uite că mi se întâmpla, în sfârșit! Și ce-mi iese mie pe gură?

– Îmi pare rău, dar poate-ți merge cu următoarea, i-am aruncat eu, pe un ton arogant și încurcat, deopotrivă, unul de care, încă de dinaintea anilor de pubertare, aș fi vrut să mă dezbar.

Și, în aceeași clipă, m-am enervat de moarte. Poate că, în realitate, chiar îi căzusem cu tronc! Să fi fost chiar imposibil? Poate că, la urma urmelor, tocmai întâlnisem bărbatul vieții mele și șansa de a pune capăt pentru totdeauna stării proaste care mă cuprinsese.

După cum spuneam, o zi de tot rahatul!

M-am întors de la bibliotecă și mai prost dispusă decât ajunsesem acolo. Dacă se putea așa ceva! Și asta pentru că, pe lângă cărți, acritura aceea de mătușică de la bibliotecă mi-a mai luat și contravaloarea a două ore de lucru, drept taxă de întârziere de returnare. Măcar acum nu-mi mai atârna rucsacul în halul în care o făcuse la venire!

În cafeneaua de vizavi de universitatea populară zăceau în letargie o grămadă de clienți, jinduind după băuturi reci. Nu-mi doream nimic altceva decât să ajung acasă și

să mă las să alunec în cada plină ochi cu apă rece ca gheața. Ochii îmi căzură însă pe una dintre mesele aflate mai în exterior. Privirea îmi fusese atrasă ca prin farmec într-acolo fiindcă la masa cu pricina, în ciuda vipiei de afară, strânși îmbrățișați și înghesuindu-se pe un singur scaun se giugiuleau de mama focului un el și o ea.

El era, fără îndoială și fără tăgadă, Oliver, armăsarul cel cleptoman.

Un fulger se abătu asupra centrului Pieței Josef Haubrich.

Ce să fi făcut? Să mă fi înființat în fața lor și să fi mă fi stropșit la ei: *„Porc scârbos, ai uitat că alaltăieri îmi jurai c-aș fi fost minunăția femeilor, cea mai senzuală și mai plăcută din câte cunoscusei?"* Sau, poate, să fi pus mâna pe scaunul liber și să mă fi pus cu bătaia pe ei?

Și pentru ce, mă rog?

Ce aveam eu de fapt de împărțit cu omul acela? Că doar nu urma să mă încurc cu el pe vecie, numai pentru faptul că o dată, din nebăgare de seamă, ajunsese în patul *meu!* Cu el și cu penibilul lui vocabular de film porno! M-am făcut verde și albastră de furie, fiindcă, în ceea ce-l privea, chiar avusesem conștiința încărcată și mă socotisem o zdrobitoare de inimi și o satană femeiască, o distrugătoare de bărbați. Dumnezeule, câtă prostie și în capul meu!

– Dumnezeule, câtă prostie și în capul meu! am strigat eu.

Din fericire, vorbele mi se pierdură însă în vuietul tunetelor, în timp ce, în sfârșit, furtuna se dezlănțui din răsputeri. O ploaie de tăria unui potop mă înmuie de îndată până la piele, dar avu darul să-mi deștepte și cheful de viață.

– Tunete și fulgere! am zbierat eu, smulgându-mi de pe cap și fluturându-mi pălăria de paie și țopăind prin ploaie ca o nebună. În veci n-o să mi se mai întâmple așa ceva! Jur pe toate tunetele din lume! În vecii vecilor!

Joi

A doua zi de dimineață, de cum dispăru Marode preț de un sfert de oră la baie, am sunat-o pe Katja, povestindu-i cum îl văzusem pe Oliver cu altă tipă.

– Da, porcul ăla o înșală până și pe prietena lui, îmi spuse Katja, abrupt.

– Cum adică *prietena lui?* am îngânat-o eu, încremenită de uimire.

Mi-am amintit însă că nu-i suflasem Katjei nicio vorbă despre întâlnirea mea cu Oliver și despre mersul ei.

– Ei bine, e una așa, roșcată și dulcică, adăugă Katja. A fost și la petrecerea de la mine.

Roșcată era însă și tipa cu care-l prinsesem pe scaunul din nuiele, dar mai mult din ea nici că văzusem. Ceea ce putea să însemne că porcul își înșela prietena de două ori, o dată cu mine și a doua oară cu nerușinata și destrăbălata de ieri.

– Nu cumva o cheamă Tina? am întrebat eu, pentru mai multă siguranță.

– Nu, o cheamă Cornelia. Dar de ce?

– Bine, dar de ce nu mi-ai spus mai înainte că avea deja o prietenă? am întrebat eu, cu reproș în glas, făcând-o pe Katja să priceapă imediat.

– Așa un..., reacționă ea, revoltată. Și ce-ai de gând să faci acum?

Nici eu nu eram foarte sigură.

– Adevăru-i că sunt chiar mulțumită c-am scăpat de el, am rostit eu, deschis.

– Să știi că așa-i! îmi dădu dreptate Katja. Numai că, în locul tău, nici așa, basma curată, nu l-aș lăsa să-mi scape. Așa un escroc!

Mi-am amintit de noaptea petrecută împreună și m-a pufnit râsul.

– Acum, de înșelat nici nu-i în stare s-o înșele *cu adevărat* pe prietena lui, am rostit eu, printre chicoteli răutăcioase.

În mod normal, sunt de părere să nu divulg nimănui detalii în legătură cu vreo aventură erotică, în caz că aș avea parte de vreuna. Nici măcar celei mai bune prietene. Și asta după motto-ul *O doamnă gustă din plin și tace chitic!* Dar despre ce plăcere fusese vorba în ceea ce mi se întâmplase mie? Ceea ce m-a făcut să nu mai pierd timpul și să-i istorisesc Katjei, *en detail*, despre micul necaz suferit de Oliver, ca și despre penibilitatea verbală petrecută tot atunci.

Katja se prăpădi de râs.

– Și cum, n-ai spus chiar nimic?

– Niciun cuvințel!

– Ar fi trebuit, rosti Katja, tocmai în clipa în care, cu o coafură nouă, Marode intră din nou în birou. Nu se poate să-l lași să-și vadă de viață, închipuindu-și c-ar fi un soi de Masters și Johnson[10] la un loc.

Marode se așeză, răsfoi prin diverse acte și-și ciuli mai bine urechile, făcându-și-le antene parabolice nu altceva.

– Dacă o să îndrăznească cumva să mai ia legătura cu mine, am să-i recomand un cabinet de terapie sexuală, i-am promis eu Katjiei. Dar măgarului de Jens cum îi merge?

– Săptămâna trecută, măgarul s-a întors acasă în două rânduri pe la trei dimineață, îmi povesti Katja. Cică fusese la un tovarăș de-al lui, ca să învețe. Ha-ha!

[10] William Masters și Virginia E. Johnson, echipă de cercetători în domeniul ginecologiei, autori ai unor studii de pionierat în direcția răspunsului sexual la om, diagnosticarea și tratamentul tulburărilor și disfuncționalităților sexuale umane(**n.t.**)

– Dezmeticește-te și tu odată și trage-i și lui un picior în dos, am rostit eu, plină de năduf. Ca să nu-ți mai spun că trebuia să fi făcut de mult chestia asta!

– Mda, știu, îmi răspunse Katja, suspinând, numai că plăcerea mea ar fi s-o fac cu alt prilej. Pentru că m-aș simți cu mult mai bine dacă s-ar întâmpla atunci când mi-aș găsi eu pe altul, decât s-o fac acum, când are el pe alta.

Îi dădeam dreptate.

– Bărbații nu-s totdeauna ușor de înțeles, îmi șopti Marode, de îndată ce am închis.

Am privit-o surprinsă.

– Ai nevoie de fler cu toptanul ca să le faci față cu adevărat, își văzu ea mai departe de spusele ei.

– Dar cine ar chef de-așa ceva, mă rog? i-am răspuns eu, așezându-mi căștile pe cap și tăbărând înverșunată asupra tastaturii.

Îi dădeam zor cu munca, fiindcă vream să ajung la timp acasă, căci tocmai în ziua aceea Rebecca îi invitase, la un soi de vizionare, pe cei patru din fruntea listei candidaților la închirierea apartamentului domnei Kiebig.

– Chiar că nu mai pot de nerăbdare, spuse Rebecca, fremătând.

Ce să mai spun de mine! Cel dintâi se prezentă chiar cel care promitea cel mai mult, moderatorul de radio. Arăta cu totul și cu totul de treabă. Numai că tot așa arăta și prietena lui. Iar despre ea pur și simplu tăcuse chitic în scrisoare.

– Sunt drăguți, i-am șoptit eu Rebeccăi, în timp ce-i plimbam prin apartament.

– Or fi, dar nu trebuie să facem rabat la ce ne-am propus, fură vorbele fără de milă pe care mi le strecură Rebecca. Am zis că vrem un holtei și un holtei o să și aducem!

Următorul fu unul potrivit planului, un holtei. Era omul de afaceri de succes, cel fără animale de casă și care,

fără s-o fi meritat, ajunsese între primii patru de pe listă. Cu toate că nu arăta nici pe departe la fel de drăguț ca moderatorul de radio, Rebecca se apucă să-l întrebe despre natura afacerilor lui.

După cum ne împărtăși plin de importanță, deținea două saloane de frizerie în oraș.

– Nu știți firma *Schnuppe Hair Design?* ne încercă el.

Eu și Rebecca ne-am scuturat capetele a neștiință.

– Zilele astea avem chiar niște reduceri de prețuri pentru permanent, continuă el. Cred că și dumneavoastră v-ar prinde bine puțin volum în plus!

Atunci am început să pricep și eu de ce insistase Mo să dăm la o parte orice frizer.

– Dacă ați fi de acord să-mi cedați mie apartamentul, ați beneficia și dumneavoastră de permanent gratuit, ne mai spuse domnul Schnuppe Hair Design, întărindu-și vorbele cu gesturi largi.

Nu ne-am lăsat însă mituite.

– Vă dăm noi de știre, îi răspunse politicoasă Rebecca, în vreme ce închise ușa în urma lui.

Cel de-al treilea pretendent, bucătarul de trei stele, cel pe care îl așezasem pe locul întâi al listei, nici măcar nu se înfățișă. Poate că, aruncând pe-afară o privire mai atentă asupra fațadei celei tulburi a casei, se speriase de-a binelea. Păcat, mare păcat!

Ultimul însă, nefumătorul cel liniștit, era o catastrofă absolută, căci i-ar fi putut fi frate domnului Schimmel-Kotzbrocken. Același glas onctuos, aceeași strângere de mână interminabilă și aceeași căutătură atotștiutoare.

– Ați ars cumva deja teancul de scrisori ale femeilor singure? întrebă Rebecca, într-un acces de panică, de îndată ce nefumătorul, după nenumărate efuziuni venite din adâncul sufletului și strângeri de mână ce păreau să nu se

mai termine, își luă rămas bun, dând expresie *speranței lui de a auzi în curând vreo veste din partea noastră.*

– Adevăru-i că ar fi fost chiar prea frumos! comentă cu tristețe Rebecca, ștergându-și podul palmei de cracul pantalonilor. În condițiile astea, cred că putem apela și la candidații de la locul cinci încolo.

– Pe undeva, uneori, zău dacă n-o regret pe Kiebig aia. Tu nu? am întrebat eu, pe un ton melancolic.

– Ei, chiar așa de rău n-om fi ajuns, nu? mi-o întoarse Rebecca. Și, în afară de asta, azi ne-a mai sosit altă grămadă de scrisori de răspuns. Ce-ar fi să ne uităm mai întâi printre astea, noi?

Am refuzat cu un gest radical și m-am dus să-mi spăl de pe mâini impresiile tactile lăsate de așa-zisul frate al domnului Schimmel-Kotzbrocken, jurându-mi să nu mă mai amestec niciodată în căutatul de chiriași. N-avea decât să se mute acolo cine se nimerea!

Cu o oră înainte de cea stabilită, mă sună Kai-Uwe.

– Te-am sunat în legătură cu întâlnirea noastră de azi, îmi spuse el, ceremonios și făcându-mă să mă aștept cu înfrigurare ca cine știe ce alt eveniment tragic să-l silească și de data asta să rămână cu maică-sa.

Însă mă întrebă doar dacă nu m-ar fi deranjat dacă am fi mers să luăm masa cu sora lui și logodnicul acesteia. Și niciun cuvânt despre maică-sa.

Nu, nu mă deranja! Soră-sa trecuse și ea pe la cursurile școlii de dans *Pickel și Strauß* și mai suferise și de o acnee teribilă, una de care mi-am amintit cât se poate de bine. Tare mult îmi doream s-o mai văd. Pe acnee!

– Ar mai fi însă ceva..., își continuă vorba Kai-Uwe. Știi, sora mea și logodnicul ei frecventează numai restaurante de fițe. Te-ar deranja dacă te-ai îmbrăca și tu corespunzător?

Asta da nerușinare! Adică, după capul lui, cam cum obișnuiam să mă îmbrac? Cumva în pânză de sac și toată plină de funingine? Prea bine însă! Dacă asta își dorea, cu asta urma să se aleagă!

M-am dus într-un suflet la Rebecca în magazin și m-am lăsat înveșmântată de soră-mea într-o olandă magnifică și un șifon transparent, totul de un negru distins, la care am adăugat pantofiorii mei escarpen, din piele de căprioară, care mă și înălțau cu șase centimetri bunicei, dar care, pe de altă parte, erau tot atât de comozi precum o pereche de cizme spaniole. Tot Rebecca fu cea care îmi prinse părul într-un coc elegant, aranjându-mi și lobii urechilor și încheietura mâinii cu niște ciucurași delicați. Două linii negre și precise de machiaj, șase straturi de rimel și un clasic ruj de buze roșu, aveau să-mi asigure o înfățișare de-a dreptul perfectă.

Și înainte de a-i deschide ușa lui Kai-Uwe, înfățișării mele aproape perfecte i se adăugă aura intensă a celui mai rafinat parfum franțuzesc. Unde mai pui că purtam deja, aninată de umăr, și o mică poșetă de seară, tot neagră. Toate astea îi luară piuitul lui Kai-Uwe.

– Ce bine că ești punctual, au fost vorbele cu care l-am întâmpinat, pentru a-i așterne mai apoi, pe obraz, urma clasicului ruj de buze roșu.

– Cât pe-aci să nu te recunosc, îmi mărturisi Kai-Uwe, după ce își recăpătă graiul. Arăți grozav!

De parcă nu știam!

Chez Margaux se numea localul unde am mers, un adevărat templu gourmet plin de noblețe al neprețuitei bucătării franțuzești, situat undeva pe malul Rinului.

La sosirea noastră, sora lui Kai-Uwe și prietenul acesteia tocmai coborau dintr-un *Golf* cabrio, alb ca zăpada. Surioara purta o bluză roz, de mătase, o pereche de pantaloni

tot roz, care se țineau într-o centură roz, pantofi escarpen roz și buzele vopsite în roz. Însă nici cea mai mică urmă de acneea aceea îngrozitoare. Ceea ce m-a făcut să mă hotărăsc ca, la momentul oportun, s-o întreb cum făcuse de scăpase de ea.

Întinse către mine mâna cu unghiile date cu ojă roz și-mi zâmbi.

– Eu sunt Corinna, sora lui Kai-Uwe, rosti ea.

– Ne cunoaștem de la *Pickel și Strauß*, i-am răspuns eu, întorcându-i surâsul.

Corina reacționă ca și când nu mi-ar fi auzit vorbele. De înțeles totuși să nu-și fi amintit cu plăcere de vremurile acelea!

– Și acesta este logodnicul meu, adăugă ea, indicându-mi-l pe însoțitor.

Logodnicul purta o haină de culoare murelor, în genul sare-și-piper, o pereche de pataloni pensați în față și o cămașă de mătase. Deasupra ultimului nasture – prea jos pentru orice fragment de barbă, dar și prea sus pentru orice formă de pilozitate de pe piept – îi trona un mic smoc de păr închis la culoare, care se mișca în sus și în jos, de fiecare dată când rostea ceva.

– Sommerloch, bancher din Breibach, dacă știi pe unde vine asta, mi se prezentă el, scuturându-mi mâna energic și făcând ca smocul acela de păr să se scuture și el în sus și în jos.

Fascinant!

Înainte însă de a deschide și eu gura, pentru a articula, la rându-mi, un *Raabe, studentă veșnică din Köln*, Kai-Uwe preluă inițiativa prezentării:

– Ea e prietena mea, Judith Raabe, germanistă în formare.

Ei, așa suna cu totul și cu totul altfel! Ceea ce m-a făcut să-i zâmbesc încântată lui Kai-Uwe.

Înăuntrul templului gourmet, după ce logodnicul rosti un milităros *O masă pentru patru persoane, rezervată pe numele Sommerloch, Breibach!* aveam să căpătăm o masă aleasă.

– Bine, dar pe unde e Breibach? am întrebat eu, vădit interesată, după ce ne-am așezat câte doi, față în față.

– În apropiere de Hachenberg, dacă știi pe unde vine ăsta, îmi răspunse logodnicul, făcând să i se agite smocul acela de păr. Undeva, pe la vreo douăzeci și cinci de minute distanță de aici.

Să fiu cinstită, nici Hachenberg nu-mi spunea nimic!

– Chiar lângă Niederblissenbach, că doar de ăsta trebuie să fi auzit, nu? își continuă explicațiile Sommerloch.

– Aha, am făcut eu.

Asta doar așa, fiindcă nici de Niederblissenbach nu auzisem până atunci!

– Dar știu că prietena ta nu prea cunoaște locurile, rosti smocul de păr către Kai-Uwe. Sau tocmai își dă pe față arama ei de orășancă cu nasul pe sus?

– Nici vorbă de așa ceva, îi răspunse Kai-Uwe, parcă cerându-și scuze.

Mie, una, nu mi s-a părut însă că ar fi avut vreun motiv să se scuze pentru că nu mi-ar fi fost mie cunoscute localități care, se vede treaba, fuseseră declarate premiante pe la cine știe ce concurs din categoria *Satul nostru, localitatea cea mai frumoasă!* În același timp, pe sub masă, m-am eliberat și eu pe furiș din strânsoarea cizmelor spaniole. Așa se face că, odată cu sosirea chelnerului la masa noastră, mi-am recăpătat și eu zâmbetul.

În localul *Chez Margaux* tocmai se afla în plină desfășurare așa-numita *săptămână provensală*, ceea ce m-a făcut să comand, drept aperitiv, un soi de supă de roșii.

Nici nu-mi fu adusă bine supa, că, neîntrebat, smocul de păr se puse să mă dăscălească:

– Poți considera reușit așa un consommé de tomate numai și numai dacă îți dă senzația că ai mușca dintr-o roșie proaspătă.

I-am mulțumit pentru informația prețioasă și am dus la gură prima lingură. Era exact așa la gust, ca și când ai fi mușcat dintr-o roșie proaspăt culeasă, cu mica deosebire că aceasta era fierbinte, sărată, fluidă și dreasă cu ceva mirodenii. Ce mai, foarte gustoasă!

Și, în timp ce mâncam, Sommerloch ne povesti vrute și nevrute din palpitanta viață de zi cu zi dintr-o bancă, pentru ca, odată ajunși la felul principal, sora lui Kai-Uwe să-mi pună întrebarea de neevitat în privința viitorului meu profesional.

– Și ce-ai vrea să faci după ce-ți termini studiile? mi se adresă ea.

Acum, de-a lungul anilor, căpătasem o anumită rutină în a răspunde la o asemenea întrebare, așa că i-am spus că mai era destul timp până atunci și că tocmai de aceea nici nu era cazul să-mi fac prea multe griji în această privință.

– Mda, dar ce vârstă ai? mă luă la rând logodnicul Sommerloch.

Hm, să nu-l fi învățat nimeni pe-acolo, prin Breibach-ul ăla, de lângă Hachenberg, că nu se întreabă doamnele de vârstă?

– Aproape douăzeci și șapte, am recunoscut eu, în silă.

– Do-uă-zeci și șap-te? repetă smocul de păr. Și nu ți-ai făcut până acum niciun plan în legătură cu vreo slujbă? Chiar că-i de ne-cre-zut!

– E vorba doar de douăzeci și șapte și nu de optzeci și șapte, i-am întors-o eu, acru, înainte de a mușca prima oară din bucata de carne de pește-sabie. Ăsta, cel puțin, era grozav de gustos.

– Bine, dar, pentru numele lui Dumnezeu, din ce trăiești atunci? mă mai întrebă smocul de păr.

– Lucrez ca secretară. Dar nu cu normă întreagă, i-am explicat eu.

– Așa deci, îmi răspunse smocul de păr, disprețuitor.

Se părea că avea ceva împotriva secretarelor, căci m-am simțit de îndată de parcă toată deghizarea mea în olandă, șifon și ciucurași s-ar fi desprins cu-adevărat de pe mine. În tăcere, mi-am văzut în schimb mai departe de mâncat.

Sommerloch îi făcu un semn chelnerului, cu intenția de a comanda desertul.

– Am dori brânza de capră în levănțică, rosti el. Chiar că e nemaipomenită, adăugă el, de astă dată către noi.

Kai-Uwe comandă și el brânza aceea de capră.

– Și pentru domnișoara? spuse chelnerul, fixându-mă din priviri.

– Aș vrea ceva dulce, am rostit eu.

– Ia brânza de capră! hotărî Sommerloc, pe un ton categoric.

– Nu, mulțumesc. Prefer un desert dulce, am repetat eu, politicoasă.

– E cea mai bună brânză pe care o au aici, spuse logodnicul. E bună. *Trebuie* să iei așa ceva.

– Dar n-am chef de niciun fel de brânză acum.

Chelnerul îmi zâmbi. Iar eu i-am întors zâmbetul, recunoscătoare.

– Ai încercat-o cumva? întrebă smocul de păr, cu îndârjire.

– Nu, i-am mărturisit eu, comandând la iuțeală căpșune cu cremă spumoasă de vin, presărată cu piper verde.

– Așa carevasăzică, dacă nu știe țăranul, ce-i șofranul, nici nu pune gura pe el, nu? spuse smocul de păr.

Asta chiar că pusese capac la toate!

– Ia ascultă! Cum spuneai că-i zice cătunului ăluia din care vii? i-am răspuns eu, tot cu o întrebare.

– Brei... Bine, dar prietena asta, a ta, e rea de tot de gură! i se adresă logodnicul lui Kai-Uwe.

Decât rea de smocuri de păr, mai bine așa! mi-am zis eu, fără să îndrăznesc totuși s-o și spun cu glas tare.

– Nici vorbă de așa ceva, se repetă Kai-Uwe, chiar dacă nu scosesem nici măcar o vorbuliță.

Era chiar mult prea mult de suportat. Și am simțit nevoia să mă ridic de la masă și s-o pornesc în căutarea toaletei. Domnii de la masă fură și ei imediat în picioare. M-am scuzat în mod desăvârșit și am traversat sala într-o manieră cât mai grațioasă, pe cât de grațios o puteam face și eu încălțată în cizmele acelea spaniole.

Ajunsă la toaleta placată cu marmură, aveam să constat că înfățișarea pe care mi-o arăta oglinda era și pe mai departe una aproape perfectă, la ani-lumină distanță de sarea-și-piperul din Breibach, de lângă Hachenberg, și de vrednica de milă și rozalia de logodnică a lui.

Tocmai mă pregăteam să-mi împrospătez unicul și adevăratul roșu pe care-l purtam pe buze, când, printre plăcile de marmură își făcu apariția logodnica cea vrednică de milă. Își scoase din poșetă rujul de buze cel roz, încercând să-mi dea curaj cu un zâmbet.

– Povestea asta, dintre tine și Kai-Uwe, e ceva serios? mă întrebă ea.

– Nu, i-am răspuns eu, mai îndârjit decât aș fi vrut s-o fac.

Nu! Nu! Nu! răsună repetat între pereții îmbrăcați în marmură.

– Știi, nici nu cred că ai fi tocmai potrivită pentru Kai-Uwe, rosti Corinna, de îndată ce ecoul se mai stinse. Ar trebui să știi și tu că mai toți cântăreții ăștia sunt firi foarte sensibile.

– Mda, se prea poate, i-am răspuns eu.

Numai că așa, pe nesimțite, mă săturasem și eu de atâtea jigniri! Și m-am întrebat dacă nu cumva acela era momentul potrivit pentru a o întreba pe Corinna ce se petrecuse cu acneea aceea, a ei. Nici vorbă totuși să și fac așa ceva!

Odată întoarse la masă, aveam să constatăm că desertul fusese deja servit.

Smocul de păr se servi cu o bucățică din mult lăudata brânză de capră, spunând:

– Cine să se fi gândit că lui Kai-Uwe al nostru o să-i cadă cândva în mreje o secretară! Și-ncă una blondă!

Kai-Uwe și sora lui râseră. Iritată, am tăbărât asupra căpșunelor piperate.

– Hei, Judith, nu mi-o lua în nume de rău, dar să fii secretară e cea mai de prisos meserie din câte cunosc, spuse smocul de păr. Ei, poate în afară de aceea de polițistă, adăugă el, cu superioritate în glas.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

– Păi, oricine știe că secretarele nu au altceva mai bun de făcut ziulica întreagă decât să-și vopsească unghiile și să-i facă ochi dulci șefului, spuse Sommerloch.

– Se mai ocupă ele și cu făcutul cafelelor și cu bârfitul prin celelalte birouri, adăugă Corinna, râzând. Cel puțin așa stau lucrurile pe la noi, prin firmă.

– Ce nu înțeleg eu este de ce aruncă firma banii pe fereastră, continuând să le plătească specimenelor ăstora salariul și asigurările sociale? am întrebat eu, sfărâmând furioasă între dinți o boabă de piper.

– Chiar așa, asta mă întreb și eu mereu, mi-o întoarse Sommerloch. Toate ca toate, dar există și avantaje în meseria asta, căci postul ăsta, de secretară, le-a ajutat să se mărite pe sute de tinere mai sărăcuțe cu duhul.

Vorbele mă făcură să înghit întreagă o căpșună uriașă, fără s-o fi mestecat. Cu chiu, cu vai, fructul mi se duse în jos, pe esofag.

– Tu trebuie să știi mai bine cu fac bătătoarele astea la mașina de scris, de le sucesc mințile șefilor, mai spuse Sommerloch și râse. Așa, ca funcționar superior ce mă aflu, știu și-un cântecel pe tema asta.

– Chestie pe care o știu și eu, ca logodnică a lui, se plânse Corinna.

Căpșuna își croise cu greu drumul în jos și ajunsese, în sfârșit, în stomac. Ceea ce însemna că puteam respira și eu în voie.

– Și cum fac, măi, Sommerloch, bătătoarele astea la mașina de scris așa, sărăcuțe la minte cum sunt, de-ți sucesc ție mințile? l-am întrebat eu, pe tonul cel mai jignitor cu putință.

Tipul se ciupi cu plăcere de smocul de păr.

– Păi, chestia începe cu fuste mini, care de care mai mini, și mișcări din fund cât mai apetisante, iar de oprit știi și singură când se oprește tot circul, nu?

Mi se tăiase respirația de buimăcită ce eram. Nici Kai-Uwe, nici altcineva nu-mi sărea în ajutor, pentru a-mi apăra onoarea terfelită și a-i strâmba nasul smocului de păr pentru așa o jignire.

În pragul leșinului, de atâta furie, m-am apucat să strivesc o căpșună. Țâșni din farfurie, drept peste masă, și, înainte de-a pricepe mai bine ce făcusem, mi-am înfipt furculița în căpșună, dar și în mâna îngrijită de sub ea, ce aparținea călăului meu de până atunci și în care am început s-o răsucesc încoace și-ncolo.

– Auuu! se puse pe urlat smocul de păr, teribil de înspăimântat.

Am fost tot atât de surprinsă cât se arătă și el, dar, de cum mi-am retras dinții furculiței din carnea mâinii, m-am

simțit străbătută de-o bucurie fără margini. Dâre de sânge de un roșu străveziu se scurgeau din cele patru împunsături de pe dosul mâinii lui.

– Îmi pare rău! am rostit eu, cu satisfacție abia ascunsă în glas. N-a fost decât un reflex. Chiar îmi pare deosebit de rău.

– Bine-bine, e-n regulă, îmi răspunse smocul de păr, primind rana neașteptat de curajos.

Pentru ca lui Kai-Uwe să se apuce să-i spună, pe un ton plin de răutate:

– Prietena asta, a ta, e cam din topor. În plus, mai e și tare neîndemânatică!

Dobitocul chiar își închipuia că atacul asupra mâinii lui fusese doar așa, o greșeală.

Corinna îi tampona rănile cu un șervet, fără a catadicsi să-mi arunce vreo privire. Și, din păcate, mâna încetă să mai sângereze.

– Așa, neîndemânatică precum sunt, nici n-aș reuși să-i sucesc mințile șefului, i-am retezat-o eu, ironic.

– Acum, la douăzeci și șapte de ani ai ei, ar cam trebuie să se mobilizeze și ea dacă mai vrea să aibă parte de vreo pradă acolo. Altfel ajunge o uscăciune de fată bătrână, îi mai spuseră lui Kai-Uwe și Sommer-, și -loch[11].

Numai că de data asta lucurile merseseră mult prea departe. Ceea ce m-a făcut să-l privesc pe Kai-Uwe, plină de speranță. Iar dacă nu se învrednicea el să-i ardă pe loc una peste bot aproape cumnatului său, urma s-o fac eu însămi! Kai-Uwe zâmbi doar jenat către cealaltă latură a mesei.

– Nici vorbă de așa ceva, spuse el.

[11] *Sommerloch* se traduce prin *sezon mort*, separat Sommer însemnând *vară* (anotimp), iar *Loch* traducându-se prin *gaură, groapă, văgăună* (n.t.).

Aiurea! Însetată de sânge, mi-a strâns mâna într-un pumn. Înainte însă de a mă hotărî spre al cui nas să-l reped mai întâi, Sommerloch îl chemă pe chelner și, arătându-se surprinzător de mărinimos, rosti:

– Vă consider invitații mei. Eu pot să-mi permit asemenea cheltuieli.

Ei, dacă așa stăteau lucrurile... Mi-am desfăcut pumnul și mi-am relaxat brațul, răsuflând de câteva ori din toți rărunchii. De fapt, mi se părea că, și fără fi avut nasul spart, fusese pedepsit îndeajuns.

La întoarcerea spre casă, îmi pierise tot cheful de-a mai schimba vreo vorbă cu Kai-Uwe. Și așa, pe mutește, am și ajuns până în poarta casei.

– Mulțumesc pentru seara *plăcută*, am rostit eu, vrând să cobor din mașină.

– Așteaptă, mă opri Kai-Uwe, făcând să-i răzbată în glas urmările orelor de canto. Nu te pot lăsa să pleci chiar acum.

Îmi apucă mâinile, strângându-mi-le într-ale lui, și mă privi intens în ochi.

– Mi-e un dorrr terrribil după buzele tale fierrrbinți, rosti el.

Sau „cântă el" s-ar fi potrivit cu mult mai bine?

M-am foit neliniștită în scaun.

– Kai-Uwe, pur și simplu sunt obosită.

– Te iubesc chiarrr mai mult decât poate iubi un bărrrbat o femeie. Crrrede-mă, te rrrog, continuă Kai-Uwe, cu patos nemăsurat. Vrrreau să știi că ai să rrrămâi merrreu marrrea pasiune a vieții mele!

Era frumos de știut, dar, înainte de-a apuca să se prrrefacă într-un pricolici și să dea temei vorbelor lui, printr-unul dintre săruturile lui apăsate și distrugătoare de cosmetică, am preferat să deschid portiera mașinii și să cobor.

– Ne vedem sâmbătă? întrebă pricoliciul în urma mea.

M-am prefăcut că n-am auzit nimic.

Ajunsă în apartamentul meu, m-am descotorosit de poșetă și de cizmele spaniole, m-am așezat la masa de modelat din camera de Barbă-Albastră și m-am apucat cu dârzenie să întind straturi de plastilină peste un ghemotoc de folie de aluminiu.

Cu iuțeala vântului, din mâini îmi ieși un chip leit Sommerloch din Breibach. Dintr-o bucată mai groasă de plastilină, i-am potrivit la sfârșit un ditamai năsoiul, arătând de parcă i-ar fi fost spart în mai multe rânduri. Iar asta îl făcu să semene cu *Piticul Nas-Lung*, cel din cartea mea preferată de basme.

– Piticul Sommerloch! am rostit eu, mulțumită, așezând căpățâna la uscat, pe pervazul ferestrei.

În timpul nopții, am visat numai furculițe de argint și picături strălucitoare de sânge. Și a fost un vis frumos.

Vineri

De dimineață, la serviciu, mă sună Oliver, cleptomanul. Cât despre mine, începusem să-l uit deja.

– De unde ai numărul ăsta? l-am întrebat eu, aruncând o privire piezișă către Marode.

Aceasta stătea în fața oglinzii montate pe fața interioară a ușii unui dulap, aranjându-și coafura.

– Mi se pare mie sau tu chiar te bucuri? rosti Oliver. Sora ta mi-a dat numărul. Dar asta numai după ce zile de-a rândul n-am reușit să dau de tine pe-acasă.

– S-a-ntâmplat ceva?

– Mi-a fost dor de tine, mi-o trânti el.

Am tăcut.

– Ție nu ți-a fost dor de mine?

– Nu. Și de ce mi-ar fi fost, mă rog frumos? i-am întors-o, cu năduf.

– Chiar ai uitat de tot de noaptea pe care am petrecut-o împreună? întrebă Oliver.

– Din păcate, nu, i-am răspuns eu. După cum sunt convinsă și de faptul că n-o s-o uit cât oi trăi.

Oliver râse mulțumit. Dumnezeule, mare prost!

– Îmi pare bine că izbutești să iei totul în glumă, am continuat eu. Alți bărbați ar intra în pământ de rușine și ar da fuguța imediat pe la toți andrologii.

Odată cu vorbele astea, am aruncat și o privire scrutătoare înspre Marode. Dar nu avu nicio reacție.

– Pe la toți ce? întrebă Oliver.

Nătângă Marode, nătâng și ăsta!

– Andrologi, medicii aceia specialiști, în stare să se ocupe din punct de vedere medical de problema aia, a ta.

– Care problemă?

Că greu mai era de cap!

– E-ja-cu-la-re-a pre-co-ce, am rostit eu, rar și apăsat.

Lui Marode îi căzu mână cu perie cu tot. Asemenea vorbe parcă-parcă știa de unde să le apuce!

– Te-aș ajuta cu plăcere, am șoptit eu în receptor. Numai că toți cei cu care am vorbit despre așa ceva – și, crede-mă, n-au fost puțini – mi-au spus că trebuie să-ți rezolvi problema singur, fără ajutorul meu.

Marode trăgea cu urechea, cu ochii holbați. I-am zâmbit.

– Păi, atunci, însănătoșire grabnică, am adăugat eu, văzând că dinspre Oliver nu mai venea niciun răspuns, după care am închis.

– Ei, și-acum la treabă! am rostit eu înspre Marode.

– Nu-i alt chip în care să fie ajutat? întrebă ea, cu milă în glas.

Am privit-o mirată. Nu cumva o fi având și avocatul aceeași problemă?

– Dar ce, știi vreo situație asemănătoare?

– Doamne păzește, se lepădă Marode de vreun amestec. Iubitul meu bărbățel nu se căptușește decât așa, cu câte o răceală.

Era chiar ultima mea zi de lucru în biroul domnului Römer. La prânz, se strânse întreaga secție în biroul nostru, iar eu i-am servit pe toți cu ceea ce adusesem de dimineață: șampanie și prăjiturele de ciocolată ieșite din mâinile mele.

– O să-mi lipsiți foarte mult, îmi spuse domnul Römer, făcându-mi cadou o cutie de vreo două kilograme de praline belgiene. Ce păcat că nu sunteți catolică.

I-am strâns mâna, vădit mișcată. Nu încăpea îndoială că și el avea să-mi lipsească mie. Ce mai, devenisem de mult dependentă de laudele lui zilnice.

Stefanie îmi dărui o ditamai punga cu gumă de mestecat în formă de animăluțe și o carte poștală înfățișându-l pe Sfântul Kunibert. Pe spatele cărții poștale stăteau înscrise vorbele următoare *După tine, o să se așternă tăcerea!* urmate de semnătura *Sorei Annaklara.* Alături erau trecute adresa și numărul de telefon ale Stefaniei. Și am îmbrățișat-o cu nădejde, făgăduindu-ne să nu rupem legătura.

Domnul Schimmel-Kotzbrocken îmi scutură pentru ultima oară mâna. Și îmi prezentă un pachețel în care îmi așezase o cărticică cu proverbe de încurajare.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule ăăă, i-am spus eu, puțin cu chef.

Stefanie râse prostește în fundul paharului cu șampanie.

– Nu aveți de ce, domnișoară ăăă, îmi răspunse domnul Schimmel-Kotzbrocken. Chiar mi-a făcut plăcere să vă dăruiesc așa ceva. V-ați arătat totuși cel mai priceput dintre angajați.

Doamna Mehlig pufni răutăcioasă, își turnă niște șampanie și-și ridică paharul ca înaintea unei urări, care și urmă:

– În cinstea plecării domnișoarei Cutare și pentru ca ordinea să se aștearnă din nou pe aici!

Am știut că fiecare dintre ei avea să înceapă să-mi lipsească. Ceva mai târziu, cotind-o pe strada noastră, încărcată cu cadourile de adio și plutind încă într-o stare de melancolie, îmi atrase atenția la chioșcul din preajma casei un titlu înscris pe coperta lucioasă a uneia dintre reviste, cel care, cu litere de-o șchioapă, întreba: *AVEȚI CLASĂ?*

Cine? Eu? Păi, eu așa ziceam!

Verificați singură dacă vă numărați printre femeile cu clasă și citiți în secțiunea noastră specială ce vă rămâne de făcut pentru a o dobândi, eram îndemnată încă din pagina întâi.

N-am putut rezista ispitei și mi-am cumpărat revista, măcar că hotărâsem deja că, fără tăgadă, făceam parte dintre femeile cu clasă.

Ajunsă în casă, m-am cuibărit la masa din bucătărie, cu revista în față și pralinele domnului Römer alături, pentru a-mi cerceta liniștită potențialul de femeie cu clasă. Secțiunea specială a revistei începea prin a-i prezenta cititoarei doritoare câteva dintre femeile cu clasă ale lumii. Unde mai pui că și existau!

Era vorba, de exemplu, de distinsa soție a managerului milionar de top, cea care se afișa în fața vilei ei de la malul mării, o clădire cu nu mai puțin de douăzeci de încăperi.

Curată clasă pe femeia aceea, care reușise să se descurce în rolul de mamă a doi tineri de viitor, în cel de conducătoare de succes a unei galerii de artă și a activităților de mecenat lansate sau în cel de amfitrion al unor petreceri fastuoase, dar și ca membră a consiliului de supraveghere a firmei distinsului ei tată, ca cititoare zilnică a lui *Financial Times*, dar făcându-și mereu timp și pentru plăcerile timpului liber: golf, scufundări marine, fotografiat, pictură în acuarele și – nu în cele din urmă – weekend-uri intime și vesele, la bordul iahtului alb ca zăpada, care-i purta numele.

Adevărul era că tot despre clasă era vorba și în felul în care reușea să arate așa, cu clasă.

Căci cu adevărat uimitor era faptul că, în ciuda atâtor solicitări, nu arăta a avea nici măcar o zi peste treizeci de ani.

Iar lucrul cel mai și cel mai uluitor era acela că, într-adevăr, nici nu avea vreo zi în plus peste treizeci de ani! Așa cel puțin sta scris sub fotografia care o arăta prinsă într-o mică partidă de înot în propria-i piscină. Clasa întâi, ce mai!

Reportajele despre celelalte exemple de femei cu clasă le-am sărit, nerăbdătoare ca, pe baza testului din finalul secțiunii, să mă pot măsura direct cu acestea.

Atât că, tocmai când eram și eu gata-gata să încep cu prima întrebare, se porni și soneria de la ușă. Și-ncă cum! Era Rebecca.

– Ce crezi că s-a întâmplat? mă luă soră-mea din scurt.

– Păi, eu știu, mama și tata au căzut cu un avion și au lăsat casa celor de la *Club Med*, mi-am dat eu cu părerea.

– Greșit.

– E mai bine sau mai rău?

– Mai bine!

– Ei, atunci, a câștigat Kaspar premiul întâi la concursul *Eu și violoncelul meu*, iar din banii primiți ți-a luat și ție un iaht alb ca zăpada, pe care l-a botezat după tine, am avansat eu, invidioasă, o nouă ipoteză.

– Află că-i și mai bine! rosti Rebecca, fără să mai întârzie.

– Kiebig aia a dat ortul popii și ne-a lăsat nouă moștenire milioanele strânse la saltea, cu condiția să-i îngrijim și să-i răsfățăm odorul de potaie bună de pus la tigaie până la sfârșitul zilelor ei câinești? am mai făcut eu o încercare.

Pentru o clipă, Rebecca căzu pe gânduri.

– Ceva cam tot așa de bun, spuse ea mai apoi. Am rămas gravidă!

Iar eu am rămas paf!

– Cum de s-a întâmplat așa ceva? am întrebat eu, încercând să mă dau inteligentă.

– Păi, se pare că unele metode contraceptive nu fac decât să garanteze o bună concepție, răspunse Rebecca, zâmbind discret, ca împăcată cu sine.

– Și care-ar fi acelea? am întrebat eu, înspăimântată.

Numai că Rebecca nu-mi auzi vorbele.

– Chiar n-am nimic împotrivă să fac un copil. Și asta mi-e tot mai limpede, de la un minut la altul, îmi spuse soră-mea, mângâindu-și burta.

I-am întins pralinele domnului Römer și am cugetat puțin. De fapt, nici măcar eu n-aș fi avut ceva împotrivă să facă un copil. Ar fi fost cu mult mai bine să te îngrijești de asta în locul potăii bune de pus la tigaie. Și unde mai pui că și până la sfârșitul zilelor ei câinești! Iar lucrul ăsta i l-am și comunicat Rebeccăi.

– Ei, atunci mă duc să-l anunț și pe Kaspar, îmi răspunse ea, servindu-se cu vreo două praline din cutie și luând-o din loc în pași legănați.

Aceiași pași legănați i-am folosit și eu, numai că, în ceea ce mă privea, ca să ajung în camera mea de Barbă-Albastră, acolo unde zăceau laolaltă toate marionetele, arătând costelive și despuiate. Acum, chiar dacă nu-mi ieșiseră ele chiar din propriu-mi trup, parcă tot ca pe niște copii de-ai mei le simțeam.

Orele libere ale ultimelor zile mi le petrecusem dând personalitate căpățânilor modelate din plastilină cu ajutorul vopselelor pentru pancarte. Iar asta le făcu să arate și mai frumoase, mai aproape de perfecțiune. Nouăsprezece căpățâni colorate, încântătoare, una mai izbutită decât cealaltă. Încă despărțite de trupurile lor, zăceau alături căpățânile personajelor lucrate până atunci: *Rapunzel*, *Hotzenplotz*, *Merlin* și *Baba Jaga*, *Piticul Sommerloch*, *Burghart Învingătorul Dragonului* și *Bruno Incendiatorul*, ba chiar și *Dragonul*. În afara lor, mai modelasem un *Porcar*, ale cărui trăsături îl făceau să aducă tare mult a Holger, o *Scroafă* roz, o slăbătură de *Muzicant*, cu obraji căzuți și mâini subțiri, un *Sultan* din Orient, o mică *Sirenă* și un impozant *Rege al Mărilor*, pe *Motanul-Încălțat*, o *Lună*, un *Pricolici* și o *Ghicitoare*, o *Girafă*, o *Chinezoaică, dansatoare de templu* și un *Prinț fermecat*. Iar de văzut, în afara lui Mo, nici că le văzuse careva.

– O să vină vremea să căpătați și voi hăinuțe, dulceților, am rostit eu, pe un ton matern, desfăcând mașina de cusut și apucându-mă pe loc de croit costumașe.

Asta a însemnat să-mi las testul femeii cu clasă să zacă ore în șir pe masa din bucătărie. Mai târziu, după-amiază, trecu Bille pe la mine, aducând cu ea o sticlă de vin. Am mers pe balcon, unde am mâncat roșii cu brânză Mozzarella.

– Și cum mai merg lucrurile cu domnul *Mă-pricep-și-eu-la-asta?* am întrebat eu, roasă de curiozitate.

– Bine, îmi răspunse Bille, ca din pușcă, lucru care nu-i stătea deloc în obicei.

– Dar în pat cum e? am mai întrebat-o, enervată.

Fusese o întrebare pur și simplu retorică, fiindcă era de așteptat ca și în privința asta să știe Burghart câte ceva.

Numai că Bille îmi trânti un *Habar n-am!*

– Ia spune, nu cumva nici vorbă să fi... încă? am întrebat-o, uimită.

– Păi, până acum nu, recunoscu Bille. Spune că, de când s-a ales praful de chestia cu Sunny, îi vine foarte greu să se mai dedice trup și suflet unei femei.

– Ha-ha! am luat eu în râs cele auzite.

– Să știi însă că eu îl înțeleg foarte bine, spuse Bille, cu seriozitate, gustând din al doilea pahar cu vin. Cred că Burghart și cu mine pur și simplu o să mai avem nevoie de încă ceva timp până să putem stabili o relație ca lumea.

Rămasă fără replică, m-am pomenit scărpinându-mă în cap.

– Zău că vinul ăsta nu mi se pare tocmai în regulă, comentă Bille.

Avea dreptate, căci imediat după primul pahar m-am simțit mai beată decât mi-am amintit să fi fost vreodată. Nici Bille nu arăta mai puțin turtită.

– Nu ți se pare că ți se urcă ciudat la cap? întrebă ea.

Neîncrezătoare, ne-am apucat să verificăm pe eticheta sticlei conținutul în alcool. Numai că acolo nu era trecut deloc.

– Știi ce-nseamnă asta, nu? rosti Bille, ciocnindu-mi paharul.

L-am ciocnit la rându-mi pe al ei și m-am întors la subiectul Burghart.

– Ai văzut sculpturile acelea minunate, pe care le-a modelat Burghart ca s-o uite pe Sunny? am întrebat eu, în bătaie de joc.

– Mie îmi pare un tip cu multe talente, sportiv și cu înclinații artistice, preferabil unuia care-și închipuie că Picasso ar fi o marcă de parfum, mi-o întoarse Bille înțepată, făcând aluzie la Holger.

– Mai bine unul care îl confundă pe Picasso cu un parfum decât unul care se crede Picasso însuși, i-am răspuns eu. Dar ce spun eu, când aici e vorba de Picasso, Mark Knopfler, Boucuse, Pavarotti, Patrick Swayze și Carl Lewis într-o singură persoană!

– Ce-ar fi să nu ne certăm, încercă Bille, diplomatic, să mă astâmpere. La urma urmelor mie nu-mi plac bărbații care-ți plac ție și viceversa.

– Păi, atunci noroc! i-am răspuns eu, ridicând din umeri.

Era clar că nimic n-avea să-i schimbe părerea!

După cel de-al doilea păhărel, arătam suficient de amețite pentru a ne putea ocupa pe-ndelete de testul din revistă, cel cu femeia cu clasă.

Clasa nu poate fi cumpărată! suna sentința din titlu, în litere îngroșate.

Bille și cu mine am dat din capete, aprobând întru totul avertismentul. Așa ceva era exact ceea ce spuneam și noi mereu. Dar tocmai asta făcu să ne și înspăimânte primul capitol al testului, cel în care se întreba care dintre cele zece articole clasice de modă înșirate în continuare se aflau în garderoba noastră. Primeai aici câte un punct pentru batiste marca *Hermès*, taioare *Chanel* și o poșetă *Kelly*.

Eram deja pline de draci. Toată povestea nu era numai așa, mai mult sau mai puțin scârboasă, ci și neprețuită. *De unde până unde chestia cu clasa care nu putea fi cumpărată? Ha-ha!*

– Ce-s ăia *loafers Gucci?* vru să știe Bille.

Numai că nici eu nu știam despre ce putea fi vorba.

– Aici n-am luat niciun punct, am rostit eu, nervoasă. Sau, mai știi, poate ai tu vreun ceas de mână de soi mai vechi!

– Ascultă puțin! Mai înainte de orice, vreau să știu și eu ce-s ăia *loafers Gucci*, mârâi Bille. De unde știi că n-am chestiile astea deja în dulap, iar eu habar nu am de-așa ceva?

– Poate că ți se mai scad ceva puncte tocmai fiindcă nu știi, am presupus eu, ceea ce însă, din fericire, nu putea fi pus în practică și în cazul nostru.

Cu moralul zdruncinat serios, ne-am aplecat asupra întrebării cu privire la nivelul pregătirii, în privința căruia se puteau agonisi puncte cu duiumul, și anume câte unul pentru fiecare grad academic sau doctorat.

Adică nici aici nu ne-am ales cu niciun punct.

Și, în felul acesta, pe parcursul testului, aveam să adunăm în favoarea noastră doar un punctaj de-a dreptul jalnic, care, în plus, mă sili să constat cu groază că Bille avea evident mai multă clasă decât mine.

Din fericire, îmi aminteam numele celor doi scriitori de limbă germană care ne părăsiseră de curând, numai că, bineînțeles, și Bille îi știa, ca librăreasă isteață ce era. Spuse chiar că în meseria ei trebuia să știi puțin înainte cam cine ar fi fost cel care ar fi urmat să moară, ca să poți să-i expui biografia în vitrină încă de a doua zi.

Ca și când nu eram nervoasă îndeajuns, Bille a știut că inițialele DAX veneau de la *Deutsche Aktien Index*, pentru ca mai apoi să susțină morțiș că într-un trimestru trebuia organizate mai multe mese de seară pentru peste douăsprezece persoane, unde ar fi trebuit servite și mai multe feluri de mâncare. Două puncte pentru ea și niciunul pentru mine.

Răspunsul la întrebarea despre ce bacșiș ar fi trebuit să-i dai unui taximetrist de la New York îi aduse din nou

un punct, fiindcă ghicise cum se obișnuia să fie răsplătit pe acolo un taximetrist de către o femeie cu clasă. Nu prea am fost de acord cu punctul acela, deoarece întrebarea pleca de la presupunerea că atât aici, cât și în New York, Bille a mea să fi călătorit frecvent cu taxiul, în timp ce ea nu se apropiase de continentul american nici măcar la o azvârlitură de băț. M-am lăsat totuși în voia ei, căci imaginea mea despre mărinimia uneia cu clasă se extindea și asupra *stivuitoarelor* încăpățânate.

Unde mai pui că îmi propusesem să obțin mai multe puncte la întrebarea de sfârșit, cea care se ocupa de conținutul poșetei, căci nimeni nu cără după ea, la plimbare, câte căram eu. Împotriva oricărei logici, și aici Bille se alese cu un punct – și asta pur și simplu fiindcă uitase un ruj de buze în poșetă – iar eu am rămas din nou mofluză.

De neînțeles cum de nu fusese prevăzut nici măcar un punctișor pentru binocluri de operă (chiar dacă furate), spray-uri împotriva atacatorilor umani și canini sau pentru bricege. Și asta în vreme ce o adevărată femeie cu clasă ar fi adunat la acest capitol opt puncte dintr-o dată, căci una ca ea, după cum aveam să aflăm, avea întotdeauna asupra-i o pereche de ciorapi de mătase, o pudrieră, un ruj de buze, cărți de vizită, o pilă de unghii și un stilou pus într-un etui.

Mda, nu stăteam deloc bine!

Adevărul era că, la sfârșit, din șaptezeci de puncte posibile, eu mă alesesem cu șapte, în timp ce Bille cu douăsprezece. Ceea ce a făcut ca amândouă să ne clasăm în categoria intitulată *Orzul stricat pe gâște.*

Chiar și așa, prin conținutul rezonabil al poșetei ei, Bille putu să se strecoare în categoria imediat superioară, cea botezată *Mai aveți multe de învățat.*

Măi și ce se mai bucură pentru așa ceva! Își făcu chiar calcule ca, de-atunci încolo, să se apuce de citit zilnic

Financial Times, să-și schimbe geanta ei obișnuită cu o poșetă *Kelly* și să poarte ciorapi de mătase în toate împrejurările vieții. Asta ca să poată ajunge să fie și ea încadrată în categoria *Prea multă perfecțiune vi s-ar putea părea plictisitoare.*

– O, da, o, da, repetă ea și căscă. În ceea ce te privește, domnișorico, stricăm orzul pe gâște și-mi pare rău pentru dumneata.

Mă apucă și pe mine căscatul.

– E numai din pricina vinului, rosti Bille. Nu te simți și tu obosită?

Pe lângă asta, mai eram și ametită rău de tot. Așa că ne-am târât din balcon până în casă unde ne-am lăsat să alunecăm în pat.

– Aici rămân și nici că mă mai ridic vreodată, anunță Bille, azvârlindu-și pe jos pantofii și celelalte veșminte și cuibărindu-se sub pătură.

Totul mi se învârtea în cap. Și adevărul era că dădusem pe gât mai mult de două păhărele și jumătate.

– Tu chiar crezi că au băgat lichid antigel în el? am întrebat-o eu pe Bille.

– Sigur a avut lichid antigel, dar în niciun caz unul potrivit unei femei cu clasă, așa ca mine, rosti Bille. Stinge și tu lumina aia.

– Păi, n-am cum, că-i cea care vine de-afară, am constatat eu, cuibărindu-mă apoi lângă Bille, sub pătură.

– Asta-i culmea, se stropși Bille la mine. Doar nu s-o fi făcut deja sâmbătă dimineață. Nici că m-am mai simțit vreodată în viață în halul ăsta de obosită!

M-am uitat la deșteptătorul. Nu arăta decât 19.45.

– Ia ghicește cât e ceasul, tu femeie cu clasă și cu vinu-n nas, am stârnit-o eu pe Bille.

– Miezul nopții, cel puțin, bâigui Bille. Noapte bună, doamnă de șapte puncte. Și ai grijă, nu mă mai dezveli tot timpul!

– Mâine dimineață precis am mă trezesc o adevărată femeie cu clasă, am anunțat eu, întorcându-mă într-o parte, una care chiar să aibă clasă.

Chicotelile orgolioase ale lui Bille mă însoțiră până m-am cufundat adânc în somn. Chiar că vinul avusese ceva în el. Dar ce anume nu aveam să aflăm vreodată.

Sâmbătă

La sfârșit de săptămână a plouat. Iar asta mi-a picat cum nu se putea mai bine, căci îmi pusesem în gând să-mi dedic zilele acelea croitului de costume pentru marionete.

Până la urmă, cusutul se dovedi cea mai anevoioasă etapă de lucru. Numai pentru veșmintele, și așa alandala, ale lui *Hotzenploz* și tot aveam să-mi pierd dimineața întreagă. La început, mă gândisem să-i cer Rebeccăi niște resturi de materiale, dar am prins-o într-o fază neagră, iar în culorile pe care le-aș fi căpătat de la ea n-aș fi putut să îmbrac decât văduve și orfani. De aceea mi-a și venit ideea să scotocesc după materiale prin cuferele și lăzile cu hainele și încălțările cele vechi, care zăceau prin podul casei noastre. Aici am dat peste o adevărată recuzită de costume, cel puțin pentru marionetele mele, ale căror staturi erau simțitor mai mici decât cele ale oamenilor care îmbrăcaseră cândva acele veșminte. Grămada de haine de seară, cusute cu fir metalic, strălucitor, de taioare, jupoane, pantaloni evazați, paltoane de blană, cămăși, cravate și costume bărbătești era de-a dreptul copleșitoare. Așa se

face că *Hotzenplotz* al meu căpătă o tunică dintr-o fostă rochie de tweed de-a mamei, peste care veni o vestă cu mici fireturi adevărate, și niște nădragi din material de veritabili pantaloni de fost funcționar. Piesele de îmbrăcăminte fură astfel croite, încât tâlharul să poată fi îmbrăcat și dezbrăcat asemenea unei păpuși obișnuite. Nu era chiar așa de simplu să înveșmântezi personajul cel crud reprezentat de marioneta care, la mijloc de trup, nu era alcătuită decât dintr-o sârmă, și să mai și aducă a tâlhar în toată puterea cuvântului. Până la urmă, după o muncă migăloasă, am scos-o la capăt, folosindu-mă de niște lână de oaie și de niște vechi pernițe de umeri din crep.

Prin preajma prânzului, m-am dus din nou în pod, în căutarea unui material potrivit pentru o pălărie de tâlhar. Și așa, lângă vechiul ghiozdan de grădiniță al Rebeccăi, a cărui pâslă s-ar fi dovedit numai bună pentru o pălărie, am dat peste o pereche de pantaloni din piele lăcuită, de un maro dubios, pe care nu se mai știe cine din familia noastră trebuie să-i fi socotit cândva al naibii de compromițători. Cu ceva cazną, am încropit din ei niște cizme răsfrânte pentru *Hotzenplotz*. Culoarea părului s-a dovedit și ea o problemă, iar rezolvarea ei m-a costat ceva timp de gândire. Până la urmă, i-am lipit pe cap drăguțului de tâlhar bucăți încâlcite din blana vârstată a unei căciuli de-a tatei, de vânător american, blană din care am mai folosit câte ceva și pentru bărbie, pe care i-am împodobit-o cu o barbă țepoasă. Am fost pur și simplu încântată de rezultat.

Iar orele trecură aproape în zbor. Iar când așa, ca din întâmplare, mi-am aruncat ochii asupra ceasului, se făcuse deja patru după-amiază. Și mi-am dat seama că uitasem cu desăvârșire să mănânc sau să beau ceva, ba chiar că uitasem să trec și prin baie. Și mi-am recomandat o pauză. Și, în vreme ce m-am delectat cu o banană, m-am gândit

cam cum să-l fi costumat pe *Porcar*. Dar tocmai atunci se auzi soneria de jos, de la poarta clădirii

Ușor enervată, m-am dus la interfon.

– Cine-i acolo?

– Eu sunt, Kai-Uwe. Deranjez?

Adevărul era că da!

– Nu, i-am răspuns eu și am apăsat pe butonul care urma să declanșeze deschiderea porții.

De când luasem masa împreună cu surioara și cu cumnățelul, nu mai simțeam nici cea mai mică plăcere să-mi pierd vremea cu Kai-Uwe, chiar dacă-și dorea atât de mult să se mute cu mine într-un bungalow cu canari. Și m-am hotărât să-l fac să înțeleagă cu binișorul cam cum stăteau lucrurile în ceea ce-l privea.

Kai-Uwe purta pardesiul său de exhibiționist, la care se adăuga acum o umbrelă. Arăta foarte tânăr și mă privea bănuitor. Mi-am zis că trebuia să fiu prevăzătoare cu el.

Și, în timp ce, grijuliu, își întindea umbrela pe jos, la zvântat, îmi spuse:

– Ar fi trebuit să te sun mai înainte. Te rog să mă scuzi.

– Nu face nimic. Mă bucur că ai venit, i-am tras eu altă minciună.

Kai-Uwe își anină în cuier pardesiul de exhibiționist și, drept salut, mă luă în brațe. M-am lăsat, resemnată.

– Pur și simplu nu mai pot și nu mai pot! exclamă el, dându-mi brusc drumul din îmbrățișare.

L-am privit și eu, neștiind ce să cred. Și nici măcar nu scosesem vreo vorbă!

Kai-Uwe îmi cuprinse capul între mâini, mă privi trist în ochi și suspină:

– Dacă mi-ai spune chiar acum că sunt un porc, te-aș înțelege.

L-am privit și mai descumpănită.

– Uite, pur și simplu nu mă mai pot ascunde față de tine, îmi șopti Kai-Uwe. Și nu pot nici să merg mai departe de-acolo, din locul în care ne-am oprit, fără să fiu cinstit cu tine! Iar dacă m-ai considera un porc, ți-aș da dreptate!

Îmi dădu drumul și, aproape sfârșit, se rezemă de perete.

– Hai, spune liniștită că sunt un porc, îmi ceru el.

– Mai că îmi vine s-o fac, am rostit eu, bâjbâind cu mâinile înainte, numai să-mi spui și pentru ce.

Kai-Uwe își îngropă fața între palme.

– Prea bine, atunci, șopti el.

Am așteptat înfrigurată. Iar Kai-Uwe, pentru câtăva vreme, trase sacadat și adânc aer în piept.

– Știi, nu ești singura femeie cu care mă întâlnesc, rosti el, într-un sfârșit. Uite că am spus-o până la urmă.

– O, am făcut eu, perplexă.

– Sunt un porc. Și-o poți spune liniștită, adăugă Kai-Uwe, pornind să se agite încoace și-ncolo, prin hol. Uită-te și tu cum m-am jucat cu sentimentele tale. Cu ale tale și ale Cameliei.

Abia dacă m-am putut stăpâni să nu izbucnesc năvalnic în râs. Ce nume, Camelia, ca absorbantele acelea intime, pentru femei! Kai-Uwe îmi privea chipul schimonosit de încordare și, spre spre marea mea spaimă, se puse pe plâns.

– Îmi pare rău, rosti el, printre sughițuri. Chiar foarte rău! Dar ce să fac dacă vă iubesc pe amândouă.

L-am mângâiat pe cap, neputincioasă.

– Dar Ca-me-melia asta te iubește? l-am întrebat eu, cu glas potolit.

– Da, bineînțeles, se auzi dinspre el, printre sughițuri, după care capul i se sprijini pe umărul meu. Dar și pe tine te iubesc! Și încă la fel de mult ca pe ea!

– Nu cumva însă o iubești pe Ca-me-melia asta un piculeț mai mult? l-am întrebat eu, plină de speranță.

– Nu, se smiorcăi Kai-Uwe. Și tocmai despre asta e vorba. Sunt un porc, fiindcă pur și simplu nu mă pot hotărî.

Ei, dacă așa stăteau lucrurile, ele mai trebuiau și împinse un pic de la spate! Așa că m-am hotărât să-mi schimb tactica și l-am îmbrâncit pe Kai-Uwe de lângă mine.

– Nu cred, i-a spus eu, cu glas spart, să pot suporta situația asta, cu tine îndrăgostit de încă o femeie.

Consternat, Kai-Uwe o apucă înspre ușă.

– Îți înțeleg reacția, murmură el, trist. Nu-s decât un porc și capăt acum exact ceea ce merit!

Și ce-o mai nimerisem! Mai bine decât aș fi putut să sper!

– Ar fi bine să nu ne mai vedem pe viitor, i-am șoptit eu. Ar fi pur și simplu prea dureros.

Kai-Uwe încuviință.

– Înțeleg, murmură el și se aplecă să-și culeagă umbrela. Și când crezi c-aș mai putea totuși să te văd?

Păi, în niciun caz în următorii cincizeci de ani, măi, băiețică, mi-am zis eu în gând, dar, suspinând și compunându-mi un glas plin de îngrijorare, i-am spus:

– Te sun eu, atunci când o să consider că voi putea trece peste asta.

Kai-Uwe își încheie pardesiul și căscă ușa.

– Sunt un porc, mai spuse el, drept rămas-bun, și începu să coboare scara, copleșit de mâhnire. Rămâi cu bine, Judith!

– Rămâi cu bine! i-am răspuns și, sătulă, am închis ușa.

Ei, uite așa stau lucrurile uneori în viață!

Atât că întâmplarea mă dăduse într-atât de mult peste cap, încât nici c-am mai putut să cos mai departe. Și așa am ajuns jos, la Rebecca. Era singură.

– Tocmai mi-a dat papucii Kai-Uwe, i-am spus eu.

– Nu mai spune! zise Rebecca. Și eu care nici nu știam că între voi ar fi fost ceva!

– Lasă că nici eu n-am știut până acum, i-am mărturisit eu, punându-mă imediat pe chicotit. Pe cea nouă a lui o cheamă Camelia.

Și așa, deodată, totul începu să mi se pară ciudat. Și nici că mă mai puteam opri din râs. Alături de mine, râdea și Rebecca.

– Păi, atunci se cheamă că iar ești liberă, rosti ea, într-un sfârșit. Tocmai am mai vorbit cu alte trei persoane interesate de apartamentul doamnei Kiebig. Și toate trei mi s-au părut foarte promițătoare.

Mi-am amintit cu groază de ultimul lot de vizitatori și am înclinat din cap mulțumită.

– De fapt, aș prefera o doamnă mai în vârstă, cu un câine, am spus eu. Cel puțin știm cum stau treburile.

– Nu te da și tu bătută chiar așa de repede, mă îmbărbătă Rebecca.

M-am lăsat în voia amintirilor și am trecut în revistă ultimele luni, ajungând la dezamăgitoarea concluzie că toți bărbații cu care mă văzusem în acest timp nu fuseseră decât niște psihopați.

– Poate că numai eu oi fi de vină, i-am spus eu Rebeccăi.

– Tot ce se poate, îmi dădu dreptate soră-mea.

O vreme, am tăcut, căzută pe gânduri.

– O perioadă nici că vreau să mai aud de bărbați, i-am dat eu de veste Rebeccăi. Nu mai vreau să fac nimic altceva decât să meșteresc la marionetele mele și să mă bucur de liniște.

Nici n-am apucat bine să rostesc grozăviile acestea, că, spre marea mea mirare, am și simțit cât de adevărată se dovedea fiecare dintre ele.

Rebecca nu mă contrazise.

– Poate că nu-i ăsta răul cel mai rău, îmi spuse ea. Că doar ți-am spus de-atâtea ori să ai răbdare și să-l aștepți pe cel potrivit.

Bine, dar nici ea, și cam tot „de-atâtea ori", nu înțelesese și pace!

– Dar ți-am spus și eu, de-atâtea și de-atâtea ori, am zbierat eu, nerăbdătoare și întorcându-mă, gata de plecare. Cel potrivit nu există!

Și încă o luni

În săptămâna care a urmat, m-am prezentat la noul meu loc de muncă, într-o fabrică de echipamente de protecție de unică folosință.

Sarcina mea era aceea de a rezolva problemele de secretariat pentru patru responsabili cu vânzările întreprinderii, domni pe cât se poate de amabili, dar arătând – în costum și cu cravată la gât, pe la vreo patruzeci de ani și, fiecare, cu mustață – de parcă ar fi fost frați gemeni. Și, ca și când înfățișarea n-ar fi fost de ajuns, mai purtau și niște nume, mai mult sau mai puțin, asemănătoare. Așa că doi dintre ei se numeau Müller, cel de-al treilea Müllenmeister, iar cel de-al patrulea Mühlensiepen.

Nu reușeam să-i deosebesc decât dacă eram vigilentă și prindeam momentul când ieșeau pe ușă, din birourile lor, numindu-i în mintea mea, ca să-mi fac viața mai ușoară, *numărul unu, doi, trei și patru*.

Și, după cum îmi hărăzi norocul – spre marea mea ușurare – și aici, ca și la centrul cultural pentru adulți, pe calculator am găsit instalat același program de lucru. Mi-am

salutat noul calculator ca pe un vechi prieten, unul cu ale cărui cusururi și șmecherii eram de mult obișnuită.

Realitatea era că mare lucru nu aveam de făcut niciunul dintre noi, căci, se pare, *numărul unu, doi, trei și patru* fuseseră obișnuiți de cea căreia îi luasem locul cu un ritm tare ciudat de lucru.

– Ce ziceți, credeți că, dacă vă rog frumos, o să puteți să terminați scrisoarea asta înainte de sfârșitul programului? mă întrebă *numărul trei.*

– Înainte de sfârșitul programului? l-am îngânat eu, neîncrezătoare.

Era doar ora unsprezece dimineața. Să-și fi râs cumva de mine? Apoi, *numărul trei* se grăbi să liniștească lucrurile, adăugând:

– Bineînțeles, doar dacă vă făgăduiesc să vi-i iau pe ceilalți domni de pe cap, ca să puteți lucra în liniște.

L-am privit uluită. Scrisoarea nu avea decât două rânduri. Iar dacă, cinci minute mai târziu, i-am adus-o la semnat, *numărul trei* chiar că n-a mai putut de bucurie.

În ziua cu pricina, am reușit să scriu câte o scrisoare pentru fiecare dintre cei patru domni și toți patru îmi făgăduiră să nu mă solicite în fiecare zi în halul acela. Telefonul sună numai de două ori, și asta până pe la prânz, altfel aparatul scufundându-se într-o tăcere suspectă. Afacerea cu echipamentele de protecție de unică folosință nu părea să fie tocmai înfloritoare.

Așa că am ajuns să șterg toate dulapurile și rafturile cu o cârpă umedă, să sortez în funcție de dimensiuni toate plicurile și mapele de corespondență și să ascut toate creioanele peste care am dat în cale. Am mers până într-acolo, încât i-am redat forma și utilitatea, îndoind-o la loc, până și unei agrafe de birou strâmbe.

Și așa am început să tânjesc teribil după domnul Römer și după vechiul meu loc de muncă. Ce-o mai fi făcând pe acolo inventiva de Marode-Rodesberg, cu sistemul ei de sortare?

Și m-am gândit așa, într-o doară, dacă ar băga cineva de seamă dacă, începând de-a doua zi, mi-aș fi instalat acolo mașina de cusut, ca să-mi văd și peste zi de costumele marionetelor. Acum, serios vorbind, m-am hotărât să-mi aduc ceva de lucru și ceva de citit, ca să nu mor cumva de plictiseală.

După-amiază, de cum am ajuns în fața casei, am dat cu ochii de un mic camion de transport, parcat în fața porții, în vreme ce Mo și prietenul său, Steffen, se spinteau să care în casă saci grei, îngrămădindu-i și ajungând să înalțe în hol o barieră aproape de netrecut.

– Nu sunteți în toate mințile? i-am întrebat eu. S-a anunțat cumva c-a dat apa peste maluri?

– Ăsta-i nisip de cuarț, cel mai bun soi, îmi explică Mo. Steffen cunoaște pe cineva la un șantier, așa că l-a luat cât se poate de ieftin.

– Tu nu ești zdravăn la minte?

– Ba tu nu ești zdravănă la minte, surioară, mi-o întoarse Mo. Nisipul este pentru parada modei.

– Să vezi ce a-ntâia o s-arate când o izbucni lumina și s-o oglindi în milioane și milioane de aschii mărunte de cuarț, explică Steffen, trăgându-se înspre mine. Ca să nu-ți mai spun ce a-ntâia o să-l simți când o să calci pe el.

Cei doi chiar aveau de gând să împrăștie pe podea tot nisipul acela și să prefacă întreg magazinul într-o dună de deșert. Până la urmă, laolaltă cu pânza aceea de culoarea nisipului, poate că nu ar fi dat chiar așa de rău. Și, împotriva voinței mele, am dat din cap, recunoscând și eu efectul.

– A cui a fost ideea? am întrebat eu, invidioasă.

– A mea, se-nțelege. Și nu-i nici ultima. Sunt acum într-o fază creativă de zile mari, de pe urma căreia surioarele mele n-ar avea decât de profitat. Când o să terminăm cu asta, aici, trec eu și pe la tine și mă ocup și de trebușoarele tale.

Auzi colo, trebușoarele mele! Chiar că-și luase nasul la purtare. Clătinând din cap, am pornit în sus, pe scară.

Mo își făcu apariția cinci minute mai târziu. Și, cu un gest extraordinar, îmi aruncă pe masa din bucătărie o traistă de iută, întrebându-mă pe un ton comercial:

– Ei, cum stai cu lucrul la tâlhar?

L-am adus pe *Hotzenplotz* din camera de alături și i l-am vârât lui Mo sub nas. Căpătase deja barba aceea țepoasă și părul cel păduchios și chiar așa, fără trup și pălărie, era perfecțiunea întruchipată. Iar Mo era entuziasmat.

– Hainele și trupul îi sunt alături, am rostit eu.

– Pot să le văd și eu? întrebă Mo și scutură conținutul traistei de iută pe masă.

Era vorba despre mai multe cruci de mânuit, cu siguranță ceva mai multe de douăzeci.

– Bine, dar sunt sute, am rostit eu.

– Am făcut mai multe modele, îmi explică Mo cu o mutră de specialist. N-ar mai trebui decât să stăm de vorbă despre materialele din care să fie firele.

– Îhî, am făcut eu, surprinsă.

– Uite, mai întâi am încercat cu șnurul ăsta de nailon, după care am luat, pe rând, diferite soiuri de ață, spuse el, trecându-mi pe sub nas câteva șnururi.

– Îhî, am făcut eu.

– Părerea mea e că cel mai bine ar fi să luăm ața asta zdravănă, de croșetat. Cel puțin se poate întinde.

– Îhî.

– Acum, parcă și la privit îmi pare mai frumoasă, atunci când firele sunt atât de clar vizibile, spuse Mo, punând pe masă șase ghemuri de ață de croșetat neagră.

– Îhî.

– Trebuie să arate și păpușile astea profesionist, mai cu seamă dacă mai vrei să scoți și un preț mai bun pe ele, rosti Mo, sentențios.

– Îhî, am repetat eu. Dar nici nu mă gândesc să le vând.

– Bine, dar atunci de ce te mai spetești atâta?

– Pentru că vreau să le păstrez, l-am lămurit eu, trecând în camera de alături și întorcându-mă cu trupurile înveșmântate ale lui *Hotzenplotz* și *Sommerloch*, piticul.

Admirația lui Mo se traduse în țipete de-a dreptul sălbatice.

– Curată nebunie! striga el într-una. Asta chiar că întrece până și cele mai îndrăznețe așteptări ale mele. Cum naiba ai reușit să scoți pălăria aia?

Acum însă, admirația lui Mo îmi întrecea mie cele mai îndrăznețe așteptări. Deși, la o privire mai atentă, extazul ăsta era chiar pe deplin meritat. Între noi fie vorba, nici eu nu priveam reușita mea cu mai puțină stimă.

– Mda, înțeleg eu că vrei să le păstrezi, spuse Mo.

Am dat din cap, mulțumită. Numai că, în timp ce, împreună, îi aninam lui *Hotzenplotz* căpățâna de trup, prinzând și firele de mânuit, Mo o luă de la capăt:

– O să vezi, o să câștigăm o avere pe ele.

Expresia ciudată de pe chipul său ar fi putut să-ți dea și fiori de spaimă.

– Dar nu vreau să-mi vând marionetele, am repetat eu, cu îndărătnicie.

– Ai putea să faci niște duplicate de-ale lor sau, dacă tot ții morțiș, să le păstrezi pentru tine pe cele mai reușite.

Dar zău dacă n-ai face o prostie cât tine de mare dacă n-ai vrea să-ți iasă și ceva parale din toată chestia, spuse Mo.

– Îhî, am observat eu. Păi, cum aș putea să fac așa ceva?

– Ei, la asta să știi că m-am gândit eu deja, îmi destăinui Mo.

– Îhî.

– Dacă vinzi marionetele ca jucării sau obiecte de decorațiuni în magazinele de jucării, n-ai să poți obține cine știe ce prețuri pe ele.

– Îhî, am spus eu. Adică ar trebui să le vâr în acid clorhidric și să le vând ca antichități?

– Nu, fraiero, îmi răspunse Mo. Marionetele tale sunt opere de artă! Și exact ca opere de artă trebuie să le și vinzi.

Am înghițit în sec. Ce-i drept, marionetele erau niște minunății. Personaje de basm, simpatice, respectând o sumedenie de detalii, pestrițe, pentru care – numai Dumnezeu știa – mă chinuisem destul de mult.

– Tu chiar crezi că-i vorba de artă aici? am întrebat eu, cu speranță.

– Dar n-o spun eu, protestă Mo. Asta e numai treaba managementului.

– Îhî, am făcut eu, pentru a nu știu câta oară.

– Ia, lasă-mă pe mine!

Hotzenplotz era prins deja. I-am potrivit veșmântul de tâlhar și, manevrând firele, l-am făcut să pășească pe lângă mine. Arăta grozav.

– Dă-l încoace, îmi ceru Mo și mi-l smulse din mână. Acum e al meu. Și asta drept plată fiindcă o să-ți fiu manager și o merg să discut pe la diverse galerii de artă.

– Ei bine, cu ocazia asta, ai putea încerca să scapi și de câteva dintre fiarele tale, i-am sugerat eu, râzând.

– Am îndoieli că masele largi sunt pregătite pentru întâlnirea cu adevărata artă, îmi răspunse Mo.

Cu ajutorul lui, le-am prins firele și crucea de mânuit și *Porcarului*, *Scroafei* celei roz și *Piticului Sommerloch*. Arătau nespus de bine. Le-am agățat în garderobă și le-am îmbrățișat, încântată. Mo mă imită.

– Măi, să vezi ce-o să și le mai smulgă din mâini, spuse el mulțumit.

Iar eu am sperat din tot sufletul ca frate-meu să aibă deplină dreptate.

Mai târziu, spre seară, urma să aibă loc o repetiție pentru parada de modă a Rebeccăi. Și, tocmai când mă pregăteam s-o iau în jos, pe scări, mă sună Bille.

– Închipuie-ți! mă luă ea, agitată.

– Păi, o să-mi dau silința, i-am răspuns eu, enervată și, în ultima vreme, cu tot mai puțin chef s-o mai suport.

– Închipuie-ți că mâine mă duc la Marea Baltică, ca să mă plimb cu barca cu pânze! continuă ea, în aceeași stare de agitație.

– Foarte frumos!

– Și ia ghicește tu cu cine o să merg!

Am suspinat.

– Păi, cu Würghart[12], presupun.

– Exact!

– Foarte frumos!

– Auzi, Judith, să nu mă invidiezi pentru asta, îi dădu Bille cu gura pe mai departe. Închipuie-ți, eu și el într-un cort, pe o barcă! Nu-i așa că-i o nebunie?

---

[12] Joc de cuvinte, rezultat din compunerea numelui propriu *Burghart* cu ceea ce în limba germană, derivat de la verbul *würgen*, ar însemna *greu de înghițit//de pe urma căruia îți vine să verși* (**n.t.**)

– Mda, nebunie.

Parcă toată lumea o luase de-a dreptul razna!

Una dintre rochiile pe care ar fi trebuit să le prezint chiar eu, fusese botezată *Visul unei nopți de iarnă* și unde mai pui că arăta întocmai, căci era croită dintr-o catifea fină, de culoarea albastră a cerului de noapte, și înspicată, din loc în loc, cu șirasuri mititele și strălucitoare. Partea superioară, cu mâneci lungi fusese croită strâns pe bust, cu un decolteu tăiat adânc, în vreme ce fusta era mai scurtă în față decât în spate și-mi flutura în jurul picioarelor asemenea unei lalele întoarse cu cupa în jos.

Probasem eu piesa de vreo câteva ori înainte, în diferitele ei stadii de lucru, dar acum, privindu-mă așa, în oglindă, chiar că m-am simțit copleșită.

Rebecca încheie ultimul dintre bumbii cei mici și mulți din spate, tot din catifea, și mă privi cu satisfacție.

– Și-acum, pantofii, spuse ea, întinzându-mi niște ghete drăguțe cu șireturi, parcă venite din Evul Mediu, cu niște tocuri înalte cât Turnul Eiffel.

Marianne și Eva, alese pentru a prezenta celelalte rochii, se îmbrăcară și se dezbrăcară cu ajutorul Paulei, mătușa noastră, și al lui Ingrid, prietena Rebeccăi. Nu urmau să prezinte așa, ca mine, doar două piese, ci toată colecția Rebeccăi, care, anul acesta, era compusă din șaizeci și cinci de piese: taioare, bluze, pantaloni, rochii și mantouri. La toate astea se adăuga și faptul că erau nevoite să se schimbe în mare viteză. Marianne ne dădea cu tifla nouă, celorlalte, căci băgase o grămadă de bani pentru a urma un curs de model profesionist în cadrul unui institut obscur, care, în ediția de weekend a ziarului, promitea cariere ca a Claudiei Schiffer cu lozinci cum ar fi *La noi nu se cere perfecțiunea, ci strălucirea!* Ei bine, acolo învățase ea ce avea de făcut

în cazul unei parade de modă, cum să se miște pe catwalk, astfel încât astăzi, din așa ceva, era în stare să-și plătească studiile. Eu, una, nu găseam că Marianne ar fi fost la fel de drăguță ca vestita Claudia Schiffer. Trebuia să recunosc însă că putea să prezinte articolele de îmbrăcăminte la fel de profesionist ca și tânăra din reclama în care, la sfârșit, personajul ei își înfățișează camerei subsuorile și spune: *La mine 8 x 4 își face efectul!* Ingrid, prietena Rebeccăi, se ocupa de machiaj și de coafuri. Iar mie îmi arănjă părul în așa fel, încât arăta și neglijent și elegant, deopotrivă. Ca să nu mai spun că asta nu i-a luat mai mult de zece minute. De cum termină cu mine, imediat m-am simțit și eu răpitor de frumoasă. Așa că am întrebat-o pe Ingrid dacă nu cumva ar fi vrut să treacă pe-acolo în fiecare zi. Mo puse pe mine un reflector și-mi spuse:

– Nu cred că te-ai simți în apele tale dacă te-ar vedea cineva în ținuta asta, la lumina zilei.

La prima trecere de probă pe estrada alcătuită de Steffen și Mo, tocurile mele, modelul acela *Turnul Eiffel*, îmi rămaseră înfipte, rând pe rând, între scânduri.

– Grozavă estradă, n-am ce zice, m-am rățoit eu la ei. Pun pariu că publicul o să se distreze al naibii, dacă manechinele o să se înfigă în podea la tot pasul, precum scobitorile în cubulețele de cașcaval.

Am încercat în zadar să scap din prinsoare.

– Potolește-te, c-o să strici ceva! strigă Mo furios, apucându-se apoi să-și cerceteze construcția, cu priviri circumspecte.

Și fu nevoit să recunoască totuși că paletele de depozit nu erau tocmai potrivite pentru mersul pe ele în pantofi cu tocuri. Și el, și Steffen îi făgăduiră Rebeccăi ca, până în ziua desfășurării paradei, să remedieze cusurul. Ceea ce a

însemnat că repetiția am dus-o la capăt descălțate, iar asta mi-a convenit mai mult decât orice.

Am făcut câteva încercări pe muzica celor de la Pink Floyd și apoi pe cîteva piese din repertoriul Weather Girls și Supertramp. Cu prilejul ăsta, am încercat și eu să-mi azvârl mijlocul înainte și să-l fac să se legene, în felul acela ciudat în care o văzusem pe Marianne că făcea. Era o figură al naibii de dibace, dar am încercat-o cu îndârjire, până când, într-un sfârșit, îmi spuse și Rebecca că mergeam de parcă aș fi călcat și pe mai departe pe tocurile acelea, tip Turnul Eiffel.

– Important la o paradă de modă este să stabilești contactul vizual cu publicul, ne dezvălui tuturor Marianne. În lumea modei, manechinele sunt împărțite în două categorii. Unele sunt mai degrabă delicate, mai puțin temperamentale, în timp ce altele se-arată de-a dreptul sălbatice și nărăvașe.

Eva și cu mine ne-am arătat pe dată dornice să aflăm cărei categorii i-am fi aparținut.

Eva era o fostă colegă de școală de-a Rebeccăi, înzestrată cu acea frumusețe naturală și drăgălășenie, pe care erai nevoit să i le admiri fără pic de invidie. Aducea cu Grace Kelly, înainte ca prințul Rainier s-o fi luat în căsătorie, dar parcă era și mai frumoasă. Și, în afară de asta, mai era și o tipă de treabă.

– Blonde și cu ochi albaștri, sună verdictul Mariannei, după care își aruncă pe spate părul ei șaten. Amândouă sunteți din categoria reci, distante, dar sunteți soiul delicat. Eu, dimpotrivă, sunt mai năvalnică, tipul mai rasat.

Era limpede că era cu mult mai bine să aparții acestei ultime categorii, atât că, din păcate, nu se mai putea face nimic în acest sens. Marianne ne mai explică apoi că noi două, ca reprezentante ale tipului delicat, ar fi trebuit să

zâmbim către public în felul acela plin de strălucire, în care am fi oferit vederii atât rândul de sus al dinților, cât și pe cel de jos.

– Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Mo, de îndată ce, la runda următoare, i-am făcut cadou un surâs strălucitor. Încetează să mai rânjești în halul ăla. Ai putea să-i faci pe unii să se scuture înfiorați de groază!

M-am abținut, deși eram iritată deja. Ce, parcă mie-mi pica bine zâmbetul cu pricina? Mai știi, poate că eram mai degrabă tipul acela, sălbatic și neîmblânzit? Ceea ce m-a făcut s-o întreb pe Marianne cum făcea ea de stabilea contactul cu publicul.

– Mi-am însușit așa-numita *căutătură a tigrului*, ne mărturisi Marianne. Îți lași buzele ușor întredeschise, iar din ochi arunci văpăi înfuriate.

Hm, nu aducea a ceva foarte complicat! Așa că am rugat-o pe Marianne să ne mai arate o dată căutătura aceea, a tigrului. Binevoitoare, aceasta se mai răsuci o dată în loc, arborând o privire izbitor de morocănoasă tot timpul cât se plimbă în lungul estradei.

– E musai ca ochii să transmită adevărate scântei, ne explică ea, aruncându-ne priviri și mai arțăgoase.

Eu, una, mă hotărâsem deja să încerc totuși cu zâmbete normale. Orice s-ar fi zis, modelling-ul ăsta era o treabă nespus de complicată.

Către miezul nopții, cei mai mulți își luară rămas-bun, lăsându-ne în urmă numai pe mine, pe Paula și pe Rebecca, pentru a discuta amănunte legate de bufet. Având în vedere faptul că Rebecca ținea să face oarece economii în privința costurilor, am pledat în favoarea pâinilor-baghete și a untului condimentat cu verdețuri aromate. Paula susținu însă că succesul spectacolului ar fi atârnat, în principal, de cât de bine am fi reușit să-i îmbuibăm pe oaspeți. Și ne

flutură pe sub nas o listă cu toate cele care, după părerea ei, n-ar fi trebuit în niciun caz să lipsească.

– Și cine, mă rog, o să plătească toate astea? Cine are atâtea parale? am îngânat eu, după ce mi-am plimbat privirea printre lăstarii de anghinare și fileele afumate de păstrăv de pe listă.

– Nu vreau să forțez mâna nimănui, spuse Paula, dar dacă tot urmează să mă ocup de asta, atunci tot eu am să și plătesc.

O vreme, am rămas fără grai.

– Chiar așa. Și chiar cu mare plăcere, țin să ne asigure Paula, cu vorbe care ne liniștiră.

– Eu știu? murmură Rebecca, oprindu-se însă de îndată ce simți un cot de-al meu, zdravăn, plasat între coaste.

– Să iei pare o artă mai mare decât aceea de a da, i-am șoptit eu soră-mii, ceea ce avu darul s-o facă să accepte oferta Paulei.

Paula se bucură, apucându-se pe dată să ne înfățișeze toate câte îi treceau prin minte. Mare parte din ele urmau să fie livrate de un serviciu specializat în organizarea petrecerilor, tot ei asigurând paharele, farfuriile și tacâmurile. Partea cealaltă, mai cu seamă deserturile, ne revenea nouă.

– Și mai importante decât mâncarea sunt decorațiunile de pe lângă ea, susținu Paula.

Bufetul trebuia să fie așezat către fațada magazinului, pe tăblii de tâmplărie, sprijinite pe niște capre cât mai stabile, pe care ar fi trebuit să le ascundem sub o grămadă de falduri ale unei pânze din bumbac.

– Drept ornamentații florale le putem folosi și aduce cu o zi înainte pe cele de la nunta Simonei, mai propuse Paula. E vorba de niște trandafiri gălbui la culoare, care s-ar potrivi de minune cu pânza aceea din bumbac, dacă

dai de-o parte ferigile și panglicile. Și argintăria mea o să arate și ea dumnezeiește pe fundalul ăsta!

Ne-am lăsat prinse de entuziasm, iar fantezia ne-o luă binișor razna. Se făcuse deja două dimineața atunci când am ajuns și eu, în sfârșit, să mă urc în pat.

Telefonul mă dezmetici însă din preafrumosul vis în care fusesem cufundată până atunci.

– Ce-i? am îngăimat eu, cu mânie în glas.

– Eu sunt, rosti un glas bărbătesc oarecum cunoscut.

Cum nu eram însă sigură cui ar fi putut să-i aparțină, mi-am ținut gura, așteptând alte semne.

– Te-am trezit cumva?

– Da.

Cine dracului să fi fost?

– Pur și simplu am vrut să-ți mai aud glasul, îmi spuse necunoscutul, plin de dor.

Acum însă glasul mi-a părut cunoscut. Atât că ceea ce rostea el îmi părea de neînchipuit.

– Holger? am întrebat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

– Da?

Ce mai, chiar el era!

– Și ce vrei?

– Păi, nu ți-am spus? Am vrut să-ți mai aud glasul.

– Ție chiar nu ți-e bine? l-am întrebat eu.

– Ba cum să nu. Mă simt chiar minunat.

– Și-atunci de ce mai suni?

– Ei, doar așa.

După vorbele astea, pentru o vreme, se așternu tăcerea. Și m-am uitat la ceas. Era trei și un sfert.

– Holger?

– Da?

– Dacă tot n-ai nimic de spus, n-am putea să încheiem aici discuția?

– Nu.

Am răsuflat adânc. Holger continuă să tacă alte câteva clipe. După care întrebă:

– Spune-mi, mai ai cumva degetul ăla de la picior tot așa de lung?

– Ești băut?

– Tare mult îmi mai plăcea degetul ăla, rosti Holger, melancolic, printre suspine.

– Fiecare dintre noi are câte ceva frumos în el, i-am spus eu și am căscat. Habar nu ai, dar tu ai la păcate cu nemiluita. Așa că rămâi sănătos, Holger!

– Așteaptă, strigă el.

– Ce mai e?

– Te mai gândești din când în când la mine?

Am suspinat.

– Mda, uneori.

– Și cu bărbații cum stai?

Chiar așa, oare cum?

– Vreau să spun, ai dat cumva peste vreunul care să fie mai bun decât mine în pat? se arătă el dornic să afle.

– Habar n-am, am recunoscut eu. Mai degrabă nu.

– Judith?

– Hm?

– Nu ți-e dor de mine așa, din când în când?

O vreme, am tăcut. Iar Holger a suspinat.

– Da sau nu?

– Somn ușor, i-am urat eu, închizând imediat.

Treaba cu Holger se sleise bine de tot. Și nici măcar n-am mai simțit vreo poftă de înghețată sau de chipsuri.

Duminică

De dimineață, mult prea devreme, sună din nou telefonul, trezindu-mă pentru a doua oară din somn.

– Care mai e acolo? am mormăit eu, deloc prietenoasă.

– Bruno se poartă îngrozitor!

– Susanna?

– Cel mai bine aș face dacă l-aș părăsi.

– Susanna, tu ești?

Ea era.

– Închipuie-ți și tu că ai avea chef să faci o baie pe-ndelete, să-ți întinzi și tu trupul, bălăcindu-ți-l prin spuma parfumată, la lumina lumânărilor și în sunetele vreunei muzici copleșitoare. Și-așa, deodată, te trezești că intră peste tine un porc, se trântește pe colacul closetului, în fața ta, și, împrăștiind un val de duhoare, își deșartă măruntaiele. Nu, zău că nu mai merge! Și asta în timp ce mai avem două closete în casă!

– Of, Susanna!

– Zău dacă îmi dau seama dacă mai sunt în stare să suport așa ceva, rosti Susanna, spumegând de furie. N-aș putea să vin la tine?

– Cum să nu! i-am răspuns eu, plină de speranță.

Poate că nu era încă totul pierdut!

– Știi, poate chiar așa o să și fac, spuse Susanna. E pur și simplu insuportabil. Dar asta se trage și de la șosete.

– Șosete?

– Da-da. Închipuie-ți că Bruno le azvârle una câte una printre celelalte rufe.

– ?

– Și doar i-am cumpărat niște cârlige de șosete. Dar ce, crezi că le folosește cumva?

– Și Bruno unde e acum? am întrebat eu, încercând să schimb vorba.

– Cred că a plecat la părinții lui. Spune-mi, pot să vin la tine?

– Bineînțeles că poți să vii, Susanna. Oricând dorești. Hai, fă-ți bagajul și lasă-l pe dihorul ăla să vieţuiască pe mai departe alături de gândacii lui, trași în țeapă.

– Știi, poate chiar așa o să fac!

– Ce-i aia, poate?

– Păi, dacă mă mai enervează o dată, chiar că i-o fac!

– Of, Susanna, zău dacă pricep ce mai aștepți!

– Nu înțelegi tu.

– Nu.

– Păi, nici n-ai cum. De vreme ce n-ai avut parte nicicând de un bărbat așa, ca Bruno.

– Așa-i, m-a ferit Dumnezeu! am exclamat eu, revoltată.

– Să știi însă că are și avantaje, spuse Susanna. Dar, dacă mă mai calcă o singură dată pe nervi, zău că vin la tine. Și să vezi atunci ce mutră o să facă!

– Și care-ar fi avantajele alea?

– Cred că-i aud mașina. Trebuie să închid. Pa-pa, Judith, și numai bine!

– Of, Susanna!

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce mă aflam sub duș, sună din nou. De data asta la ușă.

– E deschis, am zbierat eu.

De când se mutase doamna Kiebig, obișnuiam să lăsăm cheia în ușă, fără cea mai mică grijă. Cineva intră, lăsând să cadă pe parchet ceva ca o greutate apreciabilă. M-am înfășurat degrabă într-un prosop și am deschis ușa de la baie. În mijlocul holului, călare pe o sacoșă de voiaj, ședea Katja, cu o mutră de-a dreptul pierdută.

– Hei, ce s-a întâmplat? am întrebat eu, speriată.

– Gata, am făcut-o! îmi răspunse Katja.

– L-ai dat dracului pe Jens?

Katja încuviință, dând din cap și arborând o mutră jalnică.

– Pot să stau la tine? întrebă ea, izbucnind pe dată în lacrimi.

M-am lăsat să alunec lângă ea, pe podea, și am strâns-o în brațe.

– Uită-te și tu ce nenorocire! rosti ea, smiorcăindu-se. De ce nu m-oi fi simțind eu bine la urma urmelor?

– Vine ea și asta, n-avea grijă, am încercat eu s-o împac. Sigur vine și asta.

Katja se opri din plâns.

– Știi ce-mi doresc? mă întrebă ea.

– Înghețată, am rostit eu, plină de înțelegere. Sau ai prefera niște chipsuri?

Katja scutură din cap.

– Îmi doresc ca Jens să fi fost mort, murmură ea, căzând apoi pe gânduri. Cu toate că până și asta i-ar pica prea bine.

Se ridică de pe sacoșa de voiaj și, roasă de neliniște, se apucă să mărșăluiască prin apartament.

– Am putea să-l pândim mâine, când pleacă de acasă, și să dăm pur și simplu peste el cu mașina, am propus eu. Am citit într-un ziar că așa a făcut o tipă cu bărbatul ei. Și unde mai pui c-a și trecut peste el de vreo trei ori. Și știi ce? A fost achitată.

Katja dădu o raită în jurul mesei din sufragerie.

– Numai că și moartea i-ar pica cu mult prea bine, mai spuse ea o dată.

– Mda, și mie mi se pare, i-am dat eu dreptate, ușor îngrijorată, ținându-mă după ea până în sufragerie și apoi până în hol.

– Cea mai groaznică pedeapsă pentru el ar fi deplinul tău dispreț.

Katja rămase locului și-mi aruncă un zâmbet.

– Tu chiar crezi c-o să-mi pierd mințile pentru așa ceva? Fii fără grijă, că n-o să-l calc pe Jens cu mașina și nici n-o să-i sar la gât cu cuțitul electric de măcelărie.

Și m-am mai liniștit!

– Cu toate că... cuțitul de măcelărie... bâigui ea, căzând pe gânduri. Dar ia spune, ăla trece și prin oase, nu?

În realitate, știam eu prea bine ce simțea.

– Am știut dintotdeauna că mă înșela, spuse ea, reluându-și migrația prin casă. Am știut, dar nu eram într-atât de convinsă.

Mă privi apoi, aproape jalnic.

– Știi, e o diferență!

Am aprobat-o clătinând din cap și am lăsat-o să se plimbe puțin de una singură.

– Știai că, decât să accepte fidelitatea bărbaților lor, dar să știe că ăstora le zboară gândurile la altele în timp ce fac dragoste, optzeci la suta din femei ar accepta ca, la o adică, dacă partenerii lor tot se culcă cu alte femei, măcar s-o facă gândindu-se la ele și nu la cele cu care se culcă? întrebă Katja.

Nu mă miram deloc!

– Iar la bărbați e taman pe dos, continuă Katja. Optzeci la sută din ei preferă o soție credincioasă, care, în pat, n-are decât să se gândească mult și bine la alții.

Și, zicând acestea o coti în camera mea de lucru.

– Eu, una, mi-aș dori ca partenerul meu să se culce numai cu mine și numai la mine să se și gândească, spuse ea. Chiar cer așa de mult?

Nici eu nu mai știam ce să-i răspund. Probabil că da!

– Mi-am petrecut atât de mult timp alături de Jens, încât, până la urmă, începusem să cred că sunt vreo isterică geloasă, murmură ea. Iar acum, la sfârșit, nici măcar n-am îndrăznit să-l întreb pe unde a umblat toată ziua. Căci și-a dat ochii peste cap și m-a întrebat: *Ce-i asta, vreun interogatoriu?*

– Păi, așa spunea și Holger mereu! am exclamat eu. Exact la fel.

Katja dădu un ocol mesei mele de lucru, povestind cum găsise în cutia de scrisori o carte poștală, pe care cineva scrisese o poezie de dragoste.

– Pe față, ilustrația înfățișa un cățeluș drăguț, își aminti ea. I-am arătat cartea poștală lui Jens și l-am întrebat cine era acea Kirstin și de ce îi scrisese o poezie de dragoste. Jens a ridicat din umeri și mi-a răspuns că nici el nu știa. Și ce era acela, un interogatoriu, mai spusese el. Vreo scenă de gelozie morbidă de-a mea?

Katja trase adânc aer în piept.

– Mă crezi sau nu, dar nici c-am mai discutat vreodată despre Kirstin.

Am înțeles-o prea bine. Până la urmă, ajungi să crezi și singură că ai fi un soi de Xantipa[13].

– Ce-i cu păpușilea astea? întrebă Katja deodată, aplecându-se către *Baba Jaga* și tovarășele ei. Chiar că sunt o nebunie!

M-am bucurat că i-au plăcut.

– Aveam de gând să le potrivesc astăzi ceva veșminte și niscaiva peruci, i-am explicat eu. Mo s-a gândit să le vândă.

– Ei, mai mare păcatul, fu de părere Katja, înhățându-l pe *Muzicant*, încă dezbrăcat. Ăsta ce e? mai întrebă ea. Cumva unul care vinde asigurări?

[13] Soție a lui Socrate, simbol al soției cicălitoare, certărețe, lipsite de înțelegere (**n.t.**)

– E un muzicant, i-am răspuns eu. Un violonist, care o să capete un frac.

Katja vru să afle din ce urma să meșteresc instrumentul. Habar n-aveam.

– Știi, s-a putea încropi doar o cutie de vioară, veni Katja cu ideea. Din carton sau din polistiren.

Ideea nu era deloc rea. Așa că imediat ne-am pus pe scotocit după ambalajul de polistiren al radiocasetofonului meu. Cu un cuțit de bucătărie, Katja tăie din el o formă. Am privit totul uimită.

– Tu vezi-ți mai departe de veșminte, mă îndemnă ea, înfrigurată. Iar eu o să mă ocup de recuzită.

Așa am ajuns să ne așezăm la masa de lucru și, o vreme, să ne vedem de treabă în tăcere.

– Dar unde rămăsesem? întrebă Katja, într-un sfârșit.

– Păi, la Kirstin, i-am adus eu aminte.

– Așa carevasăzică, rosti Katja. Și, cum îți spuneam, despre Kirstin asta n-am mai discutat absolut nimic. Asta însă până azi, când am cunoscut-o pe Sabine.

– Asta cine mai e? am întrebat eu, potrivindu-i *Muzicantului* o mândrețe de mustăcioară negricioasă.

– Păi, una care stătea întinsă în patul meu, îmi răspunse Katja.

– Pe naiba! am strigat eu, oțărâtă. Așa ceva se-ntâmplă numai prin filme!

– La sfârșitul săptămânii fusesem plecată la ai mei și n-aș fi vrut să mă întorc decât în seara asta.

Glasul Katjei părea secat de orice emoție.

– Până la urmă, m-am întors cu un tren de noapte. Și așa se face că dimineață, la șapte jumătate, intram în dormitor. Și-așa am găsit-o: întinsă lângă Jens, în patul meu. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte dacă am scos

vreo vorbă sau dacă pur și simplu am răsuflat în vreun fel zgomotos. Una peste alta, amândoi au făcut ochii mari în același timp.

– Dumnezeule! am șuierat eu, aproape pierzându-mi suflarea.

– Și știi ce-a spus Jens?

Puteam să-mi imaginez. *Nu-i deloc ceea ce-ți închipui.* Sau ceva de genul ăsta!

– A spus: *A, ai venit mai devreme!*

Katja se întinse după vopseaua cea neagră.

– Și-a continuat: *Nu vrei să te ocupi de micul dejun?*

Nici eu nu-l credeam în stare pe Jens de atâta neobrăzare.

– Și ei cum îi plac ouăle, tari sau moi, am întrebat eu. La care el mi-a răspuns că o cheamă Sabine și că aș fi putut s-o întreb și singură.

Katja întinse din greu vopsea neagră pe cutia viorii *Muzicantului.*

– Am întrebat-o atunci dacă știe în patul cui a dormit. Am lucrat împreună ieri seară, a spus el, și s-a făcut cam târziu. Așa că să nu-ți vină cumva să dai drumul la una dintre scenele tale de gelozie. Țâfnoasă, tipa s-a sculat și s-a dus direct în baie. Complet goală, precum era.

– Eu zic să mergem totuși până acolo și să-i umplem sticla de șampon cu erbicid, am mârâit eu, revoltată.

Katja rânji sarcastic.

– Avea niște sâni căzuți, spuse ea, și nu arăta să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

– Păi, asta chiar că mă bucură, i-am răspuns eu, sinceră.

– Nu-ți mai spun cât mă bucură pe mine, spuse Katja.

Și iar am lucrat o vreme pe mutește.

Cutia de vioară ieși de-a dreptul fenomenal. Dintr-o cutie veche de conserve, cu o foarfecă de tablă, Katja decupă câteva bucățele, din care alcătui niște încuietori false, iar

după ce mai întinse vreo două straturi de lac, cutia de vioară arăta chiar ca una în miniatură. Din aceeași cutie de conserve, Katja tăie și o drăguță de coroană micuță, numai bună pentru *Regele Mărilor*. Am cusut la fracul *Muzicantului*, povestind în tot timpul ăsta despre dispariția din viața mea a lui Kai-Uwe, ca și despre telefonul din miez de noapte al lui Holger.

– Acum, între noi fie vorba, începu Katja, cu năduf. Bărbații ăștia sunt cam săriți de pe fix, nu?

A trebuit să-i dau dreptate.

Katja mă ajută să-i potrivesc *Muzicantului* fracul. Îi stătea de minune. Așa că am purces la scotocitul prin garderoba de damă. Katja răscoli și ea lada cu materiale, din care săltă o bucată de imitație de blană de iepure, una cu care fusese căptușit un manșon de iarnă de-al soră-mii.

– Din ăsta o să iasă un guler de vulpe pe cinste pentru *Ghicitoare*, spuse ea. Problema e unde o să locuiesc eu de-acum înainte?

– Păi, ai putea să închiriezi apartamentul doamnei Kiebig, am sărit eu de alături, entuziastă. Și, în felul ăsta, împușcăm doi iepuri dintr-un foc. Tu o să locuiești prin preajmă și n-o să mai dai ochii cu Jens, iar noi scăpăm de nervii cu căutatul unui chiriaș.

– Hm, cred că nu-i rea deloc ideea, spuse Katja, cu tristețe în glas. E totuși destul de greu să găsești o locuință.

Îi cusu apoi imitației de blană de iepure doi nasturi mici și perlați, în chip de ochi, și îi alcătui un botic țuguiat.

– Dar ia stai, că, la drept vorbind, locuința aceea îmi aparține, spuse ea, deodată. Că doar eu am semnat contractul de închiriere.

Puteai să juri că imitația aceea de blană de iepure era un guler decadent de blană de vulpe polară, întregind perfect garderoba *Ghicitoarei*. Tot Katja fu aceea care

meșteri pentru *Baba Jaga* un cuptor în stil tradițional, sprijinit pe două picioare de găină, în timp ce eu am croit o claie de păr încâlcită pentru căpățâna *Vrăjitoarei.*

Și uite așa trecu și timpul, aproape pe nesimțite. Telefonul sună de vreo câteva ori, dar nu ne-am arătat deloc dispuse să ne lăsăm deranjate. Ceea ce m-a făcut ca, la un moment dat, să și smulg aparatul din priză. Iar dacă spre seară se făcu auzită soneria de la ușa apartamentului, amândouă am tresărit de spaimă.

– Dacă e cumva Jens, spuse Katja, îți dau voie să-i dai brânci în jos, pe scări.

– Nici că mi-ar face mai mare plăcere, i-am aruncat eu peste umăr, în timp ce m-am îndreptat cu pași mari către ușă. Și m-am trezit în fața unei tipe într-un mantou din poplin.

Și, fiindcă mă bucurasem într-atât la gândul că ar fi urmat să-i fac vânt pe scări lui Jens, am făcut o mutră plină de dezamăgire la vederea tipei.

– Dacă vă așteptați cumva să fie altcineva, vă rog să mă scuzați, rosti tânăra, cu impertinență, numai că pe-acela puteți să-l așteptați dumneavoastră mult și bine.

– Ce-ați spus, vă rog? am întrebat eu, nedumerită.

– În locul lui am sosit eu, continuă tipa. Camelia Wagner. Presupun că nu doriți să-mi strângeți mâna.

Recunosc, mi-a luat ceva până să-mi pice fisa. Făptura aceea, în mantoul de poplin, nu era alta decât tipa cealaltă a lui Kai-Uwe, cea cu nume de absorbant intim și căreia ar fi trebui să-i mulțumesc fiindcă mă ajutase să scap de individ. Dar ce, Doamne iartă-mă, să mai fi căutat și asta la ușa mea?

– N-ați vrea să mă poftiți înăuntru? întrebă tipa, cu aceeași impertinență.

În sfârșit, mi-am recăpătat și eu glasul.

– Nu, i-am trântit-o eu.

Chiar așa departe parcă n-aș fi mers nici eu cu recunoștința! Camelia ridică din umeri.

– M-a prevenit Kai-Uwe că aveți un caracter mai dificil, spuse ea, dar n-am bătut drumul până aici decât ca să vă spun care e părerea mea. Purtarea dumneavoastră față de Kai-Uwe este de nesuportat.

Katja se iți în spatele meu.

– Cine este? întrebă ea.

– Dumneaei este Camelia, i-am răspuns eu, reprimându-mi o chicoteală. Și s-a deplasat până aici ca să-mi spună părerea dânsei.

– Părerea? În legătură cu ce? întrebă Katja, încrețindu-și fără să vrea fruntea.

– Despre purtarea dânsei, o lămuri Camelia, fixându-mă și cu arătătorul întins. Atâta l-a chinuit pe Kai-Uwe, încât acum, bietul de el, se simte ca un porc. Iar de câteva zile abia dacă se mai poate vorbi cu el.

– Nu prea pricep eu cum vine asta. În fond n-ar trebui decât să se bucure că te are, i-am zis, cu-adevărat uimită și măturându-i cu privirea mantoul de poplin. Mi se pare că vă potriviți de minune.

– Am fi chiar foarte fericiți împreună, dacă l-ați lăsa odată în pace pe Kai-Uwe! pretinse Camelia.

Apoi, cu o mutră plină de reproș, adăugă:

– Nu dau doi bani pe femeile care nu știu să se dea la o parte! Ar trebui să le fie rușine că se țin așa, ca scaiul, după câte un bărbat.

– Cred că nici tu nu ești foarte convinsă de tot ceea ce spui! i-am strigat eu în față.

Și zău dacă îmi dădeam seama cum trebuia reacționez, distrându-mă sau enervându-mă? Camelia asta chiar

începuse să mă calce pe nervi! Iar Katja fu de aceeași părere. Așa că, înfuriată, mă dădu de-o parte.

– Ia ascultă, Serena, rosti ea printre dinți, cu toate avem probleme cu bărbații ăștia atunci când ne despărțim de ei. Tu însă ai fost atât de neghioabă, încât să te legi de un *băiețelul mamii*, și nevrotic pe deasupra, care a izbutit și i-a tocit și ultimul nerv prietenei mele. Iar dacă ăla șade acum la tine în sufragerie și-o face pe bosumflatul sau își freacă spinarea de dunga mesei, să știi că nu-i nimeni răspunzător pentru asta, decât el însuși. Hai, poate și maică-sa!

Instantaneu, mi l-am închipuit pe Kai-Uwe frecându-se de marginea mesei și am chicotit în surdină.

– Chiar așa de nesimțitor trebuie să se arate un om, izbucni Camelia, scârbită. Și eu care venisem, fiindcă...

– Dumnezeule, fetițo, tu n-ai priceput că tocmai te-am poftit să-ți iei tălpășița? se răți Katja la ea. Din partea mea n-ai decât să te duci și să-ți cumperi un pulover roz și să lași să-ți crească o coadă răsucită, dar pe noi scutește-ne de piftiile tale.

Și, cu vorbele astea, îi făcu vânt ușii, făcând-o să i se închidă în nas.

– Ce, nu-i adevărat? mai spuse Katja și-mi rânji. Iar noi să ne vedem mai departe de treaba noastră.

Joia cea lungă

Abia patru zile mai târziu, când, în revărsatul zorilor, atârnam în dulap, în sfârșit, ultima marionetă, *Prințul fermecat* – purtând pe căpățână o perucă albă, ca a lui Mozart, croită dintr-un vechi pulover de-al mamei, din mohair, gulerul și manșeta din dantelă și un costum din

catifea de un albastru împrumutat de-a dreptul din înaltul cerului – simți și Katja cum aproape că-l dăduse uitării pe Jens, prilej cu care ne-am dat seama că amândouă am fi avut nevoie să facem o vizită la coafor.

Barem eu nu mai pusesem piciorul într-un asemenea salon de vreo cinci ani. Iar pe vremea aceea, ajunsesem în locul cu pricina cu niște bucle lungi până la mijloc, doar ca să-mi fie retezate vârfurile acestora, dar m-am întors acasă cu părul binișor scurtat, de abia dacă-mi mai atingea umerii. Și nici până în ziua de azi nu-mi revenisem din șocul de atunci.

Pe de altă parte însă, venise timpul să-mi potrivesc înfățișarea de dinafară cu schimbările drastice suferite pe dinăuntru.

Ceea ce m-a făcut să mă învoiesc cu vizita la coafor.

– Mai întâi și mai întâi, tragem însă un somn ca lumea, am decretat eu. Gândește-te că de trei zile n-ai mai închis un ochi.

– Mai întâi să rezolv unele lucruri și pe urmă o să pun și capul jos, mă lămuri Katja.

Iar vizita la coafor, evident, se număra printre acele lucruri. Așa că, suspinând, am pregătit un ibric de cafea, tare și neagră ca noaptea, și m-am apucat de frunzărit o revistă, în căutarea vreunui model deosebit de coafură.

Patruzeci de coafuri fără riscuri! Nu se putea să nu se afle printre ele și una pentru mine. Așa se și petrecu, căci cea cu numărul douăzeci și nouă reprezenta un cap nevinovat, ca de paj, cu părul retezat pe la jumătatea gâtului. Exact ceea ce-mi era pe plac. Pe Katja o umflă râsul, boscorodindu-mă chiar că sunt fricoasă. Numai că mie, uneia, capul acela de paj îmi părea suficient ca schimbare.

Și iată-ne pe amândouă, la ora opt de dimineață, în mașina Katjei, prin traficul către serviciu, în drum către coaforul ei de încredere.

Eram chiar primii clienți ai zilei.

– Cine dorește să meargă la maestru și cine la Wanda? ne întrebă recepționera cea periculos de blondă, cu bucle permanente.

Și aici aveam să fac cea de-a doua greșeală din ziua aceea – căci prima nu era alta decât faptul că făcusem drumul până la salon – lăsând-o pe Katja să hotărască. Și-așa își făcu intrarea în viața mea Wanda și foarfeca ei minunată. Înaltă de peste un metru optzeci, cu buzele vopsite, asemenea unghiilor, într-un violet-închis, Wanda purta pe cap și o bonetă de un verde țipător.

Și, în vreme ce, într-un potop de complimente, Katja se lăsă condusă către locul ei de către maestrul însuși, un tip solid, cu mâini delicate, pe la vreo patruzeci de ani, eu am fost împinsă bădărănește de Wanda în scaunul de alături.

– 'Riți 'va anum'? întrebă ea, umflând un balon de gumă de mestecat de culoarea zmeurii.

I-am arătat coafura cea atât de lipsită de risc din revistă, iar Wanda îi aruncă o privire indiferentă, trecându-și unghiile cele violete prin părul meu.

– Păi, cât se taie din păr? Zău dacă știu.

– Știu eu, i-am răspuns, energic. E foarte simplu. Se taie de jur-împrejur douăzeci de centimetri și asta-i tot.

Acum, dacă mă gândesc mai bine, mai că aș fi reușit și singură. Wanda însă ridică din umeri și-mi propti în ceafă un lavabou mobil.

– Cum vrei, rosti ea, alene.

În timp ce Wanda îmi spăla părul, am tras și eu cu ochiul către Katja. Maestrul lăsase spălatul părului în seama unei angajate oarecare și nu-și făcu apariția decât după ce părul fu pieptănat. Katja îmi trimise un zâmbet în oglindă.

– Stai liniștită! mă asigură ea.

Mda, cum să nu! Oare mai puteam după ce mi-am întors o clipă capul, iar Wanda a reușit numai așa, din pieptănat, să mă văduvească de jumătate din lungimea șuvițelor? Sau să-mi fi înghițit vreun răcnet de supriză, atunci când am constatat că boneta cea verde de pe capul Wandei nu era decât propriul ei păr? Cu toate astea, am rămas cu totul și cu totul liniștită.

Iar ca să-i dovedesc Katjei cât de senină eram în stare să rămân, am și pus mâna pe o revistă dintr-acelea, cu foi lucioase, ce zăcea pe o poliță din preajmă, adâncindu-mă într-o lectură cu privire la noua modă de iarnă. Ce drăguț, maroul ciocolatiu se purta din nou. Știam că mi se potrivea al naibii de bine.

– O să retez puțin 'arginile alea așa, franjurat, ca să arate și ele mai pline, da? îmi dădu de știre Wanda cea cu foarfeca-minune.

– Important e să arate ca-n fotografia aceea, i-am răspuns eu, calmă.

În stânga și în dreapta mea, pe plăcile de gresie, cădeau lungi șuvițe din minunăția-mi de păr blond. Dar am încercat să nu le dau atenție nici pe mai departe și să-mi văd în continuare, calmă, de citit. Numai că zgomotele de harșt-harșt venite dinspre foarfeca-minune a Wandei avură darul să facă să-mi tot crească pulsul. Iar mantoul de culoarea ciocolatei îmi pieri din fața ochilor.

Abia un strigăt înăbușit de-al Katjei mă făcu să mă privesc. Din față, din oglindă, se zgâia la mine varianta de culoarea paiului, încă udă, a bonetei Wandei, cea în verdele acela țipător, totul deasupra unei figuri albe ca varul și parcă îmbătrânite subit.

– Ei, ăsta mai zic și eu curaj în privința schimbării, murmură Katja, evitându-mi privirea.

Am încercat să-i răspund ceva, dar niciun sunet nu-mi ieși pe gură.

Wanda și foarfeca ei minunată își văzură de treabă mai departe, dând iama printre ultimele șuvițe de păr rămase întregi. M-am întors, aruncând priviri disperate înspre Katja, asupra căreia iscusitul maestru Bob tocmai executa ultimele tăieturi rafinate. Iar Katja înghiți în sec, conștientă de vina ce-o purta.

– Dar parcă nu aduce deloc cu ceea ce se vede în fotografie, i se adresă ea Wandei într-o doară, arătând către noua mea coafură.

– Îi urăsc pe cei care își închipuie că ar arăta ca un fotomodel numai fiindcă le-au împrumutat coafura, răspunse Wanda, umflând încă un balon de gumă de mestecat de culoarea zmeurii.

– Bine, dar nu-i nici pe departe aceeași coafură, insistă Katja, luându-mi din mâinile paralizate revista cu fotografia coafurii lipsite de risc și vârându-i-o sub nas maestrului. Dumneavoastră ce spuneți?

– Așa-i, nici pe departe, recunoscu maestrul, fără rezerve. Wanda a creat o cu totul și cu totul altă linie. Membrii echipei noastre către așa ceva sunt și îndemnați, să afle, spontan și intuitiv, acea coafură care să scoată la lumină personalitatea ascunsă a clientei.

– Personalitatea ascunsă? îngână Katja.

Privind în oglindă, am zărit foarte limpede cum colțurile gurii începuseră să-i coboare. Iar atunci când privirile ni se întâlniră, capul Katjiei se plecă cu repeziciune. Mi l-am plecat și eu pe-al meu. Eram o femeie doborâtă la pământ.

Wanda cea cu foarfeca-minune își desăvârșise opera de retezat și tocmai se apucase de stilizare, când se deschise ușa salonului, lăsând să treacă prin ea un tânăr cu înfățișare

cumsecade. Fu poftit să ia loc până când și-ar fi făcut cineva timp și pentru el.

– Imediat sunt gata, i se adresă Wanda cea cu foarfeca-minune, îndreptându-și foenul asupra creștetului capului meu.

– E în regulă, îi răspunse tânărul, așezându-se pe scaunul de lângă mine.

Până și glasul îi suna cumsecade. Cu adevărat cumsecade.

Wanda îmi frământă șuvițele de păr, deșertând peste ele jumătate din conținutul unei doze de spumă. Am simțit privirile vecinului ațintite asupra capului meu și, intrând în panică, mi-am aruncat ochii în oglindă. Să fi avut nenorocirea aceea și vreo altă culme? Cum să nu! Foenul, spuma și mâinile dibace ale Wandei făcuseră din masa aceea umedă un semeț masiv muntos de păr, a cărui creastă cea mai înaltă se afla la cel puțin cincisprezece centimetri distanță de pielea capului. Am rămas cu gura cam tot atât de mult căscată.

– Curată nebunie, rosti tânărul de alături, vădit impresionat. Nu mi-am închipuit că așa ceva ar fi posibil!

Nu-mi dădeam seama dacă prin asemenea vorbe se referea la gura atât de larg căscată sau la sfidarea adusă legii gravitației de către masivul muntos de păr din capul meu. În orice caz, Wanda le luă drept compliment la adresa talentelor ei într-ale coafurii.

– Ehei, ar fi trebuit să fi văzut cum arăta la început, spuse ea, cu dispreț.

Am ridicat din umeri. Tânărul mă studie amănunțit.

– Mda, greu să-ți mai dai seama c-ar fi vorba de același om, interveni și Katja, dintr-o parte, izbucnind într-un râs zgomotos, lucru pe care nici astăzi nu i l-am iertat.

– Ceva machiaj în plus și chiar o s-arate drăguț, îndrăzni să spună Wanda cea cu foarfeca-minune, înainte de-a alerga către telefonul care suna.

Tot nu scoteam vreo vorbă. Iar tânărul de alături se aplecă, apropiindu-se tot mai mult de mine mine.

– Și eu care am crezut întotdeauna că o tânără frumoasă nu poate fi pocită cu niciun chip, rosti el, rânjind și săltând de pe jos una dintre fostele mele șuvițe de păr.

L-am privit de sub masivul muntos de păr din cap, făcând constatarea că avea niște ochi aproape la fel de albaștri ca ai lui Burghart, în timp ce niște minunății de bucle castanii i se prelingeau pe frunte și în jurul urechilor. În alte vremuri și în alte împrejurări, cu siguranță că i-aș fi zâmbit. Așa însă, am clipit doar în direcția lui așa, pe mutește și descumpănită. Nici nu m-ar fi mirat dacă din colțul ochiului mi s-ar fi desprins vreo lacrimă, rostogolindu-mi-se mai apoi în jos, de-a lungul obrazului. În orice caz, de cum se întoarse și Wanda de la telefon, ținând în mână un spray fixativ, tânărul se săltă din scaun dintr-odată.

– Trec eu altădată pe aici, o anunță el, îmi zâmbi și dispăru.

Iar eu am suspinat. Măcar îi salvasem frumusețe de bucle. Șuvița aceea din părul meu trebuie însă s-o fi luat cu el.

– Nu poți să-i faci fericiți pe oameni cu de-a sila, spuse Wanda, folosindu-se de spray pentru a-mi betona pe vecie muntele acela de păr de pe cap.

În încheiere, folosindu-se de o oglindă cu coadă, mă ajută să văd cum arătam din spate și din profil. Și nici că îmi închipuisem altceva decât cele văzute. Chiar și așa, am simțit că mi se înmuiaseră genunchii. Ceea ce a făcut ca numai cu greu să mă pot ridica din scaun și să rămân, apatică, în timp ce Katja, fără să mai piardă timpul, se ocupă să achite cu *Eurocard*-ul ei.

– Acum, n-o lua și tu chiar așa, în tragic, îmi spuse ea. Cine știe dacă nu puteai s-o pățești și mai rău. Orice-ai spune, nu te-ai ales deloc cu părul verde.

Am copleșit-o cu priviri acuzatoare și mi-am târșâit picioarele în urma ei, cu capul plecat. Eram sigură că lumea ar fi urmat să m-arate cu degetul.

– Păi, și-acum ce mai facem? întrebă Katja, de cum ne-am instalat în mașină.

– Eu, una, vreau direct acasă, unde să-mi bag capul sub apă, m-am smiorcăit eu. Și, în afară de asta, mai sunt și obosită.

– Bine, dar n-am rezolvat totul, rosti Katja, plină de inițiativă. Ai putea să vii cu mine și să mă ajuți să-mi eliberez fostul apartament.

– Cum adică? am întrebat-o eu, tânguindu-mă pe seama înfățișării pe care mi-o arăta oglinda retrovizoare.

– Păi, să golim copaia și să dăm la o parte mizeriile de prisos, ținu să-mi explice Katja. Să dăm de-a azvârlita cu Jens!

– Ești sigură că asta vrei?

– Mai încape vorbă?

M-am potolit din scânceală.

De cum ne deschise ușa, Jens ne întâmpină zâmbindu-ne plin de prietenie. Se purta de parcă Katja nu fusese deloc plecată.

– Ați fost la coafor? întrebă el. Dar chiar că arăți grozav, șoricelul meu!

– Mulțumesc, îi răspunse Katja, prelingându-se pe lângă el.

– Pe tine însă, bag seamă că te-a tuns ucenica aia, nu? mai spuse Jens, prăpădindu-se apoi de râs.

Și am sperat din tot sufletul să-i piară cât mai curând râsul acela.

– Am venit să evacuăm apartamentul, i-am explicat eu.

– Ce tot vorbești acolo?

– Vrea să spună că ai la dispoziție o jumătate de oră ca să-ți strângi lucrurile și s-o iei din loc, îi răspunse Katja în locul meu, aruncând la piciorele lui Jens o sacoșă de sport încăpătoare.

Hotărât lucru, Jens era cam greu de cap!

– Ce, tot mai ești geloasă, zmeoaica mea? întrebă el molcom, râzând apoi amuzat și fără să priceapă cât de serios stăteau lucrurile.

Katja râse și ea. Părea cam la fel de amuzată. Deschise jumătatea de dulap în care își ținea Jens hainele și se apucă să i le arunce pe jos. Și în timpul ăsta, râdea și tot râdea.

Jens nu pricepea și pace.

– Hai, șoricelule, potolește-te odată! spuse el, cu intonație de superioritate. Ce-ar fi să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat.

– Mai ai doar douăzeci și opt de minute, își azvârli vorbele Katja, râzând. Ar trebui să te consideri chiar norocos că-ți mai dau și-o mână de ajutor.

De data asta însă, îi sări și lui Jens mustarul.

– Hai, ai terminat cu toate? Să știi însă că, așa cum e apartamentul tău, e și al meu!

– Nu-nu, nu e deloc, îi răspunse Katja, sumetindu-se din nou, cu toată seriozitatea. Eu, una, am locuit în el încă din vremuri ceva mai fericite, unele în care nici măcar nu auzisem de tine. Ca să nu-ți mai amintesc de faptul că în contractul de închiriere e trecut numele meu.

– Bine, dar de doi ani eu sunt cel care plătește chiria, singur-singurel, fiindcă tu nu faci încă niciun ban.

– Da, dar și eu m-am îngrijit ca frigiderul să nu fie niciodată gol, am gătit și am făcut curat, ți-am spălat rufăria și ți-am călcat cămășile, se stropși Katja la el. Hai, mișcă! Nu-ți mai dau decât exact douăzeci și șapte de minute ca să-ți strângi toate lucrurile și să dispari.

– Da' chiar că ești isterică! zbieră Jens, isterizându-se. Și unde să mă duc, mă rog? Aici e încă locuința mea.

Katja deschise ușa apartamentului și începu să arunce lucrurile lui Jens pe hol.

– Mă doare exact într-un loc încotro ai s-o apuci, rosti ea, cu ochii vâlvătăi.

– Dumnezeule mare! De data asta chiar că dai în grotesc cu gelozia asta a ta, mugi Jens.

– Mai ai douăzeci și patru de minute, rosti Katja.

– Am plătit chiria doi ani la rând și te-am ținut pe mâncare! zbieră Jens, cu glas gâtuit. Încetează imediat cu toate astea! Nu mă poți da afară din apartament.

Katja aruncă afară, pe hol, trei șervețele pentru prăjituri.

– Și-astea sunt ale tale, strigă ea, aplecându-se către aparatura Hi-Fi.

În zadar încercă Jens s-o împiedice să demonteze combina.

– Ce-ai de gând? Ai înnebunit de tot? Zău dacă nu dau telefon după ăia în halate albe!

Dintr-o mișcare, Katja scoase ștecherul din priză.

– Stai locului, c-o să faci totul praf, strigă Jens, vădit îngrijorat și îngenunchind lângă combina lui.

– Încă douăzeci și două de minute, grăbește-te!

Pentru câteva clipe, Katja dispăru în baie, ca să strângă și de pe acolo, cu mare hărmălaie, lucrurile lui Jens.

– Asta sigur trebuie închisă într-un sanatoriu, mi se adresă Jens, demontând cu grijă boxele. De ce nu faci nimic ca s-o oprești, să nu se mai facă de râs în halul ăsta?

– La noi în casă este un apartament liber, i-am răspuns eu, dar n-ai tu norocul să-l capeți.

– Dumnezeule, femeile astea! exclamă Jens. De ce nu se sfârșește odată cu ele?

Își duse echipamentul stereo pe hol, punându-și-l astfel la adăpost.

– Mai ai încă optsprezece minute! strigă Katja din baie.

Părea că ceasul începuse să înghită câte două minute dintr-o dată.

În timpul ăsta, Jens luă hotărârea să-și schimbe tactica, așezându-se la pândă lângă ușa băii, cu gând s-o ia în brațe pe Katja de cum ar fi ieșit de-acolo.

– Hei, chiar c-ai băgat frica-n mine, șoricelule. Ajunge însă acum! spuse el, cu glas mieros.

Și, spunând toate astea, părea chiar entuziast. Katja însă nu găsi nimic entuziasmant în toată situația. Îl mușcă cu toată nădejdea de mână și se duse în dormitor.

– Au, naiba s-o ia! răcni Jens, repezindu-se pe urmele ei.

– Cum poți să azvârli pe fereastră așa, dintr-o dată, șase ani frumoși petrecuți împreună? întrebă el, mișcat.

– Știi, mai sunt și alte lucruri cărora le pot face vânt! îi răspunse Katja.

Căscă fereastra și deșertă în afara ei sertarul cu chiloți ai lui Jens, care se răspândiră pe trotuarul din fața casei.

– Gata, jumătatea de oră a trecut, mai spuse ea, sec.

– Așa ceva nu poate fi adevărat! strigă Jens. Katja, te rog!

Katja luă însă mătura, cea care așteptase îndărătul ușii de la bucătărie, și, cu ea, îl împinse pe Jens până pe hol.

– Ei, lasă, că doar n-or să rămână lucrurile chiar așa, amenință el, înfuriat. Trebuie să fie o lege pentru asta.

– N-ai decât să te întorci cu un avocat! i-o întoarse Katja și-i trânti ușa în nas.

Zbieretele lui Jens răsunară acum în casa scării.

Înmărmurită, am urmat-o pe Katja în bucătărie. Luă două sticle de bere din frigider și merse cu ele întins la fereastră.

– Nu, nu face așa ceva, am strigat eu, îngrijorată.

Katja râse către mine.

– Păi, ziceam să bem și noi o bere, spuse ea, scoțând dintr-un sertar cheia de desfăcut capacele. Știi, cât își adună și Jens chiloții din stradă.

Îmi întinse una dintre sticle, luând o duș că zdravănă din cealaltă. Printre aripile jaluzelelor l-am văzut pe Jens înghesuindu-și lucrurile în mașină, vorbind în timpul ăsta de unul singur. Cât pe-aci să-ți stârnească mila.

– Sincer, cred c-a fost cea mai frumoasă jumătate de oră pe care am trăit-o în ultimii șase ani alături de el, decretă Katja, mulțumită nevoie mare și lăsându-se să cadă pe un scaun. Ce frumos arată acum pe aici!

– Și cum te simți acum?

– Minunat, șopti Katja, închizându-și ochii, epuizată. Mâine o să mă apuc de renovat, iar lucrurile o s-arate cu totul altfel pe aici.

Pe nesimțite, sticla de bere îi alunecă din mână.

– Stai mai întâi să dormi și tu trei zile și trei nopți, i-am spus eu, energic, trăgând-o înspre dormitor. O meriți din plin. Sau mai ai cumva ceva de rezolvat?

Somnoroasă, Katja își lepădă veșmintele.

– Nu, acum nu mai am nimic de făcut. Poți să mă ții de mână până când o s-adorm, bolborosi ea.

Își întinse noua coafură pe pernă și adormi cât ai clipi.

Am învelit-o și am rămas lângă ea până când trăsăturile feței i se destinseră pe deplin, iar respirația îi deveni liniștită și regulată. Îngândurată, i-am mângâiat părul, dezgolindu-i fruntea. Era limpede că fiecare avea metoda lui de a trece peste necazurile sentimentale, dar felul în care o făcuse Katja îmi plăcuse cu mult mai mult decât al meu. Cel puțin în urma metodei ăsteia nu ajungeai să pui pe tine niciun kilogram.

Înainte de a închide ușa apartamentului în urma mea, am decuplat soneria de la intrare și am săltat receptorul din furcă, punându-l lângă telefon, pentru ca nici Jens, nici avocatul acestuia să nu fie în stare s-o trezească din somnul cel adânc.

Ajunsă acasă, abia dacă am mai avut timp să le dau bineț marionetelor și să-mi vâr capul sub robinet, când sună telefonul, aducându-mi pe cap altă nenorocire.

Era Susanna.

– Bruno este chiar o pacoste!

– Ei și?

– Spuneai că pot să vin și să stau la tine, dacă nu mai suport să stau cu el în aceeași casă.

– Bineînțeles că poți.

– De data asta chiar că vin.

– Minunat!

– Atunci vino și ia-mă, se văicări Susanna. Știi, sunt deja în oraș.

Victorie! Chiar că nu era o zi fastă pentru niciun Jens și niciun Bruno din lumea largă.

– Păi, unde ești?

– Sunt în gara centrală și te aștept în fața unei tonete de înghețată, mai spuse Susanna. Am traista plină cu bancnote de o sută de mărci, pe care câinele ăsta turbat le-a câștigat cu greu și vreau să le spânzur pe toate. Fără odihnă, cât mai repede. Și hai, grăbește-te și tu până nu ajung să investesc totul în înghețată.

– Imediat ajung la tine, i-am făgăduit eu, ștergându-mi cu nădejde părul și luând-o din loc către stația de tramvai.

Într-adevăr, Susanna mă aștepta în preajma unei tonete de înghețată din gara centrală, lingând una deja. După cum era de așteptat, nu mă recunoscu decât după ce am sărit și m-am agățat de gâtul ei.

– Dumnezeule, dar ce ți s-a întâmplat? exclamă ea, arătând către coafura mea.

– O coafeză dusă cu mintea, i-am răspuns eu, scurt.

Susanna îmi dădu ocol.

– Și n-ai depus plângere? întrebă ea.

De fapt, nu mai aveam deloc chef să vorbesc despre așa ceva.

– Și ce ți-a mai făcut Bruno de data asta? am întrebat eu, schimbând vorba.

Înfuriată, Susanna mușcă din înghețată.

– E așa un bădăran! se înfurie ea, pornind să-mi povestească cum o făcuse Bruno *târfă jegoasă*, numai fiindcă lăsase pe jos, în baie, lângă perete, o perie cu perii în jos.

– Chiar că nu-i zdravăn la cap, dacă se poartă în halul ăsta! am exclamat eu, la fel de revoltată.

Și Susanna era de aceeași părere, ceea ce o făcu să-l numească pe Bruno nici mai mult nici mai puțin decât un *căcăcios*.

– Chiar așa! am aprobat-o eu.

Căcăcios suna cum nu se putea mai bine.

Dar ce, parcă Bruno înghițise asta. Nu, iar după spusele acestuia Susanna devenise pe loc o nătăfleață și o adevărată matahală de vacă, o hoașcă de oaie bearcă și umflată, o gâscă gușată, care n-ar fi făcut decât să gâgâie și să sâsâie de fiecare dată când ar așeza și el o perie cu perii în jos.

– Nu mai spune? m-am arătat eu indignată și destul de iritată, mai cu seamă de mulțimea jignirilor ușor de neînțeles.

– Da' bineînțeles, rosti Susanna, cu năduf.

Pentru ca imediat, în dialectul de-acasă, să adauge:

– Că dac' șî piria așeea ar șta cu păru'n joș, piria ș-ar scurgi și ea mai iuti și nișî că ș-ar strâmba, că al'fel mi-ar lua mai mult di munc', fi'n'c' io curat mult cu piria șeia.

Mare lucru n-am înțeles eu din vorbele ei, dar nici despre cum stăteau lucrurile pe lumea asta zău dacă mai pricepeam ceva.

– Bine, dar..., am bâiguit eu, neajutorată.

Susanna sufla din greu.

– Mă revoltasem așa, deodată, și fiindcă deșteptul ăla era așa de nedrept, mă întrerupsese ea. Era chiar al naibii de strigător la cer, căci știa foarte bine că nu așezasem peria cu perii în jos decât pentru că era încă udă și n-aș fi vrut să ud tapetul. Că doar o știe și-un copil ce pete urâte se fac și ce mucegai se prinde. Și nici că le mai poți scoate de pe tapet. Înțelegi?

Nu, nu chiar! Mai întâi de toate simțeam nevoia unei înghețate, ceea ce m-a făcut să-i întind femeii cu toneta o monedă de două mărci.

Susanna mea se ambală tot mai tare.

– Numai că bășinosul ăla nu mi-a dat niciun pic de atenție și s-a cărat în camera lui de lucru. Și-a mai trântit și ușa în urmă, zbieră Susanna, în timp ce, cu înghițituri iuți, eu, una, mi-am văzut, de înghețată. Atunci m-am apucat și mi-am făcut bagajele, m-am pus în mașina lui și am luat-o din loc până la gară.

Își conteni vorba și suflă din nou din greu.

– Și-așa am ajuns aici.

Încremenită de surpriză, mi-am lins mai departe înghețata. Deci așa se petrecuse totul!

Ei, dar dacă tot se afla acum aici, cu traista burdușită de banii câștigați din greu de Bruno, ne-am gândit să ne ocupăm joia cea lungă cu cumpărături.

– Că, zău, mare plăcere mi-ar face să cheltuiesc totul, fără să preget, mă înștiință Susanna. Știi, am ceva mai mult de trei mii de mărci la mine. Ce zici?

– Oho!

– Și știi cum o să dau cu ei de-a azvârlita? Cu amândouă mâinile! mai spuse Susanna. Să știu bine că-l ruinez.

Am asigurat-o că aveam să-i fiu cu dragă inimă de ajutor ca să-l aducem pe Bruno în sapă de lemn. Și bine-înțeles că mi-am închipuit totul cu mult mai ușor decât avea să se arate.

Într-un butic arătos, Susanna mea se apucă să probeze un pulover de cașmir, de un albastru regal.

– Arată minunat, am încurajat-o eu.

– Da, dar e și scump, dădu Susanna înapoi.

– Ba nu-i deloc, i-am întors-o eu. Cincizeci la sută lână naturală, cincizeci la sută cașmirul cel mai fin, marcă renumită, exemplar din noua colecție de iarnă, lucrătură fără cusur, o minunăție de culoare... Ca să nu mai spun că mai și costă doar o sută cincizeci de mărci. Hai că, până la urmă, e curat chilipir!

Numai că Susanna nu se învoi defel cu soiul acela de chilipir. Și mă trase afară din magazin. Am suspinat. În locul ei, aș fi luat puloverul de îndată! Păcat însă că nu fusese și capitalul de pe lumea asta mai bine împărțit!

– Ei, asta-i acum! se răsti Susanna, arătând către firma prăfuită a unui magazin de pe partea cealaltă a străzii. Ce, și voi aveți pe-aici magazine de solduri?

Am înclinat din cap, în semn c-o nimerise. Cum însă în vitrină tronau la vedere numai coșuri cu lenjerie din materiale violete și verzulii, nu trecusem vreodată pragul magazinului, al cărui nume nici nu mă obosisem să-l reții. Și nici măcar acum nu vedeam vreun motiv pentru care aș fi făcut altfel decât până atunci. Atât că Susanna, de-a dreptul excitată, mă puse să traversez.

– Părcă ziceai că vrei ceva de îmbrăcat, i-am amintit eu.

– Păi, în magazinul ăla de solduri se găsesc și lucruri de îmbrăcat, îmi explică Susanna. Piese de firmă, superșic.

Fără etichete sau din colecția de anul trecut. Și o nebunie de ieftine!

Ei, foarte bine, uitatul n-avea cum să-mi facă rău!

Mai întâi am străbătut raionul cu obiecte de menaj, prilej cu care și cheful Susannei începu să sporească văzând cu ochii.

– Soluție de curățat pe bază de oțet, trei sticle la numai două mărci și douăzeci și nouă? Să nu-ți vină să crezi, nu? se bucură ea, săltând sticlele în căruciorul de cumpărături. Și șervețelele de hârtie sunt cu mult mai ieftine decât în supermarketul în care ne facem cumpărăturile de obicei.

Susanna mă privi cu ochi strălucitori.

– Nu te bucuri și tu c-am intrat aici?

– Ei, cum să nu, i-am răspuns eu, copleșită. Chiar că mă bucur văzând cât de fericită te poate face așa ceva.

– Mă simt ca în Rai, insistă Susanna.

Și nici măcar nu mințea! Așa că se apucă să prăpădească din banii câștigați din greu de Bruno al ei, zvârlindu-i pe zece cutii de lumânările de încălzit ceaiul la preț de una singură, opt suluri de șervețele de hârtie, două pachete uriașe de lavete de geamuri și nu mai puțin de cinci huse de masă de călcat.

– N-ai idee ce repede se strică, îmi explică Susanna, de îndată ce, fără să mai înțeleg ceva, m-am apucat de numărat husele cu pricina. Și când ți-e lumea mai dragă, te trezești că nu mai ai niciuna prin casă.

– Zău dacă a avut Bruno vreun motiv să te facă târfă jegoasă, m-am trezit eu spunându-i.

– Lasă că nici nu a fost chiar așa, spuse Susanna, căreia cumpărăturile ieftine făcute în raiul soluțiilor de curățat pe bază de oțet și al lavetelor de ferestre avuseseră darul vădit de a-i mai înmuia furia.

Și așa, împingând din răsputeri la căruciorul de cumpărături, ce stătea să dea pe-afară de încărcat ce era, am ajuns și noi la raionul de îmbrăcăminte. În zadar însă am căscat și eu ochii după piesele acelea, *supersic, de firmă, o nebunie de ieftine și fără etichete.*

Tejghelele cu halate de lucru prin casă și șosete bărbătești, altfel supersic și o nebunie de ieftine, erau asaltate de veterane ale vânzărilor de sfârșit de sezon, aproape toate adunate de prin Orientul Apropiat. Era limpede însă că Susanna cunoștea toate șiretlicurile și șmecheriile, de care ai fi avut nevoie pentru a dobândi în doar câteva secunde un loc strategic și avantajos în fața tejghelelor.

Cu un aer triumfător, ridică deasupra capului un pulover albastru ce arăta aproape aidoma celui din buticul de mai înainte. E adevărat însă că cel de aici nu era din cașmir și lână naturală, ci din poliamidă. Asta în timp ce culoarea nu era nici ea cine știe ce frumusețe. Pentru toate astea însă nici nu costa decât pe sfert cât cel de dinainte. Unde mai pui că modelul respectiv se găsea și pe verde, și pe galben. Căzută de-a dreptul în extaz, Susanna se bucura de mama focului.

– Dacă iau trei ca ăsta, tot aș ieși mai ieftin decât dacă l-aș lua pe cel scump, de adineauri, aproape că strigă ea, trântind deasupra sticlelor de soluție de curățat pe bază de oțet un pulover galben, unul verde și încă unul albastru și zâmbindu-mi deosebit de încântată.

– Nici nu știi ce fericită sunt că am intrat aici, repetă ea.

Cu lacrimi de bucurie în ochi, își îngrămădi noile achiziții pe banda rulantă de la casă.

– Bine, dar tu, fraierici, n-ai cumpărat nimic, îmi mai spuse ea, cu milă în glas. Măcar știi de-acum înainte de unde să cumperi avantajos, adăugă ea, drept îmbărbătare.

Casiera magazinului de solduri primi o sută cincizeci și șase de mărci și treizeci de pfennigi, iar Susanna mea

socoti că, așa stând lucrurile, chiar că-l ruinase cu vârf și-ndesat pe Bruno.

– Și să vezi ce ochi o să facă când am să-i povestesc că sticla aceia de doi litri de soluție de curățat pe bază de oțet a costat aici numai o marcă, spuse ea, în vreme ce, cocoșate de greutate, amândouă ieșeam din Rai.

Iar vorbele astea o făcură să arunce o privire dornică către o cabină telefonică de prin preajmă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cred c-am să-l sun! Runda asta de cumpărături m-a făcut să înțeleg că suntem ca și făcuți unul pentru celălalt.

– Poate că-i pare deja rău că te-a făcut matahală de vacă!

– Matahală și vacă încălțată, mă corectă Susanna. Dar pot să și uit de-așa ceva.

Am studiat pungile de plastic, scotocindu-mi mintea după adevăratul înțeles al numelui de vacă încălțată. Timp în care Susanna tăbărâse nerăbdătoare asupra cabinei telefonice.

După câteva minute, m-am pomenit cu ea din nou alături, strălucind de fericire.

– Bruno a fost foarte drăguț; și-a cerut iertare, îmi spuse ea. A spus că-i este dor de mine și că e chiar grozav că am putut cumpăra trei pulovere cu numai șaptezeci și cinci de mărci și așa de multă soluție de curățat pe bază de oțet. Mi-a promis că, dacă o să mă întorc cât mai repede acasă, și el o să-și pună de-acum înainte șosetele la spălat prinzându-și-le laolaltă, cu cârligele acelea.

Mda, grozav, n-am ce zice!

– Ți-a făgăduit cumva și că n-o să mai intre peste tine în baie, ca să-și facă nevoile, în timp ce tu te-ai afla acolo în cadă? nu m-am putu eu abține să nu întreb.

Susanna nici măcar nu mă auzi. Mintea ei era cu siguranță într-altă parte.

– Și nu i-am spus încă nimic despre batistele și servețelele de hârtie, rosti ea, agitată și cu ochii strălucindu-i. Ei, dar asta este așa, ca o surpriză!

Mda, ca de Crăciun poate!

– Hai, să mergem!

Am împărțit în mod egal între cei doi saci uriași de plastic sticlele de soluție de curățat, lumânărelele de căni de ceai și husele de masă de călcat și așa, cărând în fiecare mână câte opt kilograme, ne-am îndreptat către gară.

Pe drum, am avut senzația că brațele stăteau în orice clipă să mi se desprindă din încheieturile umerilor. Susanna dimpotrivă, se grăbea, pășind ca înaripată înaintea mea și sfidând legea gravitației.

– Nici nu știi ce bucuroasă sunt, rostea ea de fiecare dată când se întorcea spre mine, rânjindu-mi.

– Vacă încălțată, surioară, șopteam și boscorodeam eu în urma ei.

La sosirea noastră, trenul Intercity până la Mannheim era deja tras la peron. I-am pasat Susannei cumpărăturile prin fereastra compartimentului și am așteptat să-mi revină pulsul la normal.

– Mulțumesc foarte, foarte mult, spuse Susanna, cu căldură în glas.

– Bine, dar n-am făcut mai nimic.

Dacă ar fi fost după mine, era clar că Susanna nu s-ar mai fi întors încărcată cu soluția aceea de curățat pe bază de oțet la Bruno al ei și la supa lui de iepure.

– Ei, cum să nu, mi-o întoarse Susanna. Că doar ție trebuie să-ți mulțumesc fiindcă am ajuns să mă împac din nou cu Bruno.

Of, Susanna!

– Mult noroc, i-am urat eu! Iar dacă te mai supără Bruno vreodată, atunci fă bine și mergi de îndată la

magazinul de solduri și cumpără soluție de curățat pe bază de oțet.

Susanna râse și-mi făcu semn cu mâna. I-am făcut și eu semne largi din brațe și am plecat către casă. Pe drum, mi-am adus aminte că uitasem să-mi întreb prietena ce-ar fi înțeles ea printr-o vacă încălțată. Probabil că nu aveam să aflu niciodată.

Odată ajunsă acasă și urcând treptele de-a dreptul terminată, m-am trezit nas în nas cu Rebecca.

– Dumnezeule! strigă ea, speriată, de cum dădu ochii cu noua mea coafură. Cine ți-a făcut așa ceva?

– Păi, coafeza, o vacă încălțată, i-am răspuns eu, cu obidă în glas.

Preț de câteva minute uitasem ce haos îmi aranjase în cap.

– Vrei să spui c-ai mai și plătit pentru așa ceva? întrebă Rebecca.

Sfârșită, i-am făcut un semn de adio din mână. Fusese cea mai lungă zi din viața mea și nici că-mi doream altceva decât să ajung mai repede în pat și să dorm asemenea Katjei, trei zile și trei nopți. Numai că-mi scosesem din minte cu totul faptul că în aceeași zi urmau să sosească ai noștri din Gran Canaria.

– Te rog, te rog, hai te rog, vino cu mine la aeroport, îmi cerși Rebecca.

Cum aș fi putut spune nu la așa rugăminți!

Ca de obicei, avionul avu o jumătate de oră întârziere, iar părinții coborâră scara rulantă așa cum o făceau de obicei, bine bronzați și cu mine tinerești.

Și tot așa, ca de obicei, încă înainte de-a apuca să ne îmbrățișeze, mama ne aruncă un *Dumnezeule, dar în ce hal arătați, măi copii!* Asta în timp ce tot așa, ca de obicei, tata constată că miroseam a fum și a oraș întins.

Și eu, și Rebecca am suspinat.

– Sigur, mă bucur pentru drăguța voastră verișoara, spuse mama, dar și mai mult m-aș fi bucurat dacă ar fi trebui să vin pentru nunta ta, Rebecca.

– Și eu care credeam că ai venit pentru parada mea de modă, îi răspunse Rebecca, ușor necăjită.

– Bine, dar și din pricina asta sunt aici, copila mea, spuse mama, dar zău dacă nu m-aș bucura mai abitir dacă și nepotul meu s-ar naște într-o relație normală.

Și eu, și Rebecca am suspinat din nou.

– Dar tu, ți-ai căutat vreun bărbat pe potrivă? mă luă mama și pe mine la rost.

– Da, i-am răspuns eu, onest, numai că n-am găsit niciunul.

Fu rândul mamei să suspine. Se simțea de-a dreptul distrusă de copiii pe care-i avea.

– Dar fratele vostru pe unde mai e? întrebă tata, de cum ne-am urcat în mașină.

– Da-da, că și cu el mai am o socoteală, adăugă mama.

– Mo lucrează joia până pe la nouă, îi explică Rebecca. O să fie însă acasă și-o să gătească pentru toată lumea. Dar ce-a mai făcut?

Mama mă luă la rost acum în privința coafurii:

– Uită-te și tu în ce hal a ajuns sora ta.

Cu hohotele de râs în care izbucni, Rebecca îmi aminti atât de bine de izbucnirea motorului unei motociclete. Eu, dimpotrivă, nu mai eram în stare nici măcar de-o biată strâmbătură.

Mama refuză să creadă că cea care mă adusese în halul în care mă prezentam fusese o coafeză de meserie.

– Când erați mai mici, s-a apucat și Mo o dată să te tundă, cu foarfeca lui, cu care tăia toate cele. Mai știi când? își aduse ea aminte. Nici atunci nu arăta atât de rău ca acum.

Când am ajuns cu ai noștri acasă, puțin înainte de miezul nopții, Mo ne aștepta cu masa pusă. Dar se și repezi să mă îmbrățișeze, hăulind.

– Dacă mi-ai fi spus c-ai avea nevoie de-o coafură nouă, ha-ha-ha, una așa, ca a nimănui, ha-ha, zău dacă nu-ți ajungea foarfeca mea de grădină și mâinile mele dibace.

– Cu foarfeca de grădină n-ai decât s-o aranjezi pe coafeză, i-am propus eu, proptindu-mă pentru nu știu câta oară în fața oglinzii.

Dacă văzu însă Mo că eram gata-gata să izbucnesc în plâns, lăsă și el gluma de-o parte. Și scoase ceva din buzunar.

– Pentru tine, spuse el și-mi înghesui în palmă un teanc serios de bancnote.

Și m-am simțit exact cum mă putem simți când vedeam pentru prima oară în viață atâta bănet.

– Acum, nici asta nu mai ajută la nimic, i-am spus eu, încurcată.

– Le-am vândut și mai vor degrabă altele, spuse Mo.

– Ce?

– Păi, păpușile, fraiero!

– Mi-ai vândut marionetele?

Pur și simplu nu-mi venea să cred.

– Obiectele acelea de artă, se corectă Mo.

– Dar cine a dat grămada asta de bani pe ele? am mai întrebat eu, apucându-mă să număr.

– Ți-am spus doar că asta-i treaba managementului, îmi explică Mo, cu calm. Tipul de la galeria de artă s-a arătat de-a dreptul încântat.

– I-ai vândut pe *Piticul Sommerloch* și pe *Porcar* unuia care ține o galerie de artă?

– Exact. Ce-i drept le-am dat alte nume și nu a întârziat să creadă că era vorba de artă în toată regula, adăugă Mo, mulțumit.

– Și cum le-ai spus?

– Păi, piticului i-am zis *Atrofie*, iar porcarului cu scroafa de-alături *Banalități*.

– Și de ce, mă rog? l-am întrebat eu, uimită. Vreau să spun, ce ți-ai închipuit?

Mo zâmbi cu superioritate.

– Exact ăsta-i și efectul pe care am urmărit să-l obțin. Ca oamenii să-și pună bine cunoscuta întrebare, *Ce-o vrea să ne spună artistul cu asta?*

Destul de convingător, ce să zic! Nimeni n-ar fi găsit în ruptul capului vreo explicație pentru faptul că o copie a înfățișării unui bancher din Breibach, cu nasul spart și atârnat de niște fire, purta numele de *atrofie*. Și, la urma urmelor, ce-i aia „atrofie"?

– Și cât ți-a dat pe ele ăla de la galerie?

– Păi, patru sute pe fiecare. Numai că și ăsta n-a fost decât un preț așa, fiindcă îl cunoșteam. Pun rămășag că le-a și vândut de trei ori mai scump.

Am numărat banii din mână.

– Bine, dar aici sunt mai mult de opt sute.

Mo făcu o mutră ușor încurcată.

– E vorba că i-a plăcut la fel de mult și de *Hotzenplotz* al meu, așa că, din generozitate, i l-am dat până la urmă și pe ăla, răspunse frate-meu. Ceea ce-nseamnă că, atunci când s-o ivi ocazia, va trebui să-mi faci unul nou.

– Ți-l făcusem doar cadou, iar asta înseamnă că și banii pe el sunt ca și ai tăi, i-am răspuns eu, întinzându-i, mărinimoasă, câteva dintre bancnote.

– Să știi că pe ăla l-am botezat *Represiune*, îmi mărturisi Mo, făcându-și vânt cu bancnotele. Hei, surioară! Suntem bogați!

– Așa zici tu, c-am putea face cu-adevărat bani din chestia asta?

– Ăla de la galerie a vândut marionetele în numai două zile și mai vrea și altele, îmi spuse Mo, trăgându-mă drăgăstos de ureche. Pe urmă, chiar c-o să ne-mbogățim, o să ne-mbogățim, o să ne-mbogățim!

Bine, dar asta era exact ceea ce-mi doream!

– Așa zici tu? am șoptit eu, cu însuflețire în glas.

Un glăscior venit dintr-un ungher al minții îmi șopti: *Banii n-aduc fericirea!* Știam însă că glasul cu pricina era unul mincinos. Numai închipuindu-mi bogăția aceea m-am simțit pe dată mai fericită.

Zi de sărbătoare

Cu o zi înainte de parada de modă a Rebeccăi, cu noaptea-n cap, am mers cu Mo, Steffen și Rebecca până în piața mare, ca să cumpărăm cu toptanul crevete congelate și fructe exotice pentru bufet. Pentru ca mai apoi să ne dăm silința și să prefacem magazinul într-o sală de festivități, gata pentru debutul unui stele noi pe cerul modei. Mo și Steffen au fixat una de cealaltă paletele lor de depozit, devenite între timp etanșe la vârfuri de tocuri de pantofi, și au instalat luminile. Rebecca și cu mine am drapat peste tot cu pânză de voal, desfășurând încărcătura unui camion întreg, într-un aranjament luxuriant și avangardist. La sfârșit, ne-am spetit să cărăm din hol înăuntru sacii aceia, cu nisip de cuarț, deșărtându-i pe jos într-un strat de cinci centimetri grosime, pe care l-am nivelat cu greble și cu perii.

La apariția mamei, în taior și cu pălărie pe cap, pentru a ne anunța să ne pregătim din vreme pentru nuntă, micul magazin arăta asemenea unei văgăuni căptușite cu pânză

de voal, cufundată, datorită spoturilor lui Steffen venind de dincolo de material, într-o lumină moale și mângâietoare, care, plină de mister, se răsfrângea în așchiile mărunte de cuarț.

Mama nu se arătă impresionată de decorațiunile noastre avangardiste. Și, împreunându-și mâinile deasupra pălăriei, exclamă:

– Copii, și cum aveți de gând să mai scoateți nisipul de-aici? La asta nu v-ați gândit?

I-am zâmbit cu toții, fără să fi priceput ceva din vorbele ei. Ce rost să fi avut ca tocmai în momentele acelea să ne fi bătut capul cu griji ca acelea?

Restul zilei fu dedicat petrecerii de nuntă a verișoarei mele Simone, cu Ralf cel pios al ei.

Și într-adevăr, se lăsă cu veselie încă de la început.

Mo și cu mine primisem sarcina să înregistrăm video marele eveniment. Aproape că ne-am luat la întrecere în imortalizatul momentelor celor mai caraghioase, ajungând să ne smulgem unul altuia camera din mâini.

Eu, una, m-am nimerit să filmez momentele acelea, ale mersului către biserică, în care copilașii care duceau coșurile cu flori mai aruncau și cu boabe de orez asupra mirilor, umplând decolteul miresei.

Ca să nu vă mai spun că eram și cea mai frumoasă dintre oaspeții de gen feminin. Mie oricum așa mi se părea! Numai Zarah – ca soră a miresei, îmbrăcată în roșu ca văpaia și cu umerii dezgoliți – m-ar fi putut întrece, dar numai puțin. Pentru că purtam rochia mea preferată, cea de culoarea ierbii, stropită din loc în loc cu fragi măiestrit modelați din stofă, de ziceai c-ar fi fost adevărați, și care, cu decolteul ei, păcătos de adânc, era sortită să abată privirea de la coafura mea cea ieșită din comun. De altfel, cu o zi înainte, trecusem, de urgență, pe la un alt coafor,

care îmi îndreptase cele mai nenorocite distrugeri de pe cap și îmi egalase, pe cât se putuse, scările căpătate. Și acum arătam și eu ca și când chiar îmi dorisem așa o coafură.

Celelalte, poate în afara Rebeccăi, a mamei și a Paulei, învești mântate în minunății de creații semnate Rebecca Raabe, erau la ani-lumină distanță de ceea ce s-ar fi putut numi concurență. E adevărat, a trebuit să recunosc că niciodată nu-mi văzuseră ochii o așa adunătură de haine lipsite de bun-gust. Căci erau o droaie de rochii plisate, cu imprimeuri uriașe, ceva de nedescris, bluze albe ca zăpada, cu volănașe, și clipsuri de urechi, mari cât toate zilele, de un roșu aprins sau de un galben gălbenuș de ou, toate din plastic sută la sută.

Dar cu adevărat, cel mai greu de închipuit, fu însăși rochia miresei.

– Ah, vai de mine! îi scăpă și mamei, altfel o făptură îngăduitoare, de îndată ce ne-am aruncat privirile asupra miresei, înfășurate într-o draperie albă, largă de vreun kilometru pătrat și prinsă în kilograme de perle de plastic, la coborârea ei dintr-o trăsură de nuntă vopsită în alb.

Camera video fu îndreptată pentru a prinde expresia de pe fața mamei, înainte de a mă răsuci către obiectul care-i pricinuise dezgustul, desfătându-mă cu priveliștea cutelor, tivurilor, dantelelor, volanelor, cusăturilor, broderiilor și panglicilor, de sus în jos și de jos în sus.

În afară de asta, am surprins secvențe grăitoare cu reprezentanți ai unor generații care încă nu se prinseseră că înregistrarea video nu însemna numai imagine, ci și sunet.

– Rochia e pur și simplu o porcărie, rosti, spre amuzamentul meu, una dintre mătuși, în vreme ce, cu fățărnicie, arunca zâmbete în cameră. Așa, încărcată cu toate fleacurile alea de perle. Ca să nu mai spun ce talie groasă îi face.

În fața mesei cu daruri, am dat peste altă mătușă, care, arătând către pachetul cadoului ei, grăi și ea:

– Ăsta a fost ultimul aparat de prăjit pâine de la nunta Miei, îmi explică ea îndărătul palmei duse la gură. A primit nu mai puțin de patru bucăți ca ăsta. Acum nu ne-au mai rămas decât două aparate de fiert ouă, patru aspiratoare de masă și șase tacâmuri pentru salată. Dacă ai nevoie de ceva de genul ăsta, să știi că-s toate în ambalajele lor originale, arată ca nou-nouțe.

Iar vorbele cu pricina le înregistrasem. Pe toate!

Dar și lui Mo îi reușiră câteva instantanee nostime. Așa se face că filmă un copilaș plin de muci, care apucase unul dintre fragii de pe rochia mea și mușcase cu poftă din el. Și cum l-am scuturat până la urmă de pe mine, puștiul se puse pe dată pe zbierat.

Mama copilului se opri din zâmbetele dulci de până atunci și-i spuse celui mic, cu reproș:

– Ei, nu-i așa că au fost câh fragii ăia? Hai c-au fost câh de tot! Nu-i așa că nu i-au plăcut deloc lui Dennis? Au fost câh, nu?

M-am enervat din pricina fragilor îmbăloșați, dar privirile mele pline de reproș se izbiră de năroada de mamă a micii creaturi ca niște mingi de cauciuc. Și reacționă ca și când rochia mea cea răpitoare nu era decât o capcană special meșterită pentru copil, o cursă ascunsă.

– Ia să căutăm noi ceva gustos de tot pentru Dennis, nu? își întrebă ea mica geamandură cu țignal, dispărând mai apoi din raza de acțiune a camerei de filmat.

Dar Mo râse de se prăpădi.

Neamul Serviciilor funerare „Kühl și Fiii", familia soțului de care se despărțise Paula, tatăl miresei, și chiar familia Paulei și, printre alții, chiar și noi, eram, luați la un loc, atât de numeroși, încât n-am încăput cu toții în biserica cea mică.

Dar, dacă tot strălucea soarele așa de frumos, Mo și cu mine, ne-am arătat generozitatea în favoarea monstruoasei mici marmote mâncătoare de fragi și-a mamei ei, renunțând să trăim pe viu ceremonia căsătoriei, chiar dacă relația noastră de rudenie cu mirii era, evident, una destul de strânsă.

Cei rămași pe-afară își omorâră timpul cu jocurile făcutului de cunoștință. Așa că fiecare porni să se prezinte conștiincios celorlalți din jur.

– Sunt sora celei de-a doua soții a tatălui miresei, dar dumneavoastră cine sunteți?

Mo și cu mine le-am răspuns politicos în câteva rânduri, cum că eram verișoara și vărul miresei, numai că, după o vreme, prezentarea asta ajunse să ne plictisească, așa că am început să brodăm și noi pe alte teme:

– Îmi permiteți să vă întreb cine sunteți? se interesă sora nașei domnișoarei de onoare, care îi mai era și mirelui verișoară.

– Sunt fiica surorii fratelui mamei mirelui, am răspuns eu, după o scurt răgaz de gândire.

Pe de altă parte, Mo explică și el:

– Iar eu sunt vărul verișoarei cumnatului tatălui miresei.

– Nu mai spuneți! Și eu care vă credeam frate și soră, spuse sora nașei domnișoarei de onoare.

Femeile se potopiră reciproc cu complimente la adresa garderobei înfățișate. Despre minunăția mea de rochie nu spuse însă nimeni nicio vorbă, în afară de soția fratelui cioclului senior Kühl.

– Nu vă faceți niște grijă din prișina înfășișării dumneavoastră, donșoară, mi se adresă aceasta, amabilă. Și-așa, la nuntă, lumea tot numa' la mireasă se uită!

Chiar și așa, rămasă încă în toane bune, m-am concentrat asupra meniului petrecerii. Din fericire, nici vorbă de

vreunul scârbos, ci numai lucruri fine și gustoase Iar în lipsa vreunui domn singur, ca însoțitor la masă îmi fu repartizat micuțul Nils. Ca și mine, puștiul avea complexe legate de felul în care-i stătea părul, fiindcă, în aceeași dimineață, cu mâna ei, Zarah îi tăiase codița aceea de ponei, așa că acum frizura i se oprea pe undeva în prima treime a frunții. De aceea era și Nils în asemenea hal de prost-dispus, încât refuză să se alăture joacei celorlalți circa doisprezece copii, fără să se dezlipească de mine. Până la urmă, fu și singurul căruia îi plăcu rochia mea.

Un chelner în livrea alerga de la o masă la alta, turnând vin în pahare. Și, de cum se înființă pentru a șasea oară, am pus și eu mâna pe pahar și am ciocnit cu Nils.

– Cred că m-am îmbătat binișor, am rostit eu.

– Ce-i aia *îmbătat?* vru să știe tovarășul meu de masă.

– Un om care s-a îmbătat e unul care a băut așa de mult alcool, încât nu mai e în stare nici să vorbească, dar nici să mai meargă ca lumea, i-am răspuns eu.

– Bine, dar de ce mai beau atunci oamenii alcool? se mai interesă Nils, încurcat.

Nici eu nu știam. De fapt, nu cu exactitate!

Copilașul care mușcase cu puțin timp înainte dintr-o fragă de pe rochia mea sărea de la o masă la alta, doar-doar ar fi câștigat atenția cuiva. De cum ajunse și la masa noastră, dădu însă peste niște mutre ostile. Și adevărul era că așa, în general, nici eu, nici Nils nu ne dădeam deloc în vânt după țânci din ăștia și cu atât mai puțin după acela. Iar asta ne-a făcut să ne ferim ca prin cine știe ce zâmbete, dar mai ales prin vorbe, să-l încurajăm cumva. În plus, eu mi-am strâns rochia în jurul trupului.

– Eideidei, bolborosi micul stropitor cu muci, prin pelicula unui balon de scuipat, zâmbind să-ți sfâșie inima.

Noi doi i-am întors niște căutături dintre cele mai întunecate.

– Hai, cară-te! îl pofti Nils, morocănos.

– Dabel, dabel, rosti țâncul, posomorât și îndepărtându-se cu pași clătinați.

– Puștiulică ăla s-a cam îmbătat și el binișor, se revoltă Nils, în vreme ce eu i-am răspuns cu un râs de om cherchelit.

– E fiica ta? mă întrebă de alături, arătând către Nils, cumnata unui frate al mamei mirelui.

– Fiica aia e un băiețel, am luat eu apărarea frumuseții de bucle lungi ale lui Nils, în timp ce Nils însuși îi aruncă bătrânei priviri crunte.

– Scârboasă vrăjitoare, îmi șopti băiatul.

– Ei, nu-i chiar așa. E doar de modă veche, i-am șoptit înapoi lui Nils.

– Atunci, pesemne că ți-e fiu? insistă femeia.

– Nu, e unul dintre copiii unei verișoare de-ale mele, adică a unei cumnate de-a mirelui, soră cu mireasa.

– Dumneavoastră nu aveți copii? mai întrebă cumnata unui frate al mamei mirelui.

De cum am dat din cap în semn că nu, femeia adăugă, pe un ton dezaprobator:

– Bine, dar îmi păreți destul de în vârstă!

– Ei, asta-i așa, relativ, i-am întors-o eu, cu un aer de superioritate, fiind dispusă să-mi însușesc acum părerea tocmai exprimată de Nils.

– Ai avut dreptate. E chiar o vrăjitoare bătrână și scârboasă, m-am repezit eu să-i șoptesc puștiului.

După desert, apăru și cumnatul celei de-a doua soții a tatălui miresei, unul cu ceafa groasă, cerându-ne să interpretăm un cântec compus chiar de el.

Am vrut să dispar în direcția toaletei, cu Rebecca cu tot, numai că m-am pomenit cu mama, care ne-a atras atenția că nu era prea drăguț din partea noastră să-i stricăm omului plăcerea.

– Că doar știi să cânți așa de frumos, drăguța mea, insistă ea și mă trase laolaltă cu ceilalți.

În fața ușii restaurantului, din rochii drapate, bluze de poliacril și cămăși scrobite, se înjghebase un cor de-a dreptul falnic. Doi unchi își acordau, prevestind o mare nenorocire, chitarele special cărate după ei. Cel cu ceafa groasă împărți în dreapta și-n stânga foi conținând textul cântării cu pricina, unele ordonate frumos, pe culori, asortându-se de minune cu bluzele și clipsurile de urechi. Copia mea fu una bleu-turcoaz. Înfiorată, am dus-o la pieptul meu verde ca pajiștea.

De cântat avea să se cânte pe melodia unui șlagăr, unul pe care, se presupunea, îl știa toată lumea, al Nanei Mouskouri, tipa aceea cu ochelarii ei care făcuseră furori prin anii '80.

Nuuu te uita așaaa la mine, că știi doooar că nu-ți pot reziiista, se numea melodia în original și, corespunzător, talentatul unchi-poet o prefăcuse în *Uită-teee la mire, cu draaag din ochi pe a lui mireas-o soooarbe, că știe că nu-i poate reziiista!*

Între refrene erau însă nu mai puțin de treizeci și patru de versuri, de-a lungul cărora viața celor doi miri, încă de dinainte de-a se fi născut și până în ziua aceea, a nunții, era luată peste picior. În privința metricii, autorul nu depusese cine știe ce eforturi, iar dacă prisosea câte ceva în vreo silabă rămânea ca acel ceva să fie înghesuit într-o singură notă, iar ceea lipsea să fie suplinit de întiiinsuuul ca o peltea al notei.

Textul pur și simplu depășea cele mai îndrăznețe așteptări. Și iată și forma lui prescurtată:

La Școala de Dans „Malzer" mi s-au cunoscut,

Unde rumba, foxtrottul, tangoul și valsul să le-nvârtă au început.

Lui îi plăcură pe loc ai ei ochi mari și căprii,
Dar chiar și a ei inimioară la vederea lui tresări.
Și-așa se-nvârtiră ei mai multe ture în doi, stângul-dreptul
Până când Ralf îndrăzni să-i vorbească Simonei de-a dreptul.
Uită-teee la mire, cu draaag din ochi pe a lui mireas-o soooarbe,
Că știe că nu-i poate reziiista!
Bacul l-au luat amândoi cu câte un nouă
Și de niciun cinci nu fu vorba-ntre note, adevăr vă zic vouă!
Apoi Ralf merse-n armată, ca orice flăcău,
Și pe-amândoi despărțirea mult ce îi mai duru, zău.
Moni vărsă lacrimi pe urmele lui, puțin chiar zăcu,
Însă de-nvățătura ei de la bancă cu sârguință-și văzu.
Iar dacă sfârși ea școal-aceea, de-ajunse destoinic bancher,
Și Ralf un geniu-n asigurări deveni între timp, cu-al lui fler.
Uită-teee la mire, cu draaag din ochi pe a lui mireas-o soooarbe,
Că știe că nu-i poate reziiista!

Și, după vreo două repetiții, am luat cu toții poziție în sala în care se desfășura petrecerea.

Cel cu ceafa lată ținu o cuvântare, în care povesti cu de-amănuntul despre toate greutățile pe care le întâmpinase până când izbutise să facă versurile acelea să rimeze, versuri care, cu sprijinul glasurilor vesele ale întregii familii, aveau să fie auzite curând. La îndemnul său, amestecătura aceea de cor se și porni. Și, în vreme ce la primele strofe a trebuit să mai lupt încă împotriva unui acces de râs isteric care-mi dădea

ghes, de pe la a zecea (cata)strofă monotonia liniei melodice avea, din fericire, să aibă efectul unui cântec de leagăn.

Nu însă și asupra publicului, rămas cu respirația tăiată. Și, după ultimul *Uită-teee la mire*, adunarea cea petrecăreață izbucni în tunete de aplauze, în timp ce mirii, mișcați până la lacrimi, le mulțumiră tuturor.

După ce în sfârșit, la încheierea unui sfert de oră de ovații neobosite, putu și corul să se retragă, m-am strecurat și eu într-un colț mai liniștit.

Mo, care scăpase de cântat, fiindcă fusese nevoit să imprime video concertul pentru posteritate dădu de mine și, printre rânjete, îmi spuse:

– Nu că ar fi grozav așa ceva și pentru ziua ta de naștere?

– Ha-ha, i-am întors-o eu, pe un ton lipsit de orice veselie.

– *Și Juuuuudith care-o să-mplinească azi minuuuuunați ani douăăăăzeci și șaaaaapte...*, intonă el, imitând și o chitară imaginară, cu care s-ar fi acompaniat. *Cu vreme-n urmă ședea în leagăn fericităăăă/Și-n scutece era găsită adesea murdăricăăăă/Dar ia priviți că astăzi stă fercheșă aiiiici/Cu părul minunat, de-ai crede că e vreun ariiiici/Nici cu bărbații nu se-mpacă ea prea bine și zice des/Că nu-i fericită, dar nici c-ar avea de aleeees...*

– Hai, acum chiar c-ajunge, i-am spus eu, dărâmată și căutând scăpare la masa la care fusesem repartizată.

Un om-orchestră își pusese în funcțiune orga lui electronică și cânta, una după alta, mai multe piese de fanfară. Perechi de poliacril și jersee și cravate desfăcute lejer la gât se răsuceau alături, pe ringul de dans.

– Ce-ar fi să dansați și voi, ne îmboldi mama, de vreo câteva ori.

Cât ai clipi, Mo puse mâna pe camera video, explicând, aferat, că trebuia să pună acumulatorii la încărcat, în timp

ce Rebecca emise ipoteza că dansul i-ar fi dăunat fătului pe care-l purta. Pe mine m-au apucat suspinele și am mai cerut niște vin. În momentul acela nici că-mi puteam închipui ceva mai îngrozitor decât să mă amestec printre dansatori. În afară de asta, mi-am dat seama imediat că toți ceilalți nu învățaseră mișcările de la *Pickel și Strauß*, ci de la concurență, ceea ce făcea ca la cha-cha-cha să execute bătaia într-altă poziție.

Ca să nu mai spun că nici nu mă invită careva la dans.

Într-un gest teatral, Rebecca își sprijini mâna pe burta ei de trei luni, încercând să se arate cât mai gravidă și mai greu de manipulat cu putință. Nici nu vă închipuiți cât de mult o pizmuiam!

Mama îmi aruncă priviri într-atât de triste, încât mă făcu să devin și mai neliniștită.

– Lui Judith a noastră îi place tare mult să danseze, îi împărtăși ea unei mătuși directe de-a mirelui, alături de care ședea. Numai că deocamdată n-are și ea un prieten, iar aici a venit singură.

Și, ca să mai potolesc din privirile pline de milă cu care eram țintuită de jur-împrejurul mesei, m-am apucat să dansez un soi de vals cu tata, un dansator care nu pusese nicicând piciorul pe ringul de dans nici sub îndrumarea celor de la *Pickel și Strauß*, nici a vreunei concurențe. Prea mult nici n-am rămas însă în ring, căci, de fiecare dată când mă atingeam în trecere de vreun poliacril, se lăsa cu scântei, din care mă mai pișca și pe mine câte una. Îmi puneam viața în pericol, nu altceva!

Ceva mai târziu, omul-orchestră se apucă să execute, ca moment de maximă atracție a zilei, o *poloneză Blankenese*. Cu toții se înșirară unul după altul, răspândindu-se în râsete și prin celelalte săli ale restaurantului.

– Și eu care credeam că așa ceva nu-i permis decât cu prilejul carnavalurilor, spuse Rebecca, copleșită.

Cu acumulatori noi, Mo se așează la una dintre mese, filmând de zor forfota cea veselă de la o distanță confortabilă. Iar eu și Rebecca i-am făcu mamei pe plac și, fără să stricăm bucuria generală, ne-am prins și am tropăit câteva ture în coada aceea uriașă.

De unde să fi știut noi că poloneza cu pricina nu reprezenta decât preludiul la punctul culminant anunțat? Fiindcă altfel sigur am fi alergat să ne baricadă la toaletă. Așa însă, am fost silite să jucăm precum ni s-a cântat.

Astfel, de fiecare dată când omul-orchestră oprea în loc poloneza și striga ceva de genul *Nasul, nasul, nasul!* toți eram nevoiți să ne întoarcem către cei dinapoia noastră și, fără să ținem seama de cât de rău le-ar fi mirosit ăstora gura sau cât de mucoși s-ar fi arătat, să ne fi frecat cu ei nasurile unul de celălalt, până când și-ar fi reluat și poloneza acordurile. Dacă se-apuca și zbiera omul-orchestră *Fundul, fundul, fundul!* – și ce, parcă nu s-a și întâmplat așa ceva – trebuia, perechi, să ne frecăm fundurile unii de alții, în timp ce la o comandă ca *Burta, burta, burta!* eram puși în situația ca așa, îmbrăcați, pur și simplu să ne împerechem.

În afara noastră, mai toți se lăsară de-a dreptul cuprinși de valurile plăcerii, râzând într-un hal fără de hal la fâțâitul acela de funduri și de burți. Iar Mo, la masa lui, râdea cu cea mai mare poftă.

Numai că și lucrurile plăcute au un sfârșit al lor. Întorși la mese, aveam să constatăm că ni se cam acrise, ceea ce a făcut să ne înhățăm de-acolo părinții și să-i târâm către mașină.

– Ei, v-a plăcut copii? întrebă mama cu un ton mlădios în glas, întorcându-se către noi.

Rebecca și cu mine am păstrat o tăcere suspectă. Mo însă deschise gura și rosti:

– Cel mai mult i-a plăcut lui Judith. N-ați văzut ce-a mai flirtat cu omul-orchestră?

Ochii trebuie să fi început să-mi lucească în întuneric, de vreme ce, cu glas tremurat, Mo se și puse pe cântat:

– *Nuuu te uita așaaa la mine...*

Duminică

Parada de modă a Rebeccăi se dovedi un succes deplin. Și totul merse strună. Mo și Steffen au manevrat reflectoarele și au potrivit muzica asemenea unor profesioniști adevărați, în timp ce Eva, Marianne și cu mine le-am aruncat celor din public, alternativ, zâmbete strălucitoare și priviri focoase, ca de tigru. Nu se împiedică niciuna dintre noi și nici nu rămase cumva cu tocurile înfipte printre scândurile paletelor. Rochiile arătară minunat, iar publicul aplaudă entuziasmat.

După ce, la sfârșit, urcă și Rebecca pe estradă, Kaspar, tata și mulți alții îi oferiră flori și asupra ei se abătu o furtună de fulgere de blițuri foto, cu nimic mai prejos decât cele de la reprezentațiile lui Karl Lagerfeld.

Toți prietenii noștri fuseseră de față, alături de cel puțin patru reprezentanți ai presei locale. Iar un bărbat venit din partea Camerei de Comerț oferi și el flori. Bucuroasă nevoie mare, m-am dat jos de pe estradă.

Katja, care pusese și ea umărul în culise, se luptă alături de mine să ajungă la bufet. Pe la jumătatea drumului, ne-am întâlnit cu Bille și Burghart.

– Rochia chiar îți stă bine, îmi spuse Bille, în timp ce eu n-am putut să trec cu vederea aerul ei fericit.

Purta un veșmânt oarecum etno, ruginiu, cu un imprimeu cu antilope negre și galbene. Și orice s-ar fi putut spune numai că i-ar fi stat ca lumea, nu!

– Da, rosti și Burghart, culoarea ți se potrivește.

– Știi, Burghart a urmat un curs de consiliere cromatică, se apucă să povestească Bille, mândră foc.

Și-așa m-am lămurit asupra identității celui care-i alesese lui Bille îmbrăcămintea.

– Și cum a fost la plimbare cu barca cu pânze? am întrebat eu.

– Minunat! exclamă Bille. E adevărat, a fost puțin mai complicat, dar Burghart explică atât de bine, încât am priceput totul foarte repede.

Am înclinat din cap, cu mintea însă într-altă parte.

– Ei, până m-am prins și eu că pânzele trebuie coborâte până când marginea lor de cădere începe să fâlfâie și școtele trebuie strânse în așa fel încât să prinzi unghiul de incidență cel mai potrivit, spuse Bille, chicotind la duiumul de amintiri.

– Aha, am făcut eu, mișcată.

Totul suna de parcă era foarte probabil să fi participat la vreo ediție a *Cupei Amiralității*. În orice caz, își lipise privirile de buzele lui Burghart, în vreme ce el monologa pe tema planului de derivă și a centrului de greutate formal al unei ambarcațiuni cu pânze. Katja și cu mine ne-am folosit de ocazie ca să ne vedem de drum.

Bufetul Paulei depășì orice așteptări. Trandafirii cei gălbui la culoare, care, cu o zi în urmă, șezuseră alături de rulourile din mătase artificială la nunta Simone și avuseseră efectul acela nemaipomenit, întregeau acum, alături de argintăria Paulei, imaginea elegantei baroce opulente, pe care intenționasem s-o redăm. Iar felurile de mâncare arătau

și ele apetisant, făcându-ți cu ochiul. L-am urmărit pe fotoreporterul de la revista ilustrată locală consumând cam o jumătate de rolă de film pe instantanee cu bufetul, înainte de a încerca gustările cu crevete.

– Arată bine, spuse Katja.

Mda, și mie mi se părea. Aducea puțin cu Kevin Costner, dar avea ceva mai mult păr pe cap.

– Ce zici, să-mi fac curaj și să intru cu el în vorbă? întrebă Katja.

– Da, i-am răspuns eu.

– Bine, dar ce să-i spun? se trezi Katja întrebându-se. Ceva de genul: *Fiți vă rog amabil și dați-mi și mie platoul cu crevete!*

– Întreabă-l și tu ceva cu totul aiurea, i-am dat eu o idee. Ceva ce crezi că nu l-a întrebat nimeni până acum.

Preț de câteva clipe, Katja căzu pe gânduri. După care o apucă agale înspre fotoreporter, deschizând gura și rostind:

– Ah, fiți vă rog amabil și dați-mi și mie platoul cu crevete.

Enervată, mi-am înfundat în gură două îmbucături de anghinare, uitând să le mai și mestec.

– Cu plăcere, răspunse tipul care semăna cu Kevin Costner. Dar cum arată crevetele astea?

– Sunt răcușorii aceia încovrigați, care înoată laolaltă cu niște mandarine în maioneză, îi explică Katja.

Tipul o studie prietenos, vădit interesat:

– Chiar așa? întrebă el. Unde?

Katja îmi adresă un zâmbet plin de subînțeles, înainte de a se lansa într-o conversație amănunțită cu Kevin Costner. I-am zâmbit înapoi, ceea ce așa, cu gura plină, nu-mi ieși prea bine. Apoi, cât se poate de decent, am

încercat să-mi scot din gură anghinarele și să le depun pe-o farfurie. Și nici n-am terminat bine operațiunea, că l-am zărit pe Mo venind spre mine împreună cu un bărbat mai în vârstă. Arăta așa de serios că nici n-am îndrăznit să scuip din gură vegetalele acelea.

– Ei, ea e cea de care v-am vorbit, spuse Mo, arătându-mă cu degetul. Sora mea, Judith Raabe, iar acesta este domnul von Radebrecht.

Domnul von Radebrecht avea tâmplele încărunțite cu distincție și purta o pereche de ochelari foarte elegantă. Și costumul îi era fără de cusur. Și am fost sigură că, vorbindu-i așa, cu gura plină, avea să mă găsească prost-crescută.

– Mfmf, am scos eu din gâtlej, politicos și chinuindu-mă să storcesc bucățile acelea de anghinare de cerul gurii.

Mo se uita la mine, ușor enervat.

– Domnul von Radebrecht este proprietarul de galerie de artă care a cumpărat câteva dintre marionetele tale.

– Și a revândut! rosti domnul Radebrecht, apucându-mi mâinile și scuturându-mi-le. Mă bucur să vă cunosc personal.

Dintr-o singură smuceală, am înghițit bucățile acelea de anghinare.

– Hmpfff, am făcut eu, bucuroasă.

– Marionetele dumneavoastră sunt minunate, satirice, pline de vigoare, bizare și naive, deopotrivă, spuse proprietarul de galerie. Ce mai, lumea este încântată.

Acum eram cu gura liberă.

– Chiar așa? am exclamat eu, copleșită. Știți, o grămadă de...

Mi-am înghițit însă vorbele odată cu ghiontul pe care l-am primit de la Mo.

– Vrea să spună că i-au luat o grămadă de timp, îi spuse frate-meu domnului von Radebrecht. Ceea ce mă face să vă atrag atenția ca, în privința pieselor viitoare, să ne mai gândim asupra prețului de vânzare.

Domnul von Radebrecht dădu din cap, aprobator.

– Bineînțeles, rosti el. Adevărul e că și așa clienții mei nici nu se gândesc să cumpere ceva ce ar costa sub o mie de mărci. Iar dacă și celelalte marionete arată la fel de bine ca cele pe care tocmai le-am vândut, nu văd vreo problemă.

– Celelalte arată chiar mult mai bine, am spus eu, pe un ton de adâncă sinceritate. Ați dori să le vedeți?

– Cu mare plăcere, îmi răspunse domnul von Radebrecht. V-ar conveni să treceți mâine după-amiază pe la galerie? Păreți o familie deosebit de creativă.

După ce ne-am despărțit, am rămas pe loc, buimacă.

– Ha! făcu Mo, de-alături, frecându-și palmele. Ha-ha!

– Sper ca măcar să nu-ți ia Dumnezeu mințile, i-am spus eu, cu reproș în glas.

– Ce tot spui tu, oițo! se sumeți Mo. Dacă nu mi-aș păstra cumpătul, chiar c-am putea să lăsăm baltă toată treaba. Îți dai tu seama așa, vreun pic, cam ce înseamnă toată chestia asta?

– Nu, am recunoscut eu.

– Păi, ai ajuns și tu o femeie de afaceri, îmi explică Mo. Și, în plus, trebuie să-ți creezi o imagine, să duci tratative cu proprietarii de galerii, să te tocmești la prețuri, să faci rost de materiale mai ieftine, să-ți înființezi o firmă, să-ți lași impozitate veniturile, să negociezi cu autoritățile, să-ți plătești asigurările de sănătate și cele sociale...

– Și eu care nu-mi doresc altceva decât să meșteresc la marionetele alea, l-am întrerupt eu, cu teamă în glas.

– Prea bine, îmi răspunse Mo, ca din pușcă. Bineînțeles însă că mă gândisem și la varianta asta. Chiar așa! La ce ți-ar mai folosi să ai un frate, nu? Atunci o să-ți fiu eu manager și-o să mă ocup de toate cele. Și, în afară de asta, o să am grijă să-ți fie livrate trupurile și crucile de mânuit. Iar pentru fiecare marionetă, ai să primești de la mine, drept salariu, o anumită sumă. Sunt sigur c-o să ne înțelegem în privința asta. Iar tu îmi garantezi realizarea a, să zicem, cinci păpuși pe lună. La încheierea contractului, evident că-i cerem mai mult proprietarului de galerie, bani care, la plictiseala care te-ar cuprinde meșterind la al, să zicem, cinci sutelea *Hotzenplotz*, ar putea să te mai motiveze și pe tine...

Gândurile mi-o luară razna. Totul îmi părea cu mult prea frumos, pentru a-l crede. Cu toate acestea, am simțit bucuria urcând în mine precum șampania într-o sticlă desfăcută.

Și uite cum, în acea zi, totul devenea posibil!

L-am lăsat pe Mo și m-am dus cu gând să le povestesc tuturor celor dragi mie despre domnul von Radebrecht și marionetele mele. Și toți se bucurară pentru mine.

– Sunt așa de mândră de voi, copii, spuse mama, golindu-și, pentru a nu știu câta oară, nisipul din pantofi. Chiar și-așa, ard de nerăbdare să aflu cum o să scoateți de aici chestia asta.

Burghart și Bille veniră să-și ia rămas-bun. Erau invitați la cafea, la părinții lui Burghart.

– Ai fost clasa întâi, îi spuse Burghart Rebeccăi. Iar lucrurile tale chiar sunt de soi.

– Mulțumesc, îi răspunse soră-mea, zâmbindu-i în treacăt.

Burghart făcu o mișcare largă din mână, sugerând generozitatea.

– Nu-nu, vorbesc serios. Chiar nu-s rele deloc, lucrurile acelea. Crede-mă când îți spun, fiindcă ceva-ceva mă mai pricep și eu la moda asta.

– Așa-i, sări de-alături și Bille, însuflețită. Uite, el e cel care mi-a ales rochia de pe mine!

Rebecca privi tot așa, în treacăt, cârpele la care se făcuse aluzie, dar nu spuse nimic. Iar eu am rânjit înspre Bille. Îmi întoarse un zâmbet de om fericit și se lipi de umărul lui Burghart.

Se înființă și Katja, aducând cu ea un pahar plin cu șampanie.

– Tipul de la presă m-a invitat mâine seară la masă, ne povesti ea. Ce ziceți de chestia asta?

– Am auzit că tu și cu Jens nu mai sunteți împreună. Așa-i? întrebă Bille, în loc să dea vreun răspuns.

– Așa-i, îi confirmă Katja.

– Îmi pare rău pentru tine, spuse Bille, lipindu-se și mai strâns de Burghart.

– Mie nu, i-o întoarse Katja, pe un ton vesel.

– Zău dacă nu mi se pare ciudat așa, fără un bărbat alături, spuse Bille, părând să fi uitat definitiv de anii de dinaintea lui Burghart.

Katja râse.

– Fără un bărbat alături... Așa ceva nu-ți poate părea ciudat decât dacă n-ai avut niciunul, spuse ea, cu calm.

– Bine, dar cine plătește acum chiria? insistă Bille, pe același ton, compătimitor.

– Ei, pe-asta trebuie să mi-o plătesc singură, recunoscu Katja. Dar se întâmplă ca tipul de la presă să fie în căutarea cuiva care să-i facă documentarea și tot așa, întâmplător, crede c-aș fi tocmai persoana potrivită.

Eu, una, chiar m-am bucurat pentru ea. Ia te uită ce mai zi!

– Nici nu știi câte am putea să scădem din impozit! îmi șopti Mo la ureche, de-a dreptul excitat, după ce se strecurase în preajma noastră asemenea unei stafii. Toate cursele pe la galerii și pe la magazinele de bricolaj, cheltuielile cu telefoanele, echiparea unui atelier și a unui birou, achiziționarea de literatură de specialitate...

– Mda, cum ar fi un dicționar de neologisme, i-am trântit-o eu malițios, gândindu-mă la ciudățeniile de nume cu care îmi botezase marionetele.

Mo îi dădea înainte cu verzi și uscate.

– Am avea nevoie și de un nume profesionist de firmă, un logo și un număr separat de telefon. Și înainte de a încheia vreun contract cu von Radebrecht...

– Nici nu știi cât mă bucur că te am, l-am întrerupt eu, mișcată.

Și când te gândești că mai ieri îi pocneam pe puștii care încercau să-l dea jos de pe trotinetă, iar azi uite-l cum mă apără împotriva proprietarilor de galerii și a fiscului. Și l-am mângâiat drăgăstos pe cap.

– Mulțumesc, Mo.

– N-ai de ce, îmi răspunse el, cu drăgălășenie în glas. Ne descurcăm noi. Totuși, înainte de a încheia vreun contract cu von Radebrecht, va trebui să ne mai interesăm și pe la alții. Iar dacă ăia ne-ar oferi mai mult, atunci, se-nțelege c-o să batem palma cu cel care oferă cel mai mult. Ce zici? Crezi că ne-ar trebui vreun avocat?

I-am aruncat o privire îngrijorată. Chestia aia albă, din colțurile gurii, să fi fost cumva spumă?

– Sigur c-am avea nevoie de unul, în orice caz, își răspunse singur frate-meu, văzându-și mai departe de vorbăria lui, parcă dintr-o suflare. O să fiu nevoit să mă ocup de contactele cu presa și de acțiuni de promovare și,

oricum, în viitorul apropiat, de organizarea unei expoziții, despre care să vuiască ziarele. Lumea artelor o să rămână cu gura căscată, iar peste trei-patru ani o să putem să ne lăsăm de afacere și să ne retragem într-o casă cumpărată prin Jamaica...

Am stat așa și m-am gândit dacă nu cumva era cazul să-mi fac griji serioase în privința lui.

– Uită-te puțin într-acolo! exclamă Katja deodată, arătând cu degetul către Rebecca, care tocmai se întreținea cu un tânăr. Ia spune, nu-ți pare cunoscut cumva?

I-am urmărit privirea și chiar că l-am dat uitării pe Mo. Bucle castanii, ochi albaștri... Nu era decât cel ce fusese martor la înjosirea mea sub mâinile Wandei cea cu foarfeca-minune și care apucase să scape pe-atunci nevătămat.

– Sper să nu-și mai amintească de mine, m-am prefăcut eu că mi-aș fi dorit, cu glas aproape înecat.

– Păi, cine te-a văzut în halul ăsta nici că te-ar putea uita vreodată, fu de părere Katja, râzând vesel, cu gândul la întâmplarea cu pricina. Dumnezeule, în ce hal puteai să arăți!

Rebecca veni direct înspre noi, însoțită de posesorul buclelor castanii, ceea ce mă făcu să simt imediat cum mi se aprind obrajii.

– Aceasta este sora mea, Judith, explică Rebecca. Iar acesta este Leonard Jensen, despre care ți-am povestit deja. Dânsul ar dori să închirieze apartamentul doamnei Kiebig.

– Bună, am rostit eu, cu respirația întretăiată.

– Bună, îmi răspunse posesorul buclelor castanii.

Arăta chiar mai drăguț decât îl păstrasem eu în memorie. I-am zâmbit încântată și chiar mi s-a părut că îmi înapoie zâmbetul, cel puțin la fel de încântat.

– Fii atât de drăguță și arată-i apartamentul! mă rugă Rebecca. Știi, mă așteaptă dincolo un tip de la ziar, care ar dori să-mi ia un interviu.

– Cu plăcere, i-am răspuns eu, strângându-mi în jurul trupului rochia mea cu stele și luând-o înaintea lui Leonard – ce minunăție de nume! – strecurându-mă printre cei din jur. Iar în calea mea, mulțimea aproape că se trase în lături de la sine.

– Într-un fel, am știut c-o să ne mai vedem, rosti Leonard, de cum am ajuns în casa scării.

Zău dacă nu avea și un glas frumos!

– Chiar așa? am întrebat eu, în timp ce, aproape fără să ating vreuna dintre trepte, parcă plutind, ajungeam la etajul doi, încă mirându-mă cum de reușisem.

– Da, îmi răspunse Leonard.

De cum am deschis ușa apartamentului doamnei Kiebig, tapetul cu narcise albe pe fundalul verde țipător mai că ne orbi cu strălucirea lui.

– Ei, cam ăsta ar fi apartamentul, i-am explicat eu, plutind pe deasupra mochetei cu imprimeu sub forma unor inele verzi-gălbui.

Leonard păru să nu se lase impresionat câtuși de puțin de varietatea de culori și de modele. Nici măcar nu se uita în jurul lui.

– Locuiești și tu aici, în clădire?

– Da, la mansardă.

– Bine, iau apartamentul, spuse el. Să știi că mai am ceva care-ți aparține.

– Ceva care-mi aparține?

Leonard dădu din cap. Și trase de un șnur gălbui, împletit, ieșind din buzunarul de la piept al cămășii, lăsându-l apoi să mi se legene dintr-o parte într-alta, prin fața ochilor.

Am înghițit în sec de îndată ce am recunoscut despre ce era vorba. Un șnur împletit dintr-o șuviță de păr. Părul meu! Ping! parcă se auzi undeva în creier, acolo unde jumătatea care se ocupa cu verificatul faptului ca nu cumva să aibă o mamă cu un canar, al celui că s-ar fi dovedit în stare să silabisească un cuvânt precum *provizii*, că, la o adică, nu s-ar fi dat în lături de la șterpelit vreun binoclu de operă sau chiar vreo siluetă de carton sau că în ruptul capului nu și-ar fi numit fosta prietenă *făptură prietenoasă, isteață și frumușică foc* își întrerupse comunicarea cu cealaltă jumătate.

Iar catastrofa aceea, veche de când lumea, își reluă cursul.

– Ce flori frumoase, rosti Leonard, arătând către vechitura de tapet a doamnei Kiebig. Sunt cumva narcise galbene?